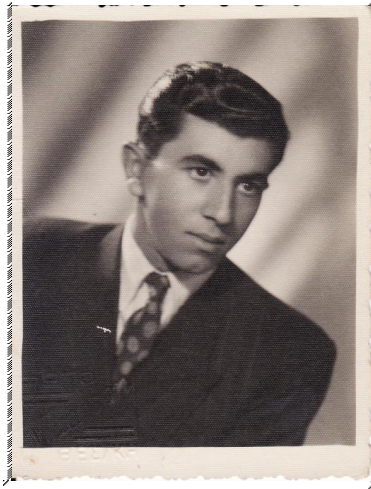

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
(60 μέρες στον κομμουνιστικό παράδεισο)

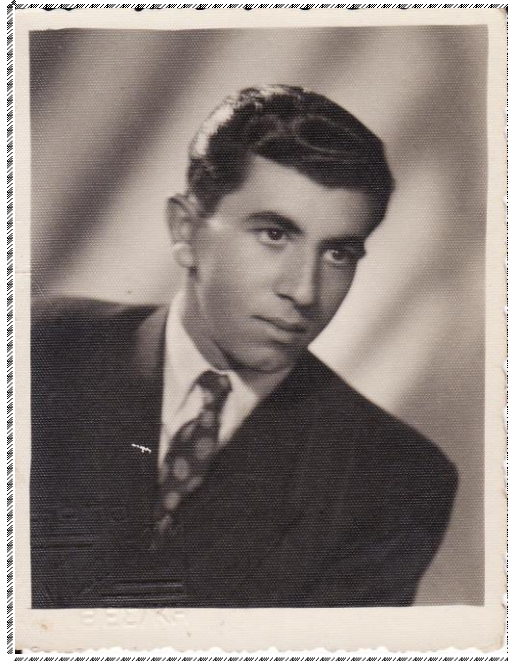
Διήγηση
Του
Νίκου Χατζημάρκου
Long Beach California LA

Μετάφραση και επεξεργασία
Υπό
Αναστασίου Κολοκοτρώνη

Μελβούρνη- Αυστραλία
2010

Έκδοση σε ηλεκτρονική μορφή

Νίκος Χατζημάρκος 1948

Προλεγόμενα (Του Νίκου)

Ήμουν 12 χρόνων όταν ο Γερμανικός στρατός το 1941 κατέλαβε την Ελλάδα και τα σχολεία κλείσανε για πάντα και η παιδεία στο χωριό μας αλλά και σε όλη την Ελλάδα σταμάτησε για όλο το διάστημα των τεσσάρων χρόνων της κατοχής. Μεγάλωνα και έφτασα στη εφηβεία δίχως να πηγαίνω στο σχολείο όχι μόνο εγώ αλλά όλα τα παιδιά. Είδα τη δυστυχία του ελληνικού λαού και ιδιαίτερα στη πόλη μας τη Θεσσαλονίκη να πεθαίνουν οι άνθρωποι κυρίως από τη πείνα και τις αρρώστιες. Οι Γερμανοί φρόντισαν και πήραν ότι φαγώσιμο υπήρχε στη χώρα μας για να ταΐσουν τον στρατό τους που ήταν κατά χιλιάδες.

Το 1942 μερικά σχολεία τα οποία δεν ήταν κατάλληλα για στρατώνες λειτούργησα στη Θεσσαλονίκη σαν οκτατάξια και από η τετάρτη η πέμπτη δημοτικού μπορούσα να πηγαίνω λίγες ώρες την εβδομάδα με το εργατικό τρένο, κάρο, ή με τα πόδια δέκα χιλιόμετρα μακριά από το χωριό μου την Νέα Μαγνησία και τώρα ΙΩΝΙΑ για να μάθω λίγα κουτσογράμματα.

Βέβαια η διαδρομή δεν ήταν πάντοτε ευχάριστη διότι αρκετές φορές πηγαίνοντας στο σχολείο γινόμουν μάρτυρας εκτελέσεων κοντά στη διασταύρωση του Κιλκίς στο 7^ο χιλ. όπου οι γερμανοί εκτελούσαν τους Έλληνες αντιστασιακούς αντάρτες του ΕΛΑΣ ΕΑΜ και του ΕΛΕΣ.

Τους έφερναν τις πρωινές ώρες με τα φορτηγά αυτοκίνητα δεμένους ανά δέκα και τους έβαζαν μπροστά στα εκτελεστικά αποσπάσματα και τους εκτελούσαν μερικές φορές με πλήρη θέαση από τον κόσμο δήθεν για να παραδειγματιστούν.

Έβλεπα αρκετές φορές τέτοιες θηριωδίες. Πήγαινα στο σχολείο και δεν μάθαινα τίποτα και σαν παιδί είχα μπερδεμένα συναισθήματα που έμειναν βαθιά ριζωμένα στη μνήμη μου για πάντα.

Ήρθε η μέρα που οι Γερμανοί φύγανε ηττημένοι και χάρηκα αλλά όχι για πολύ. Όλοι γελαστήκαμε. Το ΕΛΑΣ-ΕΑΜ-ΚΚΕ ζητούσε την εξουσία αλλά το ΕΔΕΣ με την Κυβέρνηση που εδραιώθηκε αμέσως από τις συμμαχικές δυνάμεις δεν συμφώνησε και το αναμενόμενο ήταν οι δύο μεγάλες αυτές παρατάξεις να εμπλακούν σε σύρραξη εμφυλίου πολέμου από το 1945 μέχρι σχεδόν το 1950 με τραγικά αποτελέσματα που ανήκουν και γράφτηκαν από ειδικούς ιστορικούς.

Αυτό που ξέρω είναι ότι οι αντάρτες του ΕΛΑΣ κατείχαν όλα τα ορεινά μέρη της χώρας και τα χωριά και ελεύθερη πρόσβαση στα κομμουνιστικά κράτη που ήταν στα βόρεια σύνορά μας και οι κυβερνητικές δυνάμεις με το στρατό ναυτικό και αεροπορία είχαν τον έλεγχο των μεγάλων πόλεων και κομποπόλεων.

Σίγουρα ο σκοπός και το πρόγραμμα του ΕΛΑΣ-ΕΑΜ ήταν με τη βοήθεια των κομμουνιστικών κρατών να ελευθερώσουν την Ελλάδα από το ιμπεριαλισμό και να φέρουν το δικό του σύστημα διακυβέρνησης.

Ήταν ένας αγώνας άνισος που διήρκεσε πολλά χρόνια και άφησε πολλές πληγές στις ψυχές των Ελλήνων. Σήμερα μετά από 60 χρόνια ακόμα φέρνουμε στις μνήμες μας τα φρικτά γεγονότα για να τα γράψουμε και να τα διηγηθούμε για να μην επαναληφθούν.

Ένα ευχάριστο γεγονός για μένα ήταν όταν τελείωσε ο πόλεμος και φύγανε οι γερμανοί η Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης άρχισε να λειτουργεί πάλι και ζητούσαν μαθητές από το χωριό μας. Αμέσως εγώ, ο Τάσος Κολοκοτρώνης, ο Φώτης Διαμαντόπουλος και δύο παιδιά από το Διαβατά ο Ισαάκ Φωτιάδης και ο Αναστάσιος Ιστίκογλου υποβάλαμε αιτήσεις που εγκρίθηκαν αμέσως. Η ελπίδα μου αναφερώθηκε και παρ όλο που ήμουν σχεδόν 17 χρονών και θα άρχιζα από την αρχή έβλεπα το μέλλον με αισιοδοξία.

Τα πράγματα βέβαια βαίνανε ομαλά μέχρι που ένα βράδυ κατά το τέλος του Γενάρη του 1949 όλα αλλάξαν με την απαγωγή των μαθητών της τελευταίας τάξης που άφησαν αγιάτρευτες πληγές στη ψυχή μου. Όλα αυτά τα έγγραφα και τα διηγήθηκα στον Τάσο Κολοκοτρώνη και σε πολλούς άλλους αλλά είμαι σίγουρος που ο Τάσος έχει τη δυνατότητα και την γαϊδουρινή υπομονή να μου τα γράψει τόσο την περιπέτειά μου όσο και άλλα πράγματα ώστε οι μνήμες να γραφτούν στο χαρτί για να διαβαστούν και από τους συγγενείς και απογόνους μου.

*Νίκος Χατζημάρκος
Long Beach LA California USA*

Νικόλαος Αθανασίου και Ανθή Χατζημάρκου 1950

Ο Νίκος Χατζημάρκος γεννήθηκε στις 9 Αυγούστου 1928 στη Νέα Μαγνησία Θεσσαλονίκης. Οι γονείς του ήταν πρόσφυγες από το Χαμηντιέ της Μικράς Ασίας και ήταν ο Θανάσης και η Ανθή το γένος Γιάννη Ζαμπούνου που μετά την Μικρασιατική καταστροφή εγκαταστάθηκαν στο (Αραπλή) Νέα Μαγνησία και τώρα Ιωνία. Ήταν ο δευτερότοκος μετά την Σοφία και ακολουθούσαν, ο Γιάννης, η Αμαλία και τελευταία ο Βαγγέλης. Όλη η οικογένεια ασχολούταν με τη γεωργία τη κηπουρική και κτηνοτροφία. Ο πατέρας του ήταν σιδηρουργός καρποποιός και οπλουργός που είχε το εργαστήριό του στο κτήριο του σπιτιού του αλλά είχε και δικό του καφενείο που στο ίδιο κτήριο ξεχωριστά λειτουργούσε το ζαχαροπλαστείο του Βασίλη Μπαλάσκα και δίπλα το Κοινοτικό Γραφείο Νέας Μαγνησία και Διαβατά με πρόεδρο για 18 και πλέον χρόνια τον Θανάση Χατζημάρκο που ήταν δημοφιλής, δραστήριος και επιτυχημένος όπως και στην ιδιωτική και επαγγελματική του ζωή.

Ο Νίκος όπως και όλα τα παιδιά και εγώ τότε με το πόλεμο του 1940 και τη γερμανική κατοχή διέκοψε το σχολείο για πέντε σχεδόν χρόνια που στο διάστημα αυτό κάναμε πολύ παρέα σε καθημερινή βάση, μία στο δικό μας σπίτι και τις περισσότερες φορές στο δικό τους που ήταν και πολλά παιδιά Παίζαμε και με άλλα παιδιά διάφορα παιχνίδια. Τα καλοκαίρια πήγαινα συχνά στο μπαζέ τους που ήταν ένας παράδεισος από οπωροφόρα δέντρα και άφθονα ζαρζαβατικά.

Τα μεσημέρια η Σοφία με την Αμαλία ετοιμάζανε το τραπέζι για του εργάτες και για εμάς με μελιτζάνες, πιπεριές, πατάτες τηγανιτές και μεγάλες ντοματοσαλάτες που ήταν νοστιμότατα και γνήσια όλα. Όταν ήταν να πάω εκεί έπαιρνα από το καφενείο μας και ένα πενηνταράκι με ούζο για να κάνουμε όρεξη.

Μετά το φαγητό βγάζαμε μέσα από το πηγάδι το καρπούζι σχεδόν παγωμένο και το τρώγαμε μέχρι τη φλούδα. Δεν μας έλειπαν βέβαια τα σύκα τα ροδάκινα τα μούρα και τα φράουλα που ήταν όλα νοστιμότατα.

Τάσος Κολοκοτρώνης

Η Ανθή Ζαμπούνογλου του Γιαννακό και της Αμαλίας εδώ παντρεύεται τον Αθανάσιο Χατζημάρκο το 1923.

Περίπου 1931. Ο Θανάσης Χατζημάρκος με τον γιο του τον Νίκο και μία εργάτρια. Είναι ο πρώτος που καλλιεργεί συστηματικά φράουλα που έφερε τα φυτά από την Ιταλία και με μεγάλη επιτυχία για πολλά χρόνια .

Εδώ το κάρο του κυρ Θανάση με τα παιδιά του και τους εργάτες για τη δουλειά.

Μακέτα του ίδιου κάρου με όλες τις λεπτομέρειες που έχω κάνει εδώ στη Μελβούρνη.

Επίσης άλλη μακέτα με το παϊτόνι που χρησιμοποιήθηκε σαν ταξί τον περασμένο αιώνα. Ήταν ρομαντικό και τραγουδήθηκε από το λαό μας και ακόμα τραγουδιέται.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ THESSALONICA AGRICULTURAL AND INDUSTRIAL INSTITUTE

Η αμερικανική γεωργική Σχολή ιδρύθηκε το 1904 από τον Αμερικανό ιεραπόστολο John Henry House.

The American Farm School

Haskell Cottage, the first building of the American Farm School has been restored and is presently a residence.

The American Farm School has developed from a barren, 50-acre plot of land that housed and schooled 13 boys in one building to a 375 acre "model farm" that encompasses 50 buildings, a self-sufficient farm, a coed boarding school, and 79 years of progressive change. The basic philosophy of the School, though, has remained the same since John Henry House founded the School in 1904; to educate Greek youth through modern agricultural theory and practice, to teach the students to appreciate the dignity of manual labor, and to carry back to their villages the knowledge and skills acquired at the Farm School. The Farm School aims to develop an equal balance in the hearts, heads and hands of Greek high school youth — the desire, ability and positive attitude to learn and develop modern agricultural techniques in Greece. In addition, the Farm School provides continuing educational opportunities for Greek adults, and sponsors two summer programs involving international students.

Η Αμερικανική Γεωργική Σχολή του 1904.

Η ΑΓΣ αναπτύχθηκε σε ένα ξερότοπο και άγονο μέρος 200 περίπου στρεμμάτων στην ανατολική πλευρά της Θεσσαλονίκης με 13 παιδιά σε ένα πρότυπο αγρόκτημα των 2000 περίπου στρεμμάτων από τον Δρ. John Henry House.

Η φιλοσοφία του Διευθυντή και ιδρυτή ήταν να εκπαιδεύσει τα αγροτόπαιδα με τη σύγχρονη μέθοδο και να μεταφέρουν τις γνώσεις τους στο χωριό και να διδάξουν τους συμπολίτες τους νέες μεθόδους καλλιέργειας. Ο σκοπός της Σχολής ήταν να μάθουν τα παιδιά να χρησιμοποιούν την καρδιά το μυαλό και τα χέρια με μέθοδο σύγχρονης τεχνολογίας.

Η φοίτηση ήταν τετραετής και οι μαθητές ήταν οικοτρόφοι για όλο το διάστημα της σχολικής περιόδου από Σεπτέμβριο-Ιούνιο και κάθε τάξη είχε περί τους 50 μαθητές.

Επίσης η Σχολή προσφέρει επιμόρφωση σε ηλικιωμένους αγρότες για να βελτιώσουν την παραγωγή τους σε συνεργασία με προγράμματα που συμμετέχουν μαθητές και από άλλα κράτη.

Η σχολή απέχει από την πόλη της Θεσσαλονίκης περί τα δέκα χιλιόμετρα. Τα πρώτα χρόνια δεν υπήρχε συγκοινωνία και πηγαίναμε με τα πόδια αλλά τώρα υπάρχει.

Η σχολή είναι αυτοσυντήρητη αλλά έχει και πολλούς χορηγούς από την Ελλάδα Αμερική και από άλλα μέρη του κόσμου.

Η Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης του 2004

Είναι ένα σπάνιο ίδρυμα που στολίζει την Μακεδονία, την Ελλάδα και τα Βαλκάνια με 50 και πλέον κτιριακές εγκαταστάσεις για διαμονή των μαθητών του προσωπικού και των εκπαιδευτηρίων που είναι άρτια εξοπλισμένα για την εκπαίδευση των παιδιών της επαρχία για τη συστηματική καλλιέργεια και εκμετάλλευση της γης μας.

Τα πρώτα χρόνια η εκπαίδευση διαρκούσε 4 χρόνια και η κάθε τάξη είχε περίπου 50 μαθητές και η παιδεία αυτή δεν ήταν αναγνωρισμένη από το κράτος ισότιμη με το γυμνάσιο αλλά τα τελευταία χρόνια έγινε Λύκειο που αναγνωρίζεται από το κράτος για να μπορούν οι μαθητές να συνεχίσουν και ανώτερες σπουδές.

όλοι οι μαθητές είναι οικοτρόφοι και μένουν σε κοιτώνες και δωμάτια όλο το χρόνο με εξαίρεση που παίρνουν άδεια στις μεγάλες γιορτές κλπ

Έχουν μισή μέρα πρακτικά μαθήματα σε πολλούς κλάδους και την άλλη μισή θεωρητικά όπως και στο Γυμνάσιο και Λύκειο.

Στη συνέχεια θα διαβάσετε την περιπέτεια του Νίκο που μου την έγραψε το 1949 αλλά και μου τη διηγήθηκε αρκετές φορές που την γράφω μετά από 60 χρόνια περίπου.

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(60 μέρες μέσα στον κομμουνιστικό παράδεισο)

Η ιστορία αυτή είναι αληθινή που συνέβη σε μένα και σε άλλους 40 συμμαθητές μου που την διηγήθηκα πολλές φορές στους συγγενείς και φίλους μου και τελικά το 1995 την έγραψα όσο πιο καλά μπορούσα και στα Αγγλικά αφού από το 1955 και μετά ζω στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής για να μπορέσουν έτσι να την διαβάσουν και οι Αμερικανοί συμπολίτες μου.

Ιδιαίτερα την περιπέτειά μου αυτή που είχε αίσιο τέλος αμέσως την έγραφα λεπτομερώς με γράμματά μου στον συμπατριώτη, συμμαθητή και γείτονα μου Τάσο Κολοκοτρώνη.

Ο Τάσος διέκοψε τις σπουδές από το τέταρτο έτος που ήταν και το τελευταίο και κατατάχθηκε στο Τεχνικό Σώμα Στρατού ως εθελοντής για να αποκτήσει την ειδικότητα του μηχανικού αυτοκινήτων.

Μετά την περιπέτεια όταν τελείωσα το σχολείο πήγα στην Αθήνα να δω αυτόν και τον Φώτη Διαμαντόπουλο και να τους διηγηθώ προσωπικά την απίστευτη και επικίνδυνη περιπέτεια μου με τους αντάρτες του ΕΛΑΣ.

Από τα παιδικά μου χρόνια και μέχρι τώρα παρ όλο που εγώ ζω στην Αμερική και ο Τάσος στη Αυστραλία είμαστε πάντα σε συχνή επαφή. Τα πρώτα χρόνια με γράμματα, με το τηλέφωνο και τώρα με το ίντερνετ και κάτι πιο καινούριο που καθημερινά βλέπουμε με το θαυματουργό το Skype και κουβεντιάζουμε για ώρες. Τζάμπα.

Εξ άλλου ο Τάσος με την γυναίκα του Χριστίνα μας επισκέφθηκαν αρκετές φορές στην Αμερική και εγώ με την Στέμμα αυτούς στη Μελβούρνη. Έχουμε δε συναντηθεί αρκετές φορές και στο χωριό μας όπου ξαναζήσαμε και θυμηθήκαμε τα παιδικά μας χρόνια με συγγενείς και φίλους.

Επίσης το 1994 είχαμε ιστορική συνάντηση με τους επιζώντες συμμαθητές μας στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης για την επέτειο των 90 χρόνων από την ίδρυση της σχολής που ήταν και το μεγαλύτερο γεγονός .

Εδώ θα ήθελα επίσημα να αναθέσω στον αδελφικό μου φίλο, χωριανό και συμμαθητή Τάσο Κολοκοτρώνη να συνεχίσει γράφοντας να διηγηθεί στα ελληνικά την περιπέτεια μου μεταφράζοντας το βιβλίο μου αλλά και από αυτά που θυμάται πολύ καλά και δεν είναι γραμμένα στο βιβλίο μου.

Είμαι σίγουρος ότι θα κάνει καλή δουλειά όπως έχει γράψει και τις δικές του περιπέτειες και τον ευχαριστώ εκ των προτέρων για την προσπάθειά του αυτή.

**Φιλικότατα
Νίκος Χατζημάρκος
Long Beach LA California**

ΣΧΟΛΗ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΟΥ (ΑΘΗΝΑ)

Όλο αυτό το μικρό διάστημα που ήμουν στο στρατό πάντα έφερνα στο νου μου την Γεωργική Σχολή τους συμμαθητές μου και αλληλογραφούσα τακτικά με τον Νίκο Χατζημάρκο και με άλλα παιδιά για να μαθαίνω τα νέα .Μάλιστα δε μερικά παιδιά μου γράψανε να τους στείλω και τσιγάρα διότι καπνίζανε και δεν μπορούσαν να τα προμηθευτούν εύκολα εκεί . Εγώ δεν κάπνιζα και πάντα τα τσιγάρα που μας δίνανε τα μάζευα . Τα λέγαμε «Στούκας» διότι ήταν κατασκευασμένα από καπνό κακής ποιότητας και τα έστελνα στο χωριό μου σε μία γριά γειτόνισσα τη θεία Γκεράνα που κάπνιζε πολύ. αλλά μια φορά έκανα και ένα μικρό δεματάκι για τους θεριακλήδες συμμαθητές, που δεν έπρεπε .Αργότερα έμαθα ότι ο Διευθυντής κ. Λίτσας το έμαθε και δεν του άρεσε αυτό που είχα κάνει και δεν ξανάγινε .

Οι Θερινές διακοπές ήταν κάτι που το περιμέναμε όλοι διότι όσοι μπορούσαν πηγαίνανε στα χωριά τους και κοντά στους γονείς και συγγενείς αλλά και κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα τα παιδιά της Γεωργικής Σχολής, όπως προείπα, πηγαίνανε για μία εβδομάδα στα σπίτια τους, όταν μπορούσαν, για να περάσουν με τους δικούς τους και επέστρεφαν όλοι την καθορισμένη ημέρα.

Αλλά κατά περίεργη σύμπτωση την σχολική χρονιά 1948-1949 μετά τις διακοπές των Χρυσουγέννων και το Νέο Έτος δεν επέστρεψε ένας συμμαθητής μας που ήταν ο καλύτερος στη τάξη και μάλιστα άριστος σε όλα .

Γρήγορα όμως μαθεύτηκε πως ο Άγγελος Τσιγγίδης, είχε προσχωρήσει στα ανταρτικά σώματα και λίγο μετά την έναρξη των μαθημάτων ένα βράδυ οδήγησε τους αντάρτες στη Σχολή για να απαγάγει τους συμμαθητές του. Τα νέα κυκλοφόρησαν αμέσως παντού και ιδιαίτερα ο Φώτης κι εγώ μείναμε άναυδοι που έτυχε να είναι και δικοί μας συμμαθητές..

Θα διηγηθώ τα γεγονότα όπως μου τα είπε ο Νίκος και τα έγραψε.

Η απαγωγή Παρασκευή. 28 Ιανουάριος 1949

Η σχεδιασμένη και βίαια απαγωγή των μαθητών συντάραξε όχι μόνο την Ελληνική κοινωνία αλλά έγινε και παγκοσμίως θέμα καταδικαστέο για την συμπεριφορά των ανταρτών να κάνουν λεηλασίες, απαγωγές μικρών παιδιών και ενηλίκων και να τους προσηλυτίζουν στον κομμουνισμό.

Θα πρέπει να θεωρήσω τον εαυτόν μου πολύ τυχερό διότι εάν πήγαινα να συνεχίσω και το τέταρτο έτος που ήταν και το τελευταίο στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή θα είχα κι εγώ την ίδια τύχη που είχαν οι 42 συμμαθητές που δια της βίας οδηγήθηκαν στα βουνά της Χαλκιδικής με προορισμό και πρόγραμμα να μεταφερθούν στη Βουλγαρία και στο σιδηρούν παραπέτασμα για να τους κάνουν στελέχη του κόμματός τους και να επιστρέψουν πίσω να «απελευθερώσουν» την Ελλάδα από την φασιστική Κυβέρνηση των Αγγλοαμερικάνων. Ίσως και να είχα σκοτωθεί.

Η Αμερικανική Γεωργική Σχολή. Ιδρύθηκε το 1904 από τον Δρ. John Henry House πριν απελευθερωθεί η Μακεδονία μας από τους Τούρκους με σκοπό να επιμορφώνει τα αγροτόπαιδα να χρησιμοποιούν καλύτερες μεθόδους καλλιέργειας .Να τους μαθαίνει τα Ελληνικά και άλλα χρήσιμα πράγματα να γίνουν καλοί πολίτες. Έκτοτε και μέχρι σήμερα που θεωρείται ένα από τα μεγαλύτερα στη χώρα μας εκπαιδευτικό ίδρυμα συνεχίζει το έργο αυτό δίχως να επιβαρύνει τους μαθητές και τους γονείς έστω και με ένα δολάριο Όλα δε συντηρούνται από δωρεές που προέρχονται κυρίως από την Αμερική αλλά και την Ελλάδα.

Στα εκατό και πλέον χρόνια από τη Σχολή αυτή έχουν διαπρέψει χιλιάδες παιδιά στη τέχνη της Γεωργία στα γράμματα στις επιστήμες και σε άλλες τέχνες που δεν νομίζω ότι οι απαγωγείς θα μπορούσαν να προσφέρουν την ίδια ποιότητα μόρφωσης στα παιδιά αυτά που τα παρέσυραν δια της βίας στα βουνά για να μάθουν να σκοτώνουν τους ίδιους του Έλληνες και τα αδέλφια τους .

Χρησιμοποιώντας την δική μου μνήμη ,από τα δημοσιεύματα των εφημερίδων και διηγήματα από τα ίδια τα παιδιά για τα γεγονότα αυτά αλλά περισσότερο από τα απομνημονεύματα του χωριανού μου φίλου και συμμαθητή μου Νίκου Χατζημάρκου θα διηγηθώ μερικά ενδιαφέροντα αποσπάσματα από τις 105 σελίδες των περιπετειών του που είχε σε δύο μήνες που ήταν με τους αντάρτες στα βουνά τις Χαλκιδικής .

Όπως όλα τα σχολεία της χώρας έτσι και το δικό μας σχολείο η ΑΓΣ τον Ιούνιο έκλεινε για τις καλοκαιρινές διακοπές και άνοιγε κατά τα μέσα του Σεπτεμβρη. Η Νέα σχολική χρονιά άρχισε με λιγότερους μαθητές διότι μερικοί αποφάσιζαν για λόγους δικούς τους να κάνουν κάτι άλλο. Ένας από του συμμαθητές μας που δεν ήρθε μετά το Νέο Έτος του 1949 ήταν ο Άγγελος Τσιγγίδης από τη Σουρωτή Χαλκιδικής ..

Ήταν ο άριστος μαθητής της τάξης μας και πολύ ήσυχος .Η απουσία του ανησύχησε όλα τα παιδιά και ιδιαίτερα την διεύθυνση της σχολής η οποία ειδοποίησε τους γονείς του για να μάθει την αιτία και η απογοήτευση της ήταν όταν οι γονείς του είπαν ότι ο Άγγελος πήγε στο βουνό με τους αντάρτες . Ίσως δια της βίας, αλλά ίσως και εθελοντικώς που θα του τάξανε μεγάλο πόστο. Δεν πέρασαν βέβαια λίγες μέρες που άρχισαν τα μαθήματα..

Μία Παρασκευή βράδυ και στις 28 Ιανουαρίου όταν τα παιδιά πήγαν στις 9.30 στο κοιτώνα να κοιμηθούν ο μπάρμπα Κυριάκος που ήταν ο επιμελητής μας και αυστηρός έδωσε το σήμα να τηρηθεί ησυχία .Δεν είχε περάσει ούτε μία ώρα και ξαφνικά μία μεγάλη ομάδα ανταρτών με οδηγό τον Άγγελο βρισκόντουσαν μέσα στη σχολή και πάνω από τα κρεβάτια των μαθητών να τους διατάζουν με την απειλή των όπλων να ντυθούν να πάρουν από μία κουβέρτα και να κατεβούν κάτω στο μεγάλο Χολ. Ήταν κάτι που δεν περίμενε κανένας και επήλθε σύγχυση και αναστάτωση .

Ως που να καταλάβουν τι συνέβαινε μέσα στο σκοτάδι ο φόβος τους ξύπνησε γρήγορα και κατάλαβαν ότι τα πράγματα ήταν σοβαρά Άλλοι πήγαν στο χώρο του μαγειρείου ξύπνησαν τον μάγειρα και τον βοηθό του για να βγάλουν από την αποθήκη και να δώσουν ένα ή δύο ψωμιά στο κάθε ένα και τους είπαν να μη φύγουν και ειδοποιήσουν κανέναν διότι θα εκτελεστούν επί τόπου .Όλα έγιναν γρήγορα και με την απειλή αυτομάτων όπλων, πιστολιών και μαχαιριών και γρήγορα είχαν πάρει το δρόμο με τα πόδια για το βουνό Χορτιάτη που ήταν λίγα χιλιόμετρα από την Σχολή. Έπρεπε να περάσουν είτε κοντά από το Πανόραμα ,το Σέδες η την Σχολή Πολέμου και την Πολεμική Αεροπορία που είχαν στρατό και φρουρούσαν την πόλη της Θεσσαλονίκης .

Πριν γίνουν όλα αυτά είχαν κόψει τα σύρματα του τηλεφώνου, ξυπνήσανε τον κ και κυρία. Χάους και τον απείλησαν λέγοντας αν φέρουν αντίρρηση θα εκτελεστούν και δεν υπήρχε άλλη επικοινωνία με την πόλη παρά μόνο με αυτοκίνητο αλλά είχαν ειδοποιήσει και άλλους ότι όποιος βγει έξω από την σχολή θα εκτελεστούν επί τόπου.

Όταν τους βάλανε στη σειρά πλέον για να φύγουν τους φύλαγαν αυστηρά, ένας αντάρτης ανά δύο με τέσσερα παιδιά για να μη δραπετεύσουν. Τον Άγγελο τον είδαν στην αρχή μέσα στον κοιτώνα για λίγο που τους είπε «Συναγωνιστές μη φοβάστε θα είμαστε πάλι όλοι μαζί».Κανένας τους δεν πίστευε πως ο συμμαθητής που ζούσε έτρωγε, δούλευε και καθόταν στην ίδια αίθουσα μαζί τρία χρόνια να τους πρόδωσε με αυτόν τον τρόπο .Όλο το βράδυ δεν τον ξαναείδαν αλλά και την άλλη μέρα μόνο για λίγο από μακριά.

Μερικά παιδιά που είχαν περισσότερο θάρρος και ψυχραιμία και κάποια πείρα από τον ανταρτοπόλεμο άρχισαν να φέρνουν αντίρρηση και άρχισαν να λογομαχούν με τους αντάρτες και ιδιαίτερα ο Αντώνης Σινάκος από την Επανομή του οποίου ο πατέρας ήταν Γεν. Γραμμ, του Κομμουνιστικού Κόμματος και βρισκόταν στο σιδηρούν παραπέτασμα με τον Ζαχαριάδη. Μαζί με το παιδί αυτό όταν μιλούσαμε για τον εμφύλιο έδειχνε ότι είχε μπερδεμένα συναισθήματα ακόμα και για τον πατέρα του που του έλειψε όταν έπρεπε να είναι κοντά του.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Νίκου τους απειλούσε ότι θα στείλει μήνυμα στον πατέρα του να τους καθαρίσει όλους από την Χαλκιδική γι' αυτό που κάνουν και σε μια στιγμή ,όπως ήταν ο ψηλότερος όλων, γεμάτος και δυνατός, πήγε ν' αρπάξει το αυτόματο από έναν αντάρτη. Αλλά όταν ακούσανε το όνομα Σινάκος, τον οποίο ξέρανε καλά οι αντάρτες τον άφησαν να φύγει .

Αμέσως έτρεξε στο σπίτι του διευθυντή να του πει προς τα πού κατευθύνονται και να ειδοποιήσει την αστυνομία . Αυτό όμως έγινε με κάποια καθυστέρηση και οι αντάρτες αφού πέρασαν πολύ κοντά από την Πολεμική Αεροπορία του Σέδες και από του προβολείς που έβαζαν περιοδικά την περιοχή κατόρθωσαν να ξεφύγουν και κατά τα ξημερώματα να φτάσουν στους πρόποδες του Χορτιάτη.

Το πρωί ξεχύθηκαν τα άρματα μάχης από το στρατόπεδο του Βότση αλλά αυτά είχαν πρόσβαση μέχρι ορισμένες περιοχές .Τα ΛΟΚ χτένισαν όλα τα υψώματα και τα αεροπλάνα όλη την περιοχή δίχως να μπορέσουν να τους εντοπίσουν .

Όπως μου διηγήθηκε ο Νίκος, την ημέρα έμεναν σε πλήρη ακινησία και ησυχία σε ειδικά μέρη για να μη μπορούν να τους δουν ακόμα και με τις διόπτρες.

Την δεύτερη βραδιά τα βουνά ήταν πιο δύσβατα από την πυκνή βλάστηση και βαδίζανε ένας ένας και μεσα στο σκοτάδι κατόρθωσαν την δεύτερη μέρα να δραπετεύσουν καναδυό άλλοι και σ' αυτό βοήθουσε ο Νίκος. Τους μικρότερους όταν έβρισκε την ευκαιρία του έλεγε να φύγουν αλλά όσο λιγότευαν οι μαθητές τόσο περισσότευαν οι αντάρτες και η δραπέτευση γινόταν πιο δύσκολη.

Ο χάρτης της Χαλκιδικής που δείχνει την οκταήμερη πορεία των μαθητών για να φτάσουν στα ανταρτικά στρατόπεδα στα υψώματα του Χολομώντα.

Την τρίτη βραδιά βάδιζαν τώρα βρεμένοι κουρασμένοι και πεινασμένοι με πόδια πρησμένα και σχισμένα ρούχα με γρατσουνιές στο πρόσωπο και στα χέρια. Την ημέρα εκείνη και κατά το απόγευμα οι δύο σκοποί που φύλαγαν τα τελευταία παιδιά αποκοιμήθηκαν για λίγο.

Την ευκαιρία αυτή την εκμεταλλεύτηκαν και αποδράσαν τρεις και χάθηκαν μέσα στο πυκνό δάσος μέσα στους θάμνους και ο Νίκος πήγε να κάνει το ίδιο αλλά τον αντιλήφθηκαν και ετοιμάστηκαν να τον πυροβολήσουν αλλά τους είπε ότι πήγαινε να κάνει την ανάγκη του. Όταν είδαν ότι έλειπαν τα τρία παιδιά τα έβαλαν μαζί του, έτρεξαν προς τα κάτω πυροβόλησαν μερικές φορές αλλά τα παιδιά εξαφανίστηκαν.

Απ' εκείνη τη στιγμή ο Νίκος ήταν υπό αυστηρή παρακολούθηση και τον έβαλαν μπροστά στη φάλαγγα για να μη τους φύγει. Τώρα από του 42 που είχαν απαγάγει σε μία εβδομάδα είχαν μείνει μόνο 15 και ο αρχηγός τους ήταν πολύ θυμωμένος και σκεφτότανε

τι απολογία να δώσει στους ανωτέρους του που η αποστολή του απέτυχε. Τους πήρε περίπου 10 μέρες να φτάσουνε στη βάση τους που ήταν στον Χωλομόντα. Εκεί, όπως λέει ο Νίκος είχαν σε διάφορα μέρη μικρά στρατόπεδα με καλύβες φτιαγμένες από κλαδιά δένδρων και μία βάση που έκαναν εκπαίδευση σ' αυτούς που στρατολογούσαν με το ζόρι. Την πρώτη μέρα τους συγκεντρώσανε κάτω από ένα μεγάλο δένδρο για να έχουν κάλυψη από τα αεροπλάνα και όλα ήταν καλά καμουφλαρισμένα και δύσκολα να εντοπιστούν.

Τους μίλησε μία νεαρή καπετάνισσα οπλισμένη σαν αστακός και τους έκανε θεωρία για το σκοπό που πολεμάνε και άλλα, και στο τέλος τους είπε ότι όποιος αποπειραθεί να δραπετεύσει η ακόμα σκεφτεί κάτι τέτοιο θα εκτελείται επί τόπου και τους είπε ότι «Αύριο θα εκτελέσω ένα νεαρό που δραπετεύσε. Τον πιάσαμε και τον δικάσαμε σε θάνατο και θα τον εκτελέσουμε αύριο μπροστά σας για να δείτε πως τιμωρούνται οι «προδότες». Δεν είπα ψέματα..

Τελικά, τώρα μόνον πέντε παιδιά από την ΑΓΣ είχαν εκεί. Τα τρία τα πήγαν αλλού και το Νίκο με τον Αντώνη Μάρκαρη τους είχαν μαζί. Ο Αντώνης δεν ήταν θαρραλέος και δεν είχε αυτοπεποίθηση να δραπετεύσει και βασιζόταν στον Νίκο και κάθε λίγο και λιγάκι ρωτούσε τι να κάνουν για να φύγουν και έδινε υπόνοιες στους αντάρτες ότι κάτι «μαγειρεύαν». Την άλλη μέρα αφού τους έκαναν πάλι θεωρία έφεραν ένα νεαρό παιδί 16 χρόνων που το είχαν απαγάγει από ένα χωριό και η καπετάνισσα το εκτέλεσε μπροστά σε όλους τους στρατολογημένους και καμαρώνοντας για το κατόρθωμα της είπε. «Όποιος θέλει ας φύγει».

Οι αρχές τώρα είχαν πληροφορίες από του φυγάδες μαθητές που περίπου ήταν οι βάσεις τους και η αεροπορία έκανε συχνά επιδρομές για να τους εντοπίσει. Σύμφωνα με τον Νίκο μία μέρα έγιναν αντιληπτοί από τον καπνό που έβγαινε από το μαγειρείο τους. Έσβησαν την φωτιά γρήγορα αλλά ήταν αργά. Ένα αναγνωριστικό εντόπισε τον καταυλισμό τους και σε λίγα λεπτά τα Σπιτ Φάϊρ ήταν εκεί και δεν αφήσανε με τις ρουκέτες και τα μυδράλια ούτε κλαδί όρθιο αλλά και με αρκετά θύματα.

Όταν μου περιέγραφε ο Νίκος αυτή τη σκηνή έκλεγε γιατί είδε έναν που η ρουκέτα τον έκοψε στα δύο τόσο ακαριαία που το μισό κορμί του περπάτησε μερικά βήματα και μετά έπεσε. Χιλιάδες σφαίρες και μερικές ρουκέτες περάσανε από πάνω του αλλά ήταν τυχερός που δεν το βρήκε καμία. Αλλά του έκανε εντύπωση που όταν η ρουκέτα βρήκε το μαγειρείο τους ο φούρνος τινάχτηκε στον αέρα και έκατσε στην κορυφή ενός δένδρου που κάπνιζε για δύο μέρες.

Οι αντάρτες δεν χάσανε το ηθικό τους πήγαν σε άλλο μέρος και ξανακάνανε καλύβες αλλά ήταν τώρα προσεκτικοί με τον καπνό και την φωτιά, αλλά, δεν μπορούσαν να κάνουν δίχως την φωτιά διότι μαγειρεύανε, Όπως λέει και η παροιμία (εκεί που υπάρχει καπνός υπάρχει φωτιά) και προδίδει κάτι. Έτσι μετά από λίγες μέρες τους εντόπισαν ξανά και τα αεροπλάνα τα έκαναν λίμπα, πάλι, είχαν αρκετά θύματα και πάλι ο Νίκος και ο Αντώνης ακόμα μια φορά ήταν τυχεροί.

Κοντεύανε τώρα δύο μήνες στο βουνό τα γένια τους είχαν φτάσει μέχρι το στήθος και η ψείρα ρουφούσε το λίγο αίμα που τους είχε απομείνει. Το φαγητό τους ήταν βραστό κατσικάκι που το κλέβανε από τα χωριά και ήταν σκέτο ζουμί δίχως αλάτι, Όλοι τους είχαν διάρροια και πόνο στη κοιλιά και αν δεν πέθαιναν από τις σφαίρες των αεροπλάνων θα πέθαιναν σίγουρα από εντερικά και τη ψείρα. Τους είχαν δώσει και από ένα όπλο τώρα αλλά δίχως σφαίρες γιατί δεν τους είχαν εμπιστοσύνη. Τους έδιναν να κουβαλάνε και πολυβόλα και πάντα τους βάζανε να βαδίζουν μπροστά ώστε αν πατούσαν καμία νάρκη η πέφτανε σε καμία ενέδρα των «φασιστών» να σκοτωθούν αυτοί και πήγαιναν σε χωριά που ακόμα κάποιος κατοικούσε για να κλέψουν τρόφιμα η να απαγάγουν κάποιον νέο αν υπήρχε .

Αυτό που έκαναν να πηγαίνουν για επιχειρήσεις στα χωριά έδωσε κάποια ελπίδα στον Νίκο να μπορέσει να κάνει σχέδια να δραπετεύσει αλλά παρ όλο που ήταν δύο μήνες στο βουνό δεν ήξερε ακόμα που ακριβώς βρισκότανε και κατά που να έφευγε . Όταν έδειξε πια ότι ήταν έμπιστος τους ρώτησε που βρισκότουσαν αλλά δεν του έλεγαν , και του είπαν. «Συναγωνιστή δεν επιτρέπετε να ξέρεις πού είσαι μόνο θα πολεμάς και θα σκοτώνεις τα τσογλάνια τους χωροφύλακες» .

Μία μέρα που πήγαιναν να χτυπήσουν ένα χωριό από ψηλά είδε θάλασσα, ένα χωριό και ένα πολεμικό πλοίο λίγο στα ανοιχτά και υπολόγισε ότι πρέπει να βρίσκονται ακόμα κάπου στη Χαλκιδική και έβαλε στο μάτι το χωριό αυτό και ένα άλλο διπλανό το οποίο θα ήταν κατάλληλο να δραπετεύσει εκεί αλλά σκεπτόταν τι θα γινόταν αν εκεί ήταν αντάρτες.

Τα έπαιξε μονά ζυγά και σκέφτηκε ότι απ' αυτή την υπόθεση δεν θα γλίτωνε ζωντανός και αυτή ήταν τώρα η μόνη ευκαιρία να πάρει απόφαση δίχως να πει τίποτα στον Αντώνη διότι συμφωνήσανε ο καθ ένας να δραπετεύσει χωριστά όταν θα μπορούσε .

Ο αντάρτης που ήταν μαζί του και τον πρόσεχε είχε εμπιστοσύνη τώρα στον Νίκο και όταν πιάσανε τις θέσεις τους περίμεναν να νυχτώσει καλά και να τους πιάσουν στον ύπνο. Νίκος επιθεώρησε τα γύρω υψώματα καλά και λίγο πριν κάνουν την έφοδο ζήτησε από τον συναγωνιστή του να πάει πίσω από τους θάμνους να κάνει την ανάγκη του διότι είχε διάρροια και δεν ήθελε να βρωμίσει εκεί όλο το τόπο

Τον εμπιστεύτηκε και δεν έφερε αντίρρηση .

Αυτό ήταν. Δεν πήγαινε για τη φυσική του ανάγκη αλλά για να βρει την ελευθερία του . Μόλις χάθηκε πίσω από τους θάμνους έτρεχε μέσα από τους θάμνους όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Όταν απομακρύνθηκε μερικά χιλιόμετρα βρήκε μία κουφάλα δένδρου και εκεί μέσα έμεινε μέχρι που άρχισε να φέγγει. Οι αντάρτες κατέβηκαν στα ακριανά σπίτια έκαναν τη δουλειά τους και φύγανε.

Το πρωί όταν έφεξε έβλεπε το πλοίο αλλά πιο μέσα διότι πήραν τα απαραίτητα μέτρα και πήγε πιο βαθιά για να μη το κτυπήσουν τίποτα με όλμους . Τώρα δεν ήταν μακριά από το χωριό και αποφάσισε να βαδίσει με προσοχή και να δει αν υπάρχει εκεί κανένας άνθρωπος. Πριν μπει μέσα στο χωριό είδε μια μαύρη γάτα και αυτό τον ανησύχησε διότι

τη θεωρούσε γρουσουζιά αλλά όταν προχώρησε μπρος το πρώτο σπίτι είδε μια γριά γυναίκα και την πλησίασε
.Πριν μιλήσει ο Νίκος η γριά όταν το είδε σαν αγριάνθρωπο με τη γενειάδα του λει «Κει κατ παραδίνονται παιδίμ»

1947 Μηχανιώνα Θεσσαλονίκης .Μία εκδρομή που πραγματοποίησε η τρίτη τάξη της σχολής στην Μηχανιώνα. Από αριστερά η Διευθύντρια της σχολής κυρία House, Κωνστινούδης, Κολοκοτρώνης, Χατζημάρκος. Από τους όρθιους ο δεύτερος από δεξιά είναι ο Σπύρος Σαμανίδης

Η απόδραση (Του αντάρτη)

Η γριά γυναίκα του έδινε οδηγίες πώς να βρει το αστυνομικό τμήμα και εκεί έμαθε ότι το χωριό αυτό ήταν η Στρατονίκη και λίγο πιο κάτω η Στρατώνη. Του είπε ότι και αυτή έχασε τον γιο της και τον άντρα της από τους αντάρτες αλλά αυτήν δεν την πειράζανε .Τέλος έστειλε ένα μικρό αγοράκι να του δείξει τη χωροφυλακή.

Όταν πλησίασε οι χωροφύλακες τον κράτησαν σε απόσταση τον έβαζαν και άρχισαν να τον ανακρίνουν. Τους είπε ότι ήταν μαθητής της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής και ζήτησε να έρθει αμέσως ο κύριος House με τον κύριο Λίτσα .Του υποσχέθηκαν ότι θα το κάνουν αλλά έπρεπε να κάνουν και αυτοί τις κατάλληλες ανακρίσεις και μετά. Όταν βράδιασε έμαθαν ότι οι αντάρτες θα κατέβαιναν πάλι και θα χτυπούσαν το αστυνομικό τμήμα .

Επειδή είχαν λίγους για την άμυνα, του είπαν ότι θα τον έβαζαν μέσα σε ένα από τα πολυβολεία να κρατήσει άμυνα με ένα πολυβόλο και ένα βοηθό γιατί ήξερε από πόλεμο .Αυτός διαμαρτυρήθηκε ότι δύο μήνες δεν είχε πυροβολήσει ούτε μια φορά αλλά επέμεναν και τον έβαλαν μέσα στο πολυβολείο .

Πραγματικά το βράδυ εκείνο ήρθαν οι αντάρτες να καταλάβουν το χωριό αλλά μόνο ληλάτησαν τα ακριανά σπίτια (.Σύμφωνα με τον Νίκο). δεν πλησίασαν πολύ τον Αστυνομικό Σταθμό. Ο Νίκος από τον φόβο του και από το πολυβολείο μέσα έβαζε προς το σπίτι της γριάς που ήταν η είσοδος προς το χωριό δίχως να σκοπεύει διότι δεν έβλεπε και τίποτα . Το πολυβόλο όμως γύρισε προς το σπίτι και σε λίγα λεπτά το σπίτι της γριάς είχε κατεδαφιστεί από τα πυρά .Το πρωί βγήκε η γριά από το υπόγειο που ήταν και καταφύγιο ήρθε μανιασμένη και τα έβαλε με τον διοικητή και φώναζε. Ήθελε να δει ποιος ήταν αυτός ο ηλίθιος σκοπευτής . Πήγαν και είδαν και θαύμασαν για την σκοπευτική ικανότητα του Νίκου .Τελικά την καθησύχασε ο Διοικητής την έβαλε να συμπληρώσει κάτι χαρτιά για αποζημίωση και υποσχέθηκε να της το χτίσουν και να το κάνουν καλύτερο

Ο δεινός σκοπευτής Νίκος Χατζημάρκος αφού έμαθε καλή σκοποβολή στα αντάρτικα και στο στρατό του δώσανε την δουλειά του πολυβολητή.

Την άλλη μέρα τον κούρεψαν και τον απολυμάνανε με DDT και μετά με άλλους θα τους προωθούσαν στον Σταυρό που ήταν και το κέντρο και απ' εκεί στη Θεσσαλονίκη . Ο δρόμος όμως από την Νικίτη στο Σταυρό ήταν χωραφόδρομος και επικίνδυνος από ενέδρες και νάρκες .

Έτσι όταν ήταν να ξεκινήσει η φάλαγγα, όπως έκαναν οι αντάρτες και βάζανε μπροστά πάντα τους στρατολογημένους, έτσι και ο φαλαγγάρχης στο πρώτο αμάξι έβαλε όλους του αιχμαλώτους. Αλλά μπροστά απ' αυτούς το ναρκαλιευτικό, ένα τζιπ, το οποίο παρ όλο που ανίχνευε τον δρόμο δεν μπόρεσε να εντοπίσει μια νάρκη. Έπεσε επάνω και ανατινάχτηκε στον αέρα με δύο θύματα . Και πάλι ήταν τυχεροί.

Όταν φτάσανε στο Σταυρό και τους πήγαν στον Αστυνομικό Σταθμό για ανακρίσεις έτυχε ο Σταθμάρχης να είναι πολύ φίλος με τον πατέρα του Νίκου, όταν ήταν πρόεδρος αυτός έτυχε να υπηρετεί στο χωριό μας, στις αρχές του 1930. Ο Νίκος ζήτησε να ειδοποιήσει τον πατέρα του και τον διευθυντή της Σχολής κ. Χάους, Αυτό έγινε αμέσως

και την άλλη μέρα ήταν κι όλα όλοι εκεί και έγιναν ορισμένες ενέργειες να αφηθεί ο Νίκος ελεύθερος αλλά οι κανονισμοί ήταν να μεταφερθούν και στη Θεσσαλονίκη για περισσότερες ανακρίσεις και όταν έγιναν όλες οι διαδικασίες

Ο Νίκος επέστρεψε στο χωριό που έγινε δεκτός από τους δικούς του αλλά και χωριανούς με πανηγυρισμούς και γλέντια. Μετά από λίγες μέρες μαθεύτηκε ότι μέχρι τα τέλη του Ιουνίου όλοι οι μαθητές είχαν δραπετεύσει σε άλλα μέρη και αργότερα σε επιχειρήσεις που έκανε ο στρατός έπιασε πολλούς αντάρτες στην περιοχή εκείνη μαζί δε και τον Άγγελο Τσιγγίδη ο οποίος ήταν και ο πρωτεργάτης όλης της τραγωδίας.

Το ευτύχημα είναι ότι κανένας από τους μαθητές δεν έπαθε τίποτα . Αργότερα ο Άγγελος δικάστηκε ισόβια αλλά με την επέμβαση του κ. Χάους η ποινή του ελαττώθηκε και αργότερα αποφυλακίστηκε

Όσο για τον Νίκο . Χαρακτηρίστηκε από τις αρχές ως κομμουνιστής Το ποινικό του μητρώο «λερώθηκε» αλλά με ενέργειες του διευθυντή της σχολής και των τοπικών αρχών επανέφεραν στη τάξη των νομιμοφρόνων πολιτών και με επαίνους που βοήθησε να αποδράσουν όλοι οι μαθητές και τελευταίος αυτός

1949 επάνω στο Λυκαβηττό ο Φώτης Διαμαντόπουλος Νίκος Χατζημάρκος και εγώ

Τις περιπέτειές του ο Νίκος μου τις έγραφε λεπτομερώς και μου τις έστειλε με γράμμα στο Κέντρο. Ήρθε όμως και στην Αθήνα βρήκε εμένα και τον Φώτη για να μας πει όλη την περιπέτεια του Τότε όλα τα γράμματα των στρατιωτών έπρεπε να είναι ανοιχτά για να διαβάζονται από τη λογοκρισία .

Για ένα διάστημα σταμάτησε να γράφει,

Μια μέρα ήρθε ο λοχίας και μου είπε ότι με ζητούσε ο αξιωματικός του Α2.

Πάγωσα και έβαλα κακό στο νου μου . Πήγα και έτρεμα. Τους είδα γελαστούς στο γραφείο. (αυτοί σπάνια γελούσαν) και ένας αξιωματικός με ρώτησε λέγοντας. «Ο φίλος σου που ήταν στα αντάρτικα γιατί δεν σου γράφει πια;» Τους είπα ότι δεν ήξερα και αν ήθελαν να μάθουν περισσότερα να του γράψω να συνεχίσει.

Μου είπαν ότι όλα τα γράμματα τα διαβάζανε και τους άρεσε η περιπέτειά του και ήθελαν να μάθουν περισσότερα . Αμέσως έγραψα να συνεχίσει τη διήγηση του και το έκανε.

1950 Εδώ ο φίλος μου, ο χωριανός μου και συμμαθητής Νίκος Χατζημάρκος που απήχθηκε από τους αντάρτες και οδηγήθηκε στα βουνά της Χαλκιδικής

Ο γράφων. Τάσος Κολοκοτρώνης το 1949 στο Τεχνικό Σώμα Στρατού στην Αθήναι

Το 1952 υπηρέτησε και στη φρούρηση της γέφυρας του Στρυμόνα των Σερρών .Εκεί τον επισκεπτόμουν τακτικά όταν υπηρετούσα στο Σιδηρόκαστρο και τα λέγαμε.

**THESSALONICA AGRICULTURAL AND INDUSTRIAL INSTITUTE
AMERICAN FARM SCHOOL
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

Αυτά έγραφε το χαρτί της εγγραφής μου πάνω πάνω .Αυτή ήταν η έκπληξη της ζωής μου. Συναντηθήκαμε και οι τρεις και δεν ξέραμε πώς να εκφράσουμε τη χαρά μας .Ποτέ δεν είχαμε ακούσει για τη σχολή αυτή και πού βρίσκεται .Κυκλοφορούσαμε στη Θεσσαλονίκη μέσα σχεδόν κάθε μέρα αλλά μόνο σε περιορισμένες περιοχές ,από τον Λευκό Πύργο και το Δημοτικό Νοσοκομείο πιο πέρα δεν πηγαίναμε .Εάν κάναμε καμιά φορά σκαλομαρία και δεν μας πιάνανε πηγαίναμε μέχρι το Ντεπό ή το Χιρς που ήταν αρκετά μακριά για παιδιά να πηγαίνουν μέχρι εκεί .

Η περιέργεια όμως να δούμε πού ήταν αυτή η περίφημη σχολή λύθηκε όταν ο πατέρας του Νίκου έξεψε στο κάρο το Ντορή, μας ανέβασε όλους και τις μαμάδες στο κάρο και σιγά σιγά σε τρεις ώρες φτάσαμε στο μαγευτικό αυτό τοπίο που ήταν κοντά στη Σχολή Πολέμου στο Σέδες και στο Πανεπιστήμιο Γεωπονίας περί τα πέντε χιλιόμετρα ανατολικά της Θεσσαλονίκης. Η είσοδος ωραία και επιβλητική με μία μεγάλη καμπυλωτή επιγραφή στα αγγλικά που έγραφε WELL COME

.Ο δρόμος ασφαλτόστρωτος που δεξιά και αριστερά ήταν κατάφυτο με πεύκα και κυπαρίσσια και μέσα υπολείμματα από ξύλινες παράγκες του γερμανικού στρατού .Προχωρώντας αριστερά είναι το επιβλητικό και ωραίο σπίτι του διευθυντή κυρίου και κυρίας Ann and Charlie House με τους ωραίους κήπους .

Λίγα μέτρα πιο κάτω η βιβλιοθήκη και το χημείο όπου στεγάστηκε η γερμανική διοίκηση και ήταν ανατιναγμένο ,δεξιά και αριστερά δεκάδες κτίρια για το προσωπικό και στο κέντρο το Princeton Hall το οποίο στεγάζει τους μαθητές, αίθουσες διδασκαλίας, εκκλησία ,εστιατόριο, αποθήκες, κλπ με το μεγάλο γήπεδο την πισίνα και στο ανατολικό μέρος όλες οι εγκαταστάσεις ηλεκτροφωτισμού, συνεργεία, ορνιθοτροφείο , χοιροτροφείο, μηχανήματα μεγάλης καλλιέργειας , βουστάσια και άλλα όλα σε ένα ευρύχωρο μέρος 200 στρεμμάτων με εγκαταστάσεις σε ένα κτήμα περίπου 2000 στρεμμάτων γύρω από τη σχολή .Όλο το συγκρότημα της σχολής ξεχώριζε για το σχέδιο και την υποδομή με αμερικανικές προδιαγραφές και οργάνωση .

Η σχολική περίοδος ακόμα δεν είχε αρχίσει, παρ όλα ταύτα ο διευθυντής εκπαίδευσης κύριος Θεόδωρος Λίτσας μας υποδέχτηκε με ευγένεια μας ξενάγησε σε όλες τις εγκαταστάσεις και μας φιλοξένησε στο εστιατόριο της σχολής με ωραίο φαγητό και μας μίλησε για το πρόγραμμα της σχολής που ήταν κάτι το διαφορετικό από τα γυμνάσια της πόλης και της επαρχίας διότι εκεί θα ήμασταν τρόφιμοι και υπό την προστασία της διεύθυνσης του σχολείου όλη τη χρονιά.

Εντύπωση μας έκανε γενικά όλος αυτός ο χώρος που ήταν σαν ένα χωριό μοντέλο με όλα τα απαραίτητα μέσα που ζούσαν μαθητές και προσωπικό από το 1904 που ιδρύθηκε από τον πρωτοπόρο ιεραπόστολο John Henry House και τη γυναίκα του Susan.

Γυρίσαμε σπίτι και δεν ξέραμε πώς να εκφράσουμε τη χαρά μας ,συγγενείς και φίλοι ήρθαν να μας συγχαρούν και να μοιραστούν κι αυτοί την χαρά μας .

Μάθαμε δε ότι και άλλα δύο παιδιά από τον συνοικισμό του Διαβατά θα ήταν μαζί μας .Ήταν ο Ισαάκ Φωτιάδης και ο Αναστάσιος Ιστίκογλου που τα γνωρίζαμε και ήταν καλά και ήσυχα παιδιά .Ακόμα βέβαια ήταν νωρίς και μέχρι τον Σεπτέμβριο είχαμε αρκετό καιρό ακόμα αλλά μας είχαν δώσει και μία κατάσταση τι θα έπρεπε να έχουμε μαζί μας όταν θα πηγαίναμε στη σχολή και αυτά ήταν ρούχα, εσώρουχα, παπούτσια, μπογιές και βούρτσες οδοντόπαστα και βούρτσες και διάφορα άλλα πραγματάκια που έπρεπε να τα έχουν οι μαμάδες μας έτοιμα .

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ (Το ιστορικό)

Λίγο πιο πέρα από τους ακραίους ανατολικούς συνοικισμούς της Θεσσαλονίκης απλώνεται η Αμερικανική Γεωργική Σχολή, αυτό το μοναδικό στο είδος του ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα το οποίο πάνω από έναν αιώνα προσφέρει συνεχώς τις υπηρεσίες του στην αγροτική Ελλάδα.

Ιδρύθηκε στα 1904 από τον **Dr. John Henry House** και τη σύζυγο του Susan. Ένας Αμερικανός ιεραπόστολος ο οποίος αφιέρωσε όλη του τη ζωή στα αγροτόπαιδα της Ελλάδας στη προσπάθειά του να τους προσφέρει μία σύγχρονη γεωργική εκπαίδευση ,να τους διδάξει ένα επάγγελμα και την αξία της χειροτεχνικής εργασίας .Και δεν απέβλεπε ο Dr House μόνο στο να εφοδιάσει τους μαθητές του με τις απαραίτητες γνώσεις και ικανότητες για να επιτύχουν οι ίδιοι στη ζωή τους, αλλά παράλληλα να ριζώσει βαθιά μέσα τους την επιθυμία να συντελέσουν και αυτοί στην άνοδο του βιοτικού επιπέδου της αγροτικής Ελλάδας, χρησιμοποιώντας τις πιο κατάλληλες και προσοδοφόρες γεωργικές μεθόδους.

Η Γεωργική Σχολή ξεκίνησε αποκτώντας πρώτα μία έκταση 200 στρεμμάτων ξηράς γης κι ένα πλινθόκτιστο σπίτι δύο δωματίων, το ένα για τον δάσκαλο και την οικογένειά του και το άλλο να χρησιμεύει για κοιτώνας, τραπεζαρία και αίθουσα διδασκαλίας στα 12 ορφανά αγόρια ,τους πρώτους μαθητές της Σχολής.

Σήμερα πρωταρχική αποστολή της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής είναι να παρέχει επαγγελματική εκπαίδευση σε αγόρια και κορίτσια της Ελλάδας, ώστε ν' αποκτούν τις ικανότητες, θεωρητικές και πρακτικές που θα τους επιτρέψουν ν' αναπτύξουν παραγωγικά μία δική του αγροτική επιχείρηση ή να αναλάβουν ηγετικές θέσεις στην Ελληνική γεωργία.

Και έχει απόλυτα επιτύχει στην αποστολή της η Σχολή. Το μαρτυρούν οι 3000 περίπου απόφοιτοι της που έχει γίνει μία παράδοση να προκαλούν καθημερινή επανάσταση στην Ελληνική γεωργία, να καταλαμβάνουν ηγετικές θέσεις στα χωριά τους ,στο Υπουργείο Γεωργίας, στους συνεταιρισμούς και τις γεωργικές βιομηχανίες ,γιατί τα χρόνια που μαθήτευσαν στη Σχολή τους άνοιξαν πλατύς ορίζοντες.

Το αγρόκτημα εισάγει πάντα τις τελευταίες καινοτομίες ,όπως το πρώτο παστεριωμένο γάλα στην Ελλάδα, την πρώτη κομπίνα. τον πρώτο βαμβακοσυλλέκτη. Η διοίκηση συνεχώς επαγρυπνεί ώστε οι μέθοδοι διδασκαλίας και γεωργίας να είναι οι πιο σύγχρονοι

.Το σχολείο με το 95μελές προσωπικό του (οι 89 είναι Έλληνες) κατάφερε να γίνει το πρότυπο ενός γεωργικού εκπαιδευτικού ιδρύματος όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά για την Ευρώπη την Ασία και τις Αφρικανικές χώρες.

Ξεκίνησε ταπεινά η Αμερικανική Γεωργική Σχολή στις αρχές του αιώνα μας για να εξελιχθεί σήμερα σ' αυτό το σύγχρονο εκπαιδευτικό ίδρυμα με δύο επίσημα εκπαιδευτικά προγράμματα για τους 200 εσωτερικούς μαθητές της- αγόρια και κορίτσια – και επίσης σαν Κέντρο Γεωργικής εκπαίδευσης, βραχείας διάρκειας του Υπουργείου Γεωργίας για ενήλικους αγρότες και τις οικογένειές τους και για ειδικευμένο προσωπικό διαφόρων οργανισμών .

Τα 1500 στρέμματα του κτήματος από την μία πλευρά συντηρούνε τη Σχολή οικονομικά ενώ παράλληλα χρησιμεύουν και για πρακτική εξάσκηση των μαθητών .Οι σημερινοί μαθητές απολαμβάνουν ένα υπερσύγχρονο οικοτροφείο που τους προσέφερε η Εταιρεία Διεθνούς Αναπτύξεως των Ηνωμένων Πολιτειών (A.I.D.).

Η Σχολή οργανώνει επίσης δύο καλοκαιρινά προγράμματα για αλλοδαπούς νέους ,το «Ελληνικό καλοκαίρι» για 40 Αμερικανόπουλα Λυκείου και το «Πρόγραμμα καλοκαιρινής Δραστηριότητας» για φοιτητές και απόφοιτους Πανεπιστημίων της Αμερικής, Ευρώπης, Αφρικής και Ασίας.

Χαρακτηριστικό στην ιστορία του σχολείου είναι το γεγονός ότι είχε μόνο τέσσερες διευθυντές σ' όλη την διάρκεια της ζωής του .Ο σημερινός διευθυντής, **George Draper** διαδέχθηκε τον **Bruce Lansdale** ο οποίος το 1955 διαδέχθηκε τον **Charles House** ο οποίος με τη σειρά του διαδέχθηκε τον πατέρα του **John Henry House** και ιδρυτή της Σχολής το 1929.

Η Αμερικανική Γεωργική Σχολή είναι ένα ίδρυμα ιδιωτικό μεν αλλά μη κερδοσκοπικό, που συντηρείται οικονομικά από το αγρόκτημα της, από εισφορές ιδιωτών στις ΗΠΑ και στην Ελλάδα και από επιχορηγήσεις της Ελληνικής και Αμερικανικής Κυβέρνησης

.Συγκεκριμένα το 60% περίπου των εξόδων της Σχολής καλύπτεται από την πώληση των προϊόντων του αγροκτήματος και την εργασία που προσφέρουν μαθητές και προσωπικό το 31% από ιδιωτικές προσφορές και το 9%από κυβερνητικές.

Ένας αιώνας και κάτι η ΑΓΣ στάθηκε το πιο λαμπρό παράδειγμα συγκερασμού δύο πολιτισμών .Απέκτησε την φήμη της ανά τον κόσμο σαν το πιο τέλειο ίδρυμα στο είδος του ιδρύματος που ξέρει να ανεβάζει την ποιότητα της προσωπικής και της ομαδικής ζωής.

1945..Μπροστά στην πύλη της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής Θεσσαλονίκης την πρώτη μέρα της έγγραφης μας .Ορθ. Φώτης Διαμαντόπουλος Φρίζος Γιαννιός Αναστάσιος Ιστίκογλου, Νίκος Χατζημάρκος και ο ίδιος Τάσος Κολοκοτρώνης . Εκτός από τον Φρίζο οι άλλοι είμαστε από το ίδιο χωριό την Νέα Μαγνησία .

1945.Μπροστά στο σπίτι του κ House.Ορθ,πρώτος αριστερά είμαι εγώ ,ένας Ινδός του Αγγλικού στρατού ,Φρίζος Γιαννιός .Γιάννης Στοΐδης, Νίκος Χατζημάρκος και Φώτης Διαμαντόπουλος.

Χειμώνας 1946 η ενδεκάδα της ποδοσφαιρικής ομάδας μας πρώτος ο Νίκος

Λιακόπουλος Αθανάσιος Αντωνιάδης Στυλιανός Νίκος Χατζημάρκος

THE FARM

The School's diversified demonstration and training farm is at the heart of an American Farm School education. It is a living laboratory where students of all ages undertake practical training in agricultural production, agribusiness, and natural resource management; and where each year thousands of farmers, schoolchildren and other visitors enjoy the opportunity to observe and to learn.

The farm is divided into horticulture, poultry and dairy departments. Horticulture includes field crop, vineyard, nursery and greenhouse production. Eggs, chicks, broilers and turkeys are raised by the poultry unit. The Farm School's purebred U.S. Holstein dairy herd has been the industry leader in productivity and quality of milk continuously since 1935, when the School first introduced pasteurized milk to Greece.

Income from the sale of the farm's premium dairy, poultry and horticulture products helps support the School's scholarship program.

Μία άλλη φωτογραφία με σχολικές εγκαταστάσεις της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής της Θεσσαλονίκης με Αγγλικό υπότιτλο. Γύρω οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις για εκπαιδευτικούς σκοπούς αλλά και εκμετάλλευση για τη συντήρηση του οργανισμού

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Μαθητών της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής. έτους 1945-46 και αποφοίτων 1949
Από του 54 εγγραφέντες 17 διέκοψαν τις σπουδές τους κατά την τετραετή τους φοίτηση
και 4 συνέχισαν τις σπουδές τους στις ΗΠΑ με υποτροφία από την Αμερ. Κυβέρνηση
Από τους 4 Ο Κουλαουζίδης Αρχιμήδης επέστρεψε στη Σχολή και εργάστηκε ως
διευθυντής εκπαίδευσης μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε .

Όνομ/νυμον	Τόπος γεν.	Παρατσούκλι
1) Δούμπλας Κων/τίνος	Λιανοβέρι	
2) Χ΄ Δημητρίου Γεώργ.	Λιανοβέρι	Τραχανάς
3) Κουντουράκης Αθαν.	Χρυσούπολη	Γκουβουρντούκης
4) Φωτιάδης Ισαάκ	Ιωνία -Διαβατά	Αχνιστήρι
5) Καραματίδης Κων.	Σέδες	Πατλάκας
6) Καραμανλής Ανδρέας	Άδενδρο	Ο νονός
7) Βαργεμέζης Ευστρ.	Ν. Καλλικράτεια	Μάγκας
8) Πετρίδης Γεώργ.	Πλαταμόνας	Σουρής
9) Στοϊδης Ιωάννης	Μουριές	Πλιάτσκοατζης
10) Θεολογίδης Διομήδης	Ταγαροχώρι	
11) Τερζής Εμμαν.	Σέδες	Στενός
12) Αυγουστίδης Φώτιος	Ευαγγελισμός	Βλάχος
13) Γκαβέζος Αντών.	Άνω Σχολάριο	Όντας-Γκαβός
14) Ατζέμης Αριστοτέλης	Ν. Καλλικράτεια	
15) Χαντζίδης Κυριάκος	Πλατύ	
16) Πανταζής Αθανάσιος	Κίτρος	Καρτάλι
17) Φυργάδης Μιχ.	Πολύγυρος	Μάνα
18) Μάρκαρης Αντώνιος	Θεσ/νίκη	Βασιλιάς
19) Στοϊκος Ιωάννης	Νεστόριο	Γέρος-Δίγαμμα
20) Γρηγοριάδης Χρ.	Άδενδρο	Πουστικάκι
21) Δάφτσιος Αθαν.	Νιγρίτα	Τρελός
22) Ιστίκογλου Αναστ.	Ιωνία-Ν Μαγνησία	Φωστήρας
23) Διαμαντόπουλος Φώτης	Ιωνία-Ν. Μαγνησία	Υπεράνω
24) Τσακιριάν Χοφνατάν	Θεσ/νίκη	
25) Κουλαουζίδης Αρχιμήδης	Καταχάς	Γαϊδούρι
26) Αλεξιάδης Παν.	Ν.Ραιδεστός	Βασιλικός
27) Γιαννιός Φρίξος	Θεσ/νίκη	
28) Σινάκος Αντ.	Επανομή	
29) Ισαΐας Ελευθ.	Μελίκη	Ντάμα.Λευτ
30) Αντωνιάδης Στυλ.	Λαγκαδά	
31) Μαγκριώτης Γεώργ.	Λαγκαδά	Μαντόβας
32) Καϊόπουλος Αλεξ	Βασιλικά	
33) Μαυρίδης Γεώργ.	Μικρόκαμπος	
34) Θυλικός Μάρκος	Νιγρίτα	
35) Κουγιούνης Αστέρ.	Λιτή	Γκάρλικ

36) Τσιγγίδης Άγγελος	Σουρωτή	Σουρωτής
37) Αλαγκιοζίδης Παν.	Αγ. Μαρίνα	
38) Πουλαράκης Κων.	Παράδεισος	
39) Κολοκοτρώνης Αναστ.	Ιωνία –Ν. Μαγνησία	Παχύδερμος
40) Χατζημάρκος Νικ.	Ιωνία- Ν. Μαγνησία	Γυφτοπρόξενος
41) Κουμπίδης Ευθύμιος	Χρυσούπολη	Βρομόκωλος
42) Λιακόπουλος Αθαν.	Κούτσι Νεμέας	Πατατράχας
43) Διαμαντόπουλος Ιωάν.	Σεβαστή Κατερ.	Σπάρος
44) Μανωλάκης Φώτιος	Ν.Ραιδεστός	
45)Εμμανουηλίδης Αγησίλαος	Κ.Σχολάρι	Στουμπετσάς
46) Αθανασιάδης Αβραάμ	Καβαλλάρι	Ναστραντίν
47) Κατσίδης Λάζαρος	Στίβος,Λαγκαδίκια	Μπαρτάκης
48) Κωνστινούδης Περικλής.	Αρδέα	Μπαντούσκας
49) Παπανικολάου Δημ.	Πολύγυρος	Γορίλας
50) Βουλγαρούδης Δημ.	Ζαγλιβέρι	Ρούμφας
51) Σαμανίδης Σπύρος	Πανόραμα	Ασχημάνδρας
52) Παπαδόπουλος Αθαν.	Πανόραμα	
53) Λεωνταρής Σπύρος	Κορινός	Χάρλας
85) Χ΄Ιακώβου Θεμιστοκλής	Σέρρες	Τσέφ

Οι περισσότεροι μαθητές που συνέχισαν και αποφοίτησαν, λίγοι μόνο επέστρεψαν να συνεχίσουν το επάγγελμα του γεωργού και αυτό διότι οι γεωργοί τότε δεν είχαν τη βοήθεια και την υποστήριξη του κράτους. Προτιμούσαν να εργαστούν σε άλλα επαγγέλματα που είχαν καλύτερες και άμεσες απολαβές και για πολλούς ήταν απώλεια πολύτιμου χρόνου να μαθαίνουν επάγγελμα που δεν θα το εξασκούσαν, γι' αυτό και διέκοπταν και άλλαζαν σπουδές ή και δουλειές .

Το ευεργέτημα της Σχολής για πολλούς ήταν ότι μαθαίναμε πολλαπλές τέχνες και τα παιδιά που είχαν το ταλέντο να τις μαθαίνουν γρήγορα ήταν μεγάλο όφελος ώστε αργότερα να επιδοθούν σε ένα από αυτά σαν επάγγελμα ,και τα πρακτικά τμήματα που μας δίδασκαν ήταν άρτια εξοπλισμένα γι αυτό το σκοπό ,και ήταν:

- 1) Το Μηχανουργείο. Επισκεύαζε όλα τα γεωργικά μηχανήματα, τρακτέρ και αυτοκίνητα
- 2) Ο σταθμός παραγωγής ηλεκτρικής. ενέργειας .Επισκεύαζε ηλεκτρικά μηχανήματα συσκευές κλπ
- 3) Το Ξυλουργείο .Κατασκευή και επισκευή επίπλων και όλων των ξυλουργικών εργασιών.
- 4) Το Βουστάσιο .Ζωοτροφία και παραγωγή γάλακτος και γαλακτοκομικών προϊόντων
- 5) Ο Λαχανόκηπος. Διδασκαλία και τρόπος παραγωγής λαχανικών και φρούτων.
- 6) Η μεγάλη καλλιέργεια. Γεωργοκαλλιέργεια με μηχανήματα τρακτέρ κλπ
- 7) Ορνιθοτροφείο-Χοιροστάσιο .Παραγωγή αυγών, εκκολαπτήριο και αναπαραγωγή χοίρων και κοτόπουλων
- 8) Υδραυλικά. Εκπαίδευση στην υδραυλική τέχνη οικιακή, οδική και αγροτική
- 9) Συνεργείο συντήρησης. Εκπαίδευση στη συντήρηση κτηρίων ,δρόμων ,υπονόμων κλπ.

Αυτά τα εννέα τμήματα κάλυπταν σχεδόν αρκετά επαγγέλματα και κάθε 4 εβδομάδες αλλάζαμε τμήμα. Όλο το χρόνο τις πρωινές 4 ώρες είχαμε θεωρητικά μαθήματα και το απόγευμα 4 ώρες πρακτικά

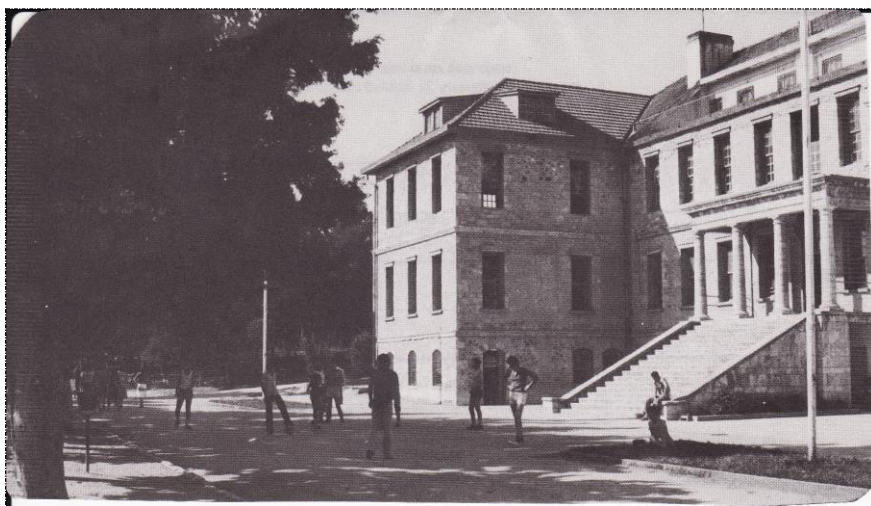
Επιπρόσθετα ήταν τα μαθήματα σηροτροφίας (κουκούλια και το μετάξι) η Αμπελουργία και η Μελισσοκομία ήταν άκρως ενδιαφέροντα μαθήματα .

Η κοινή συμβίωση με το σύστημα που είχε η Σχολή μάθαινε στα παιδιά την πειθαρχία την άμιλλα και τον αλληλοσεβασμό .Τον σεβασμό στους καθηγητές και εκπαιδευτές .Την τήρηση της ατομικής καθαριότητας και υγιεινής ζωής και σεβασμό στο περιβάλλον που όλα συντελούσαν στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μας.

Στις επόμενες σελίδες θα κάνω μία φωτογραφική ξενάγηση για να σας δείξω μερικά μέρη της περίφημης σχολής μας και καμάρι της Θεσσαλονίκης.

1946 Εδώ είμαι μπροστά στο Princeton Building της ΑΓΣ

Ο «Παρθενώνας» της Σχολής Στο κτίριο αυτό στεγάστηκαν και στεγάζονται διδασκτήρια, κοιτώνες, εστιατόρια, γραφεία αποθήκες κλπ

ΠΡΩΤΟ ΕΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
(1945 - 1946)

Ο Σεπτέμβρης του 1945 ήταν μια καινούρια αφετηρία στη ζωή μου αλλά και των άλλων φίλων μου που επί τέλους θα πηγαίναμε ξανά σε σχολείο .Οι μητέρες μας ετοίμασαν τα ρούχα μας που όλα είχαν επάνω ραμμένα το αριθμό μας . Από τότε είχαμε αριθμοποιηθεί και εκτός από το όνομά μας ήμασταν και αριθμοί .Ο Φώτης είχε το 23 ,ο Νίκος το 40 και εγώ το 39.

Πάλι ο μπαμπάς του Νίκου μας πήγε στη σχολή με το αλογόκαρο και με την συνοδεία των μαμάρων μας γιατί ήθελαν να δουν που θα μέναμε καταλάβαιναν ότι δεν θα μας είχαν πια μαζί τους και αυτό για κάθε μητέρα ήταν λίγο βαρύ . Όταν φτάσαμε είχαμε ειδική περιποίηση ,μας έδειξαν τους κοιτώνες, μας τακτοποίησαν και μετά μας φιλοξένησαν να φάμε όλοι μαζί και με άλλους που είχαν καταφτάσει και κάμναμε τις πρώτες γνωριμίες τρώγοντας .

Ο πρώτος χρόνος στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή ήταν πολύ εντυπωσιακός. Ήταν ένα σχολείο τελείως διαφορετικό από τα γνωστά Δημοτικά και Γυμνάσια που είχα πάει κατά διαστήματα με διακοπές λόγω του πολέμου. Τώρα έβλεπα ένα σχολείο με ωραίο περιβάλλον και άρτια καταρτισμένο με κτίρια ωραία δρόμους κήπους και πρακτικά εκπαιδευτήρια, γήπεδο και πισίνα μεγάλη δίπλα με μπάσκετ μπολ, βόλεϊ μπολ και άλλα μέσα που οι λίγες φωτογραφίες που έχω βάλει λένε πολλά.

Οι παιδικοί μου φίλοι ο Νίκος Χατζημάρκος και ο Φώτης Διαμαντόπουλος πάλι μαζί και σ' αυτό το σχολείο αλλά αυτή τη φορά με καλύτερες συνθήκες .πολλές ώρες μαζί πολλές συζητήσεις και πολλά σχέδια και όνειρα κάναμε και οι τρεις τότε στα 17 μας νεανικά χρόνια .

Η γνωριμία μας με τα άλλα παιδιά ήταν κι αυτή άλλη εμπειρία .Σε λίγες μέρες ήμασταν όλοι φίλοι και νιώθαμε σαν να είμαστε από μία οικογένεια .Μέναμε σε έναν κοιτώνα όλοι και οι κανονισμοί λειτουργούσαν με στρατιωτική ακρίβεια .Πηγαίναμε στο κρεβάτι στις 10 και στις 10.30 ό μπάρμπα Κυριάκος ο επιτηρητής έσβηνε τα φώτα και έπρεπε να επικρατεί η ησυχία .

Το πρωί στις 6 είχαμε το εγερτήριο και το υποχρεωτικό ντους και αρκετοί που ήταν μεγαλύτεροί μας ήθελαν και ξύρισμα. Αυτό το ντους για όλους μας ήταν κάτι το καινούριο και το πιο απολαυστικό και εδώ που τα λέμε εκείνο τον καιρό κανένα σπίτι στην επαρχία αλλά και στις μεγάλες πόλεις δεν είχε αυτή την ευκολία στο σπίτι τους παρ' όλο που το νερό ήταν άφθονο και τζάμπα .Πλενόμασταν στη σκάφη που δεν ήταν και εύκολο πράγμα και μια φορά την εβδομάδα

Στις 7 το πρωί είχαμε το μπρέκφαστ, και ήταν η πρώτη Αγγλική λέξη που μάθαμε και η καλλίτερη .Αυγά με μπέϊγκον και με μπέϊκ μπίνς και ρόφημα γάλα με κακάο και μπόλικο ψωμί μπουράτο και όλα ήταν νόστιμα και δεν μπορούσαν να μας χορτάσουν .

Στις 8 πηγαίναμε στη τάξη για τα μαθήματα μας μέχρι τις 12 αλλά η διδακτέα ύλη δεν ήταν ίδια όπως των Γυμνασίων .Εκτός από τα Ελληνικά, τα μαθηματικά και τα θρησκευτικά. είχαμε τα Αγγλικά, χημεία, γεωργία, κηπουρική, αμπελοκομία, μελισσοκομία, σπηροτροφία και γενικά οτιδήποτε σχετιζόταν με την γεωπονία .

Από τις 12-1μμ είχαμε το μεσημεριανό και από τις 1-5 πρακτική εξάσκηση στα διάφορα τμήματα πάντα ντυμένη με τις φόρμες εργασίας.

Στις 6 είχαμε το δείπνο και μετά μέχρι τις 8 ελεύθερο χρόνο για παιχνίδια και ότι άλλο ήθελε ο καθένας ,και από τις 8-10 πηγαίναμε πάλι στη τάξη και είχαμε υποχρεωτική μελέτη των μαθημάτων υπό την επιτήρηση του κυρίου Σαφακόπουλου ή άλλου καθηγητή που συνήθως έμεναν μέσα στον οικισμό της σχολής και στις 10 πηγαίναμε να πλύνουμε τα δόντια μας και για ύπνο και αυτός ήταν ο κύκλος του 24 ώρου.

Τα Σάββατα ήταν αφιερωμένα στα σπορ και στη ψυχαγωγία, Είχαμε μαθήματα χορού μαθήματα μουσικής και άλλες εκδηλώσεις και παιχνίδια με τη συμμετοχή και των κοριτσιών της οικοκυρικής σχολής ,και αυτό το περιμέναμε όλοι μας να δούμε τα κορίτσια και λίγο να φλερτάρουμε μόνο, διότι και τα δύο ιδρύματα ήταν αυστηρά και δεν επέτρεπαν να έχουμε άλλες σχέσεις και επαφές .

Τις Κυριακές .Το πρωί είχαμε Ορθόδοξη Εκκλησία που τότε ήταν μέσα στο μεγάλο κτίριο και πάνω στη σοφίτα και ήταν αρκετά μεγάλη, ερχόντουσαν και τα κορίτσια να συνλειουργηθούν για μία ώρα και η ψαλμωδία ήταν μαζική για να μαθαίνουμε και τους ψαλμούς .Το ίδιο βράδυ στις 8 είχαμε την λειτουργία της Ευαγγελικής εκκλησία που οι ιδρυτές της σχολής ανήκαν σ' αυτήν και στις δύο λειτουργίες συμμετείχαν όλοι τους και υπήρχε αρμονική συνύπαρξη και αλληλοσεβασμός.

Η τελευταία Πέμπτη του Νοέμβρη είναι πολύ σπουδαία μέρα για τους Αμερικάνους, γιορτάζουν την ημέρα των Ευχαριστιών .Είναι μία μέρα αφιερωμένη στη μνήμη των προσκυνητών .Αυτοί οι άνθρωποι για να αποφύγουν τους διωγμούς στην Αγγλία έφυγαν πρώτα στην Ολλανδία αλλά όταν είδαν ότι θα αφομοιωθούν και θα χάσουν την ταυτότητά τους αποφάσισαν να φύγουν για την Νέα Χώρα .την Αμερική .

Όλοι κι όλοι ήταν 110 άτομα και το 1610 σαλπάρανε και μετά από 65 μέρες φτάσανε στην Ν Υόρκη. Οι 44 μόνο ήταν θρήσκοι και οι 66 «επαναστάτες» αλλά συμβιβάστηκαν να συζήσουν αρμονικά και τελικά εγκαταστάθηκαν στο Πλύμουθ και ασχοληθήκανε με την καλλιέργεια κυρίως καλαμποκιού .Για τα αγαθά που τους έδινε η γη καθιέρωσαν να γιορτάζουν στο τέλος της σοδιάς που για πρώτη φορά ήταν στις 29 Νοεμβρίου .

Το 1817 εφαρμόστηκε η γιορτή των Ευχαριστιών (**Thanks Giving day**) σε αρκετές πολιτείες αλλά το 1863 ο Πρόεδρος Αβραχάμ Λίνκολν όρισε η γιορτή αυτή να γιορτάζεται την τελευταία Πέμπτη του Νοέμβρη και να είναι αργία . Η γιορτή αυτή φέρνει τους συγγενείς και τις οικογένειες μαζί στο οικογενειακό τραπέζι και είναι σαν μέρα συμφιλίωσης .

Την γιορτή αυτή την γιορτάζαμε με μεγαλοπρέπεια και στην ΑΓΣ .Ο κύριος και η κυρία Χάους καλούσαν πολλούς επισήμους από την Θεσσαλονίκη .Τον Αμερικανό πρόξενο ,τον Άγγλο και άλλους επιχειρηματίες, τον Δήμαρχο, όλους με τις οικογένειές τους και

τον Δεσπότη με μερικούς παπάδες αλλά οι πόρτες ήταν ανοιχτές και για τους γονείς μας αλλά και συγγενείς για να συνεορτάσουν μαζί μας . Έσφαζαν κούρκους που τους έτρεφαν στη Σχολή για το σκοπό αυτό και τους καλοψήνανε με μεγάλο μεράκι είχαν άφθονα ποτά, γλυκά και φρούτα. Μετά είχαμε διάφορες εκδηλώσεις με τραγούδια χορούς και παιχνίδια .

Οι πρώτες μέρες της σχολικής χρονιάς ήταν γεμάτες με εκδηλώσεις και αμέσως κάναμε ετοιμασίες και για τα Χριστούγεννα αφού οι Αμερικάνοι την γιορτή αυτή την γιορτάζουν με περισσότερη αφοσίωση και στολίζουν δένδρα με δώρα και αίθουσες με πολλούς Αη-Βασίληδες. Η κυρία Χάους δε, που έπαιζε το πιάνο μας μάθαινε να ψέλνουμε τα κάρολς . Κάθε τι που κάναμε και βλέπαμε ήταν καινούριο για μας και μας ενθουσίαζε .

Τα παιδιά, από τις πρώτες μέρες της γνωριμίας αρχίσαμε να επιλέγουμε τις παρέες μας και φυσικό ήταν να είναι ανάλογα με την εμφάνιση ,την συμπεριφορά ,τη μόρφωση και κοινωνική κατάρτιση και το χαρακτήρα και να ταιριάζουμε μεταξύ μας αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι περιφρονούσαμε τους άλλους συμμαθητές μας διότι όλοι συζούσαμε και συνεργαζόμασταν σαν μία οικογένεια 24 ώρες την ημέρα στη τάξη στη δουλειά στα παιχνίδια στο φαΐ και στον ύπνο.

Από τα 54 παιδιά που ήταν όλα καλά ένας μόνο ξεχώριζε που ήταν φίλος και στενά συνδεδεμένος με όλους μας .Αυτός ήταν ο Ανδρέα Καραμανλής από το Άδενδρο αλλά η οικογένειά του έμενε στη Θεσσαλονίκη και ο πατέρας του είχε λεωφορεία συγκοινωνίας στη πόλη και ήταν αρκετά ευκατάστατοι .

Ο Αντρέας ήταν κοντός και αθλητικός τύπος έξυπνος με θρακιώτικη προφορά αλλά δεν του άρεσαν τα μαθήματα και ιδίως τα Αγγλικά δεν μπορούσε να τα χωνέψει Μία Κυριακή μετά την εκκλησία κάναμε βόλτα και έξω από το σπίτι ενός αμερικανού έπαιζαν τα δύο μικρά κοριτσάκια τους και μιλούσαν . Σταμάτησε ο Ανδρέας και τα άκουγε που μιλούσαν τόσο άνετα τη γλώσσα τους και τα καμάρωνε .Και μετά λέει σε μας με απορία «Για δεξ ρε μια σταλιά μπάσταρδα και μιλάν φαρσί τα Αγγλικά και εγώ ακόμα δεν μπορώ να μάθω τι θα πει benefit».Αυτή η λέξη του έκανε εντύπωση και κάθε λίγο και λιγάκι την έλεγε και μετά ρωτούσε «Τι θα πει ρε μπένεφίτ ;»

Ένα άλλο που έκανε ήταν που είχε δώσει σε όλους μας παρατσούκλια που με την κρίση του το παρατσούκλι που έδινε ταίριαζε απόλυτα και ήταν ανάλογα με την εμφάνισή του τις γνώσεις του και την καταγωγή του κλπ. Για παράδειγμα θα πω μόνο εμάς τους τρεις χωριανούς.

Εμένα με βάπτισε (Παχύδερμο) διότι ήμουν λίγο παχουλότερος αλλά και πολύ υπομονητικός. Τον Νίκο τον βάπτισε Γυφτοπρόξενο διότι ήταν μελαψός και είχε χρυσό δόντι. Τον Φώτη τον βάπτισε και τον φωνάζαμε (Υπεράνω) γιατί όταν κάναμε ντους παρατήρησε ότι αυτός την είχε από όλους τους άλλους μεγαλύτερη .Επίσης επειδή ήταν και λίγο ερωτιάρης και ερωτεύτηκε αμέσως μία από την οικοκυρική που την έλεγαν Σίδνεη(Βαφτισημιά του κ. Λοκ) τον φωνάζαμε και Σίδνεη. Αλλά μερικά παιδιά τη γλίτωσαν διότι δεν βρήκε τίποτα που να τους ενοχοποιεί για να τους δώσει παρατσούκλι Αυτόν τον ονομάσαμε όλοι (Νονό)

Τον πρώτο χρόνο μάθαμε αρκετά πράγματα και προ παντός λίγα γράμματα. Ο καθηγητής των Ελληνικών κ. Γεώργιο Δήμου ήταν πολύ καλός φιλόλογος και προσπαθούσε ότι δίδασκε να τα καταλαβαίνουμε όλοι και τα έλεγε απλά και έπαιρνα 18. Επίσης ήταν και ψάλτης και ιεροκήρυκας και δίδασκε θρησκευτικά στα οποία δεν ήμουν τόσο καλός γιατί πολλές φορές αυτά που έλεγε δεν τα πίστευα και είχαμε διαφωνίες, παρ' όλα αυτά με βαθμολογούσε με 19. Χατιρικός γιατί τα καλοκαίρια τις Κυριακές ερχόταν με τη γυναίκα του στο μπαξέ του Νίκου και τον περιποιούμασταν

Ο κ. Θ. Βουδούρογλου μας έκανε μαθηματικά. Αυτά μ' άρεσαν πολύ ήμουν καλός και έπαιρνα μέχρι και 18 που ήταν καλός βαθμός.

Ο κ. Δημ. Χατζής που ήταν πρώην μαθητής της Σχολής και σπούδασε στις ΗΠΑ μας δίδασκε Χημεία, Γεωργία και Υγιεινή, σ' αυτά ήμουν καλός και έπαιρνα 17

Ο κ. Πιπίνος ήταν ειδικός στην Αμπελουργία και ο κ. Γαζής στη Σηροτροφία και Μελισσοκομία και με βαθμολογούσε 10 και 15 στη Φυτολογία 19 αλλά στη Δενδροκομία και Λαχανοκομία 14.

Στα Αγγλικά που μας τα δίδασκε η κυρία Χάους ήμουν καλός και μου άρεσαν και έπαιρνα 19

Όσο για τα πρακτικά μαθήματα ήμουν και εκεί καλός και με βαθμολογούσαν από 16-17-18 και συνκαταλεγόμουν μεταξύ των καλών και των αριστούχων. Τα παιδιά που αποτελούσαν εξαίρεση και έπαιρναν άριστα στα μαθήματα ήταν, ο Γρηγοριάδης, Κουλαουζίδης, Τσιγκίδης, Στοΐδης, Δάφτσιος, Πετρίδης και Σαμανίδης.

Από τα παιδιά αυτά ο Γρηγοριάδης έγινε μεγαλέμπορος ξυλείας και χορηγός της Σχολής. Ο Κουλαουζίδης έγινε Διευθυντής Εκπαίδευσης της ΑΓΣ. Ο Τσιγκίδης έφυγε τον τέταρτο χρόνο και (θα επανέλθω σ' αυτόν αργότερα) Ο Στοΐδης σπούδασε στις ΗΠΑ και έγινε πρόεδρος της Αποθεματικής τράπεζας των ΗΠΑ στην Βιρτζίνια

Ο Δάφτσιος σπούδασε Αιματολόγος και ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Ανν Άρμπορ στο Μίσιγκαν. ο δε Πετρίδης έγινε ξενοδόχος έχτισε στον Πλαταμώνα το μεγαλύτερο ξενοδοχείο επτακοσίων κλινών «Ο Πλαταμών» και ήταν πετυχημένος επιχειρηματίας και σε άλλες επιχειρήσεις

Εδώ βλέπουμε ότι παρ' όλο που η Σχολή εκπαίδευε παιδιά για να επιστρέψουν στα χωριά τους να εργαστούν στα κτήματα και να διδάξουν και τους συντοπίτες τους βελτιωμένες μεθόδους καλλιέργειας κανένας απ' αυτούς αλλά και πολλά άλλα παιδιά δεν το έκαναν αυτό, ίσως διότι όπως ανέφερα και πιο μπροστά το επάγγελμα του γεωργού στην Ελλάδα ήταν πολύ υποτιμημένο και δεν υποστηριζόταν από το κράτος, αλλά ορισμένα παιδιά που είχαν μεγάλα κτήματα και επιδόθηκαν στη συστηματική καλλιέργεια των αγρών τους η της κτηνοτροφίας, πτηνοτροφία και ότι άλλο είχε πέραση τότε προόδευαν κι αυτοί.

Τώρα όσο για τα μαθήματα ωδικής, χορού και στα σπορ δεν μας βαθμολογούσαν αλλά σε όλα ανακατευόμουν και ήμουν καλός και είχα πρωτεύοντα ρόλο ιδίως στο ποδόσφαιρο. Όλα αυτά βέβαια τελείωναν κατά τα τέλη του Ιουνίου που τελείωνε και η σχολική χρονιά και τα παιδιά πήγαιναν στα σπίτια τους.

Αρκετά όμως από τα παιδιά δεν μπορούσαν τότε να πάνε στα σπίτια τους λόγω του εμφυλίου πολέμου που τα χωριά τους είτε κατέχονταν από τους αντάρτες ή είχαν εγκαταλειφθεί και καταστραφεί ,έτσι μερικά παιδιά έμεναν στη σχολή και δούλευαν εκεί, και μερικά ερχόντουσαν στο χωριό μας και δούλευαν στους λαχανόκηπους για να βγάλουν λίγο χαρτζιλίκι

.Τα παιδιά που προτιμούσαν το χωριό μας ήταν ο Χρήστος Γρηγοριάδης, ό Γεώργος Πετρίδης και ο Γιάννης Στοϊδης που τους έδινε δουλειά και στέγη ο Πατέρας του Νίκου Χατζημάρκου. Έτσι το καλοκαίρι είχαμε καλή παρέα πήγαινα κι εγώ κάπου κάπου να δουλέψω όταν είχαν μεγάλη ανάγκη, αλλά περισσότερο με χρειαζόταν ό πατέρας μου να τον βοηθώ στο καφενείο που πάντα είχε δουλειά .

Έτσι ο πρώτος χρόνος πέρασε τόσο γρήγορα που με ανυπομονησία περιμέναμε πότε θα έρθει ο καιρός να ξαναπάμε στο σχολείο που τόσο είχαμε αγαπήσει.

Την περίοδο του καλοκαιριού τα Σαββατοκύριακα ερχόταν στο κτήμα του Νίκου και ο καθηγητής μας κ. Δήμου με την γυναίκα του εκδρομή και απολάμβανε τα φρέσκα ροδάκινα ,τα καΐσια και τα σύκα κάτω από τα σκιερά δένδρα και το κρύο νερό που έβγαζε το μοτέρ από το πηγάδι για να ποτίσουν τον λαχανόκηπό τους .

Τα πάντα ήταν άφθονα ,φρέσκα και νόστιμα και ο τόπος ήταν σωστός παράδεισος γιατί αυτοί οι πρόσφυγες δούλεψαν με ζήλο και μεράκι και μετατρέψαν τους βαλτότοπους σε έφορους μπαξέδες που προμήθευαν λαχανικά και φρούτα όχι μόνο την Θεσσαλονίκη αλλά και την Αθήνα ακόμα με τα νόστιμα φράουλα του Θανάση Χατζημάρκου .

Θα πρέπει να πω εδώ ότι ο Γρηγοριάδης ήταν θύμα πολέμου .Ο πατέρας του που ήταν γραμματέας της κοινότητας του Άδενδρου δολοφονήθηκε από τους αντάρτες ,επίσης και ο πατέρας του Στοϊδη στο χωριό του στις Μουριές είχε την ίδια ατυχία έτσι τα παιδιά αυτά είχαν και κάποιο ψυχικό τραύμα .Ο δε Πετρίδης, είχαν περί τα 40 στρέμματα οπωρώνα με μηλιές επάνω στην παραλία του χωριού τους στον Πλαταμώνα αλλά με τον πόλεμο δεν καλλιεργήθηκε κανονικά , καταστράφηκε και δεν είχαν τα μέσα και τα χρήματα να τον ξανακαλλιεργήσουν γι αυτό και δεν πηγαίνανε στα χωριά τους και το κτήμα τότε το θεωρούσαν άχρηστο .

Όλα τα παιδιά που ήρθαν την πρώτη χρονιά τα περισσότερα ήταν πάνω από 16 ετών και ένα ή δύο που ήταν από τα μέρη της Θράκης είχαν λάβει μέρος και σε μάχες κατά των Βουλγάρων και λίγο ή πολύ όλα τα παιδιά είχαν και κάποια πολιτική απόχρωση και ιδεολογία και πολλές φορές όταν ανοίγανε πολιτικές συζητήσεις δημιουργούσαν προβλήματα και αντιπαραθέσεις και αντιπάθειες που εμπόδιζαν την ομαλή συμβίωση αλλά οι κανονισμοί της σχολής ήταν αυστηροί και στις ακραίες περιπτώσεις μπορούσαν να αποβάλουν τους ταραξίες ,έτσι οι πολιτικές συζητήσεις ήταν απαγορευμένες και δεν γινόντουσαν μπροστά στους καθηγητές ή στο προσωπικό. ο Πετρίδης (Σουρής) ήταν αριστερών φρονημάτων ήξερε πολλά ποιήματα και αντάρτικα τραγούδια και πολύ καλά την κομμουνιστική θεωρία αλλά πολλές φορές έκανε και τον εθνικιστή ήθελε τον βασιλιά και όλους τους μπερδευε και δεν ήξερε κανείς τι πραγματικά ήταν .

Ο Νίκος κι εγώ δεν ήμασταν πολιτικοποιημένοι αλλά αφού οι γονείς μας ήταν Βενιζελικοί και εμείς λέγαμε ήμασταν ό, τι ήταν και οι γονείς μας αλλά δεν ήμασταν βασιλικοί ούτε και κομμουνιστές όταν όμως ήρθαν οι αντάρτες μετά την κατοχή κάμναμε ό, τι λέγανε αυτοί για να μη μας πάρει ο διάβολος ,όπως τον Καβαλιέρο τον Κόνιαλη και άλλους. Ο Φώτης διάβαζε πολύ την (Μακεδονία) ήταν καλός πολιτικάντης και συζητητής, τα μάθαινε από τον πατέρα του που ήταν αρκετά μορφωμένος και είχε διατελέσει πρόεδρος της κοινότητας και στο καφενείο τους που ήταν σαν πολιτικό γραφείο, όλη την ημέρα μιλούσαν αυτά και ήξερε αρκετά..

ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΤΟΣ

1946-47

Τον Σεπτέμβριο όταν γυρίσαμε πίσω στη σχολή για τη δεύτερη χρονιά δεν ήμασταν 54 παιδιά γιατί, μερικά παιδιά δεν παρουσιάστηκαν να συνεχίσουν για πολλούς και διάφορους λόγους αλλά ήρθαν άλλα 50 καινούρια κατά λίγα χρόνια μικρότερα από εμάς που είχαν τελειώσει το δημοτικό σχολείο και προερχόντουσαν από την επαρχία και από όλα τα μέρη της Ελλάδας .

Εκτός βέβαια από τους μαθητές είχαμε και καμιά εκατοσταριά Αμερικανούς αξιωματικούς και στρατιώτες σαν επισκέπτες οι οποίοι είχαν έρθει ως παρατηρητές για το δημοψήφισμα ως προς την επαναφορά του βασιλιά ή όχι ,και είχαν καταλάβει τις γερμανικές παράγκες που υπήρχαν στα πάρκα της σχολής .Έτσι είχαμε μεγάλη κίνηση .Είχαν πολλά αυτοκίνητα τζιπ και $\frac{3}{4}$ για να κινούνται σε όλη τη Μακεδονία και άλλα μέρη .Αυτοί δεν μας εμποδίζαν, εμείς αρχίσαμε κανονικά τα μαθήματα με 4-5 λιγότερους στη τάξη μας και σχεδόν τα ίδια μαθήματα αλλά πιο προχωρημένα .

Τα πρακτικά τμήματα είχαν εφοδιαστεί με καινούρια τρακτέρ(Φάρμαλ)που είχαν λαστιχένιους τροχούς και μας μάθαιναν τη χρήση τους ,επίσης έφεραν καινούριες ράτσες αγελάδων και χοίρων για να βελτιώσουν την παραγωγή .

Ο κύριος Λίτσα που ήταν διευθυντής εκπαίδευσης καλυτέρευσε τις αίθουσες διδασκαλίας και έφερε καινούριες ιδέες ψυχαγωγίας, Ανεβάζαμε θεατρικά έργα οργάνωνε ποδοσφαιρικά ματς με το Αμερικανικό κολέγιο Ανατόλια και τα γύρω χωριά και κάπου κάπου εκδρομές στα γύρω χωριά .Επίσης ήταν και η χρονιά που άρχισε ο κ. Χάους να κατασκευάζει ημικυκλικές κερκίδες κοντά στο γήπεδο για πολλαπλές χρήσεις ,για παρακολούθηση παρελάσεων, παραστάσεων, βόλει, μπάσκετ κλπ και ήταν ωραίο κατασκευασμένο από ελαφρόπετρα του Χορτιάτη .

Ο δεύτερος χρόνος τελείωσε με πανηγυρισμούς και ήταν καλύτερος από τον πρώτο. Γι αυτούς όμως που δεν μπορούσαν να πάνε στα σπίτια τους είχαμε και φέτος παρέα τα ίδια παιδιά πάλι στο χωριό φιλοξενούμενοι από τον Μπάρμπα Θανάση Χατζημάρκο.

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΤΟΣ 1947-48

Το τρίτο έτος ήταν καλό διότι είχαμε τελειώσει το ήμισυ της τετραετούς φοίτησής μας και με χαρά αρχίζαμε να τελειώσουμε και τα υπόλοιπα δύο χρόνια .Είχαμε μεγαλώσει πια ήμασταν 17,18,19 χρονών όλοι είχαμε τη σκέψη τι δουλειά θα κάνουμε όταν τον άλλο χρόνο τελειώσουμε το σχολείο διότι μετά θα ακολουθούσε το στρατιωτικό . Τότε η κατάσταση ήταν χειρότερη διότι ο εμφύλιος πόλεμος είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις και δεν υπήρχε μέρος στη χώρα μας που να μη σκότωνε ο ένας τον άλλον όχι μόνο επάνω στα βουνά και στα χωριά αλλά και μέσα στις πόλεις

Ένα άλλο πράγμα που απασχολούσε πολλά παιδιά ήταν ότι το απολυτήριο της σχολής δεν ήταν ισότιμο του γυμνασίου και δεν ήταν αναγνωρισμένο από το Υπουργείο Παιδείας για να μπορέσει κάποιος να συνεχίσει το γυμνάσιο ή κάπου αλλού. Γιατί όπως είπα, αυτοί που είχαν κτήματά δεν είχαν πρόβλημα αλλά όσοι δεν είχαν τους προβληματίζε αν τελειώνοντας θα έβρισκαν κάποια απασχόληση .Έτσι την τρίτη χρονιά δεν ήρθαν πάλι αρκετά παιδιά ,όπως ο φίλος μας ο Φώτης ο Καραμανλής και άλλοι καμιά δεκαριά που δεν ήταν ευχάριστο τόσο για τη σχολή όσο και για μας που επηρέαζε κατά κάποιο τρόπο το ηθικό μας .

Στην τρίτη χρονιά προστέθηκαν άλλα 50 παιδιά όπως ήταν το πρόγραμμα και το σχολείο άρχισε να επανέρχεται στο κανονικό ρυθμό λειτουργίας να έχει 4 τάξεις αλλά αυτό θα γινόταν την επόμενη χρονιά. Τώρα εμείς σαν πρώτοι, μετά τον πόλεμο ,τριοετείς και μεγαλύτεροι σε ηλικία είχαμε κάποιο πρωτεύοντα ρόλο ιδίως στα πρακτικά τμήματα .Είχαμε μαζί μας τους μικρότερους (τα μικράκια) που δούλευαν στο πλευρό μας και τους δείχναμε από την δική μας πείρα πως και τι να κάνουν και είχαμε κάπως το ρόλο του εκπαιδευτή. Στα θεωρητικά μαθήματα προστέθηκαν και άλλοι καθηγητές άλλοι σαν έκτακτοι και άλλοι μόνιμα .

Η χρονιά κύλησε ομαλά εμπλουτίζοντας τις γνώσεις μας περισσότερο μέσα στην τάξη και στα πρακτικά τμήματα αλλά και στη κοινωνική μας συμπεριφορά, από παιδιά που ήμασταν περνούσαμε στην άλλη φάση της ζωής, της ενηλικίωσης, της υπευθυνότητας και των αποφάσεων.

Η χρονιά τελείωσε με μεγάλες γιορτές και παρελάσεις μαθητών και μαθητριών με την φιλαρμονική της Θεσσαλονίκης, Πλωτά συρόμενα από άλογα που απεικόνιζαν αναπαραστάσεις της αγροτικής ζωής με απαγγελίες λόγων και ποιημάτων από τους μαθητές που ήταν μια χρονιά που δεν θα τη ξεχάσω. Έτσι τελείωσε η χρονιά αισίως για πολλούς και πήγαμε στα σπίτια μας για να συνεχίσουμε εκεί τις δουλειές του καλοκαιριού στα δικά μας κτήματα .

Αυτή η χρονιά του 1948 ήταν χειρότερη από πέρσι, σχετικά με τον εμφύλιο .Τα παιδιά πάλι φέτος ήρθαν να περάσουν τον κίνδυνο δουλεύοντας στο χωριό αλλά ήρθαν και εκατοντάδες άλλοι πρόσφυγες από εμπόλεμες περιοχές γιατί ήταν το πιο ασφαλές μέρος και είχαν άφθονη εργασία στους λαχανόκηπους και στα χωράφια

Συνάντησα τον Φώτη ο οποίος δούλευε στο λεωφορείο του γαμπρού του Παναγιώτη (αλλά και πού δεν είχε) και θα τον τακτοποιούσε να εισαχθεί στη Σχολή Τεχνιτών του Τεχνικό Σώμα Στρατού στην Αθήνα για πέντε χρόνια ως εθελοντής με την προοπτική μονιμοποίησης για καριέρα στο στρατό και μου πρότεινε να πάμε μαζί.

Μιλήσαμε και με τον Παναγιώτη ο οποίος μας είπε ότι οι θέσεις είναι έμμισθες και δεν έπρεπε να χάσουμε την ευκαιρία αυτή να αποκτήσουμε και ένα επάγγελμα τεχνικού με δίπλωμα αναγνωρισμένο και από το κράτος. Η πρόταση ήταν πολύ ελκυστική και δεν υπήρχαν πολλά περιθώρια χρόνου .

Το συζήτησα με τους γονείς μου και τους είπα ότι αν πάω ακόμα ένα χρόνο στην ΑΓΣ να τελειώσω θα πάρω μία βεβαίωση που δεν είναι ούτε ισότιμη του γυμνασίου, μετά θα είμαι σε ηλικία στρατεύσιμη και δεν θα έχω επιλογή σε ποίο σώμα και κλάδο να υπηρετήσω ενώ τώρα κάνω επιλογή εγώ να μάθω μηχανικός αυτοκινήτων και μάλιστα με μισθό από την πρώτη μέρα και να μείνω μόνιμος αν θα μου άρεσε το στράτευμα .

Λοιπόν η απόφαση ήταν ομόφωνη και μου δώσανε το πράσινο φως να κάνω αυτό που νόμιζα ότι ήταν πιο καλό για το μέλλον μου . Πήγα στον Φώτη και του είπα «ρε Φώτη από παιδιά μαζί, στη Βέροια μαζί, στο γυμνάσιο μαζί, στη ΑΓΣ μαζί, άντε και στο στρατό μαζί να δούμε τι θα γίνει . Και αργότερα στην Αυστραλία για λίγο μαζί. Άντε πες τον Παναγιώτη να βάλει μπρος αμέσως , τώρα.

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Αγροτικά και άλλα τραγούδια που τραγουδούσαμε στις εκδηλώσεις μας ήταν:

ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

(Αγόρια και κορίτσια)

Είμαστε εμείς τα τιμημένα χωριατόπουλα
Πρώτα εις το χορό και πρώτα στο τραγούδι
σα δε δουλεύουμε γλεντούμε κι' είν η νιότη μας
αέρας, φως ζωή, χαρά σωστό λουλούδι.

(Τα αγόρια)

Είμαστ' εμείς που σκάβομε σπέρνουμε και θερίζουμε
μέσα στον ήλιο στη βροχή στην παγωνιά στο χιόνι.
κλαδεύουμε φυτεύουμε τρυγούμε και ποτίζουμε
και σαν παιδιά χαιρόμαστε γιορτή σαν ξημερώνει.

Είμαστ' εμείς τα τιμημένα χωριατόπουλα κ λ π

(Τα κορίτσια)

Είμαστ' εμείς που πλένουμε κι' υφαίνουμε στον αργαλειό
τη προίκα μας που τη θωρεί ο νιος και καμαρώνει.

Είμαστ' εμείς π' αρμέγουμε ζυμώνουμε και πλένουμε
Και σαν παιδιά χαιρόμαστε γιορτή σα ξημερώνει .

*

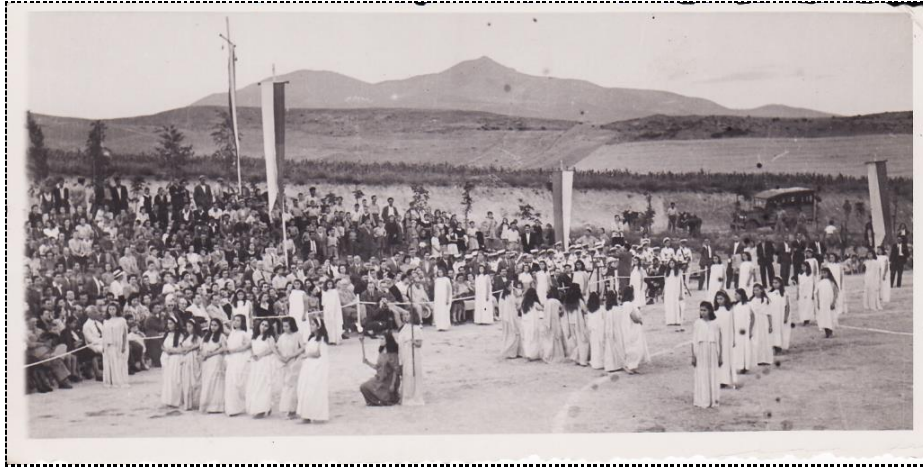
Είμαστ' εμείς τα τιμημένα χωριατόπουλα κ λ π

(Τα κορίτσια)

Είμαστ' εμείς που πλένουμε κι' υφαίνουμε στον αργαλειό
Τη προίκα μας που τη θωρεί ο νιος και καμαρώνει

Είμαστ' εμείς π' αρμέγουμε ζυμώνουμε και πλένουμε

Και σαν παιδιά χαιρόμαστε γιορτή σαν ξημερώνει
Είμαστ' εμείς τα τιμημένα χωριατόπουλα κ.λ.π

1946. Αρχαίοι Ελληνικοί χοροί προς τιμήν της θεάς Δήμητρας θεά της γεωργίας

Το «Πιστεύω του γεωργού» ήταν υποχρεωτικό να το ξέρουν όλοι οι πρωτοετείς μαθητές της ΑΓΣ (Το πιστεύω του γεωργού το παράγγελλα στα αγγλικά το δεύτερο χρόνο στις γιορταστικές εκδηλώσεις της σχολής)

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥ

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στην Όμορφη “Υπαιθρο και στη ζωή του αγρότη ,στις ελπίδες του, στις φιλοδοξίες του και στη πίστη του ,την ικανότητα του και τη δύναμή του να καλυτερέψει τη ζωή του και να φροντίσει για την ευτυχία εκείνων π’ αγαπά.

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στον Αγρότη, που αποτελεί την ασφαλή άμυνα της πατρίδας ,την πηγή της ευημερίας της ,το λιμάνι της ασφάλειας της από κάθε εσωτερικό και εξωτερικό κίνδυνο.

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στην ιερότητα της Αγροτικής Στέγης, στην αγιότητα της αγάπης της Αρχόντισσας και στο γεγονός ότι το αγροτικό σπίτι αποτελεί το στερεό θεμέλιο για την ανάπτυξη πολιτισμένης, χαρούμενης και υγιεινής ζωής .

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στο Αγροτόπαιδο και στην αγροτοπούλα, στη σφοδρή τους επιθυμία να χρησιμοποιήσουν κάθε ευκαιρία να καλλιεργήσουν το πνεύμα τους, ν’ αποκτήσουν γερά σώματα, να δημιουργήσουν αγνές ψυχές και να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους όταν η Πατρίδα τους καλέσει .

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στο σκοπό και στις επιδιώξεις των Μορφωτικών Συλλόγων, στα Γεωργικά Σχολεία και Γεωργικά Ιδρύματα που προετοιμάζουν τους νέους για μια καλύτερη αγροτική ζωή .

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στην Ορθόδοξη Ελληνική Εκκλησία που μας διδάσκει την αγάπη από τα βάθη της καρδιάς μας για μία τιμημένη ζωή.

ΠΙΣΤΕΥΩ: Στην Πατρίδα μου, την Αθάνατη Ελλάδα και είμαι υπερήφανος που είμαι Έλληνας και τιμημένο Α γ ρ ο τ ό π α ι δ ο.

1946. Μία θεατρική παράσταση του Κλήδονα (είδος λαϊκής μαντείας) σε κινητή σκηνή από τα κορίτσια της οικοκορικής σχολής των Κουάκερ στην Αμερ. Γεωργ. Σχ.

Ο εύθυμος γεωργός

Κρατώ σφιχτά της γης τα μυστικά
στα μπράτσα μου τ' ατσάλινα τα στιβαρά
Η μάνα Γη τον ωραίο της καρπό
μου δίνει και μ' ανέκφραστη μεθώ χαρά
Μέστωσαν τα στάχυα κ' οι καρποί,
χαρά Θεού πλημμύρα στον αγρό,
Στα χείλη πάντα προσευχή για το Θεό.
μητέρα Γη μονάχη προκοπή
Σκληρή δουλειά και καθαρή καρδιά
Και καύχημα μου στη ζωή η Α Γ Ρ Ο Τ Ι Κ Η

Το τραγούδι (Ο γεωργός) το τραγουδούσαμε σε ρυθμό βαλς

Ο γεωργός (σε ρυθμό βαλς)

1. Ακόμα γλυκοχάραμα με τον αυγερινό
ολόφωτός που λάμπ' εκεί ψηλά στον ουρανό
ξυπνάει μ' ελπίδες με χαρά να πάει στη δουλειά
φιλόπονός κι' εργατικός ο γεωργός .

λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα
λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα ο γεωργός.

2. Ευθύς 'τοιμάζει τ' άροτρα, τα βόδια, τα τσαπιά
και όλη η φαμίλια του ξυπνάει για τη δουλειά
κι' αμέσως βλέπεις ξεκινούν καβάλα, άλλοι περπατούν
με γέλια πάνε με χαρά για τη δουλειά .

το λα λα λά με σφύριγμα).....για τη δουλειά

3. Πηγαίνουν στα χωράφια τους στ' αμπέλια μακριά
και όλη μέρα σκάβουνε ,δουλεύουν με καρδιά.
Μικροί μεγάλοι μια χαρά τους βλέπεις στη σειρά
τσαπ,τσαπ,κλαπ,κλαπ, τη γη γλεντούν και τραγουδούν

λα λα λα λα,.....και τραγουδούν

4. Το βράδυ πάλι με χαρά στο σπίτι τους γυρνούν
γεροί και μ' όρεξη χωρίς τους κόπους ν' αψηφούν .
Μ' ελπίδα πάντα το ψωμί το βγάζουνε με την τιμή
Δουλεύουν πάντα με χαρά και με καρδιά.

Το λα λα με σφύριγμακαι τραγουδούν

Το τραγούδι της εργασίας (σε ρυθμό βάλς)

Εμπρός ας αρχίσουμε όλοι δουλειά, μ' ανάλαφρη καρδιά .
Αυτή θα μας δώσει υγεία χαρά, εμπρός για τη δουλειά .
Δούλευε, δούλευε γέλα πολύ, δίχως δουλειά είναι η ζήση πεζή
Δουλειά χαρά, δουλειά χαρά όλοι μαζί στη δουλειά
Η δούλεψη κάνει γερά τα κορμιά ,κι' είναι υγεία χαρά
Οι φίλοι γνωρίζονται μέσ' τη δουλειά κι' είν' η φιλία χαρά .
Δούλευε δούλευε γέλα πολύ δίχως δουλειά είν' η ζήση πεζή
Δουλειά χαρά, δουλειά χαρά όλοι μαζί στη δουλειά.

1946. Μία αναπαράσταση των πρακτικών τμημάτων της σχολής και η χρήση των γεωργικών εργαλείων. (Μπροστά στη μέση επισκευάζω ένα κασμά)

*1946.Παράσταση με διάφορα ζώα που παραπονιούνται για καλύτερη μεταχείριση
Τον ύμνο της Σχολής μας στα Αγγλικά το λέγαμε σε επίσημες εκδηλώσεις και τις
Κυριακές το βράδυ μετά την λειτουργία της Ευαγγελικής εκκλησίας .*

The American Farm School Song of Thessalonica

O, School of Macedonia, to Thee our song we raise
Beloved Alma Mater, accept our love and praise,
God's country lies before us and his smiling sky above
The fruitful vines, the waving grain that prove His thoughtful love

Chorus

Hail to Thee, Thessalonica
Macedonia's School, three cheers!
Our loyal love and service true,
We pledge through all these years,
Thessalonica, Thessalonica.
All hail three cheers.

Behind us old Hortiat, in power and strength holds sway.
Emblem of faith and justice our teacher day by day,
Below the sparkling waters of the bay look unafraid,
In to the deepest, bluest sky that god has ever made.

Across the Blue Aegean fair Olympus rises high,
A purple shadow dimly lined against the western sky.
And here are trained for service true,
The head, the heart, and hand Grace. B. House

Χορευτικά τραγούδια. Συρτός Μακεδονίτικος (τραγούδι Πυλαίας ή Καπουτσίδας)

Στον επάν' το μαχαλά παίζν' νταούλια και βιολιά (δισ)
Παίζν' νταούλια και βιολιά,
Να χορέψ' η νύφ' με τη πεθερά
Τρα λα λα λα λα με τη πεθερά .

Πάνω στ' αλώνια και στα πετραλώνια (δισ)
Παίζ' ο βασιλιάς τ' γουμάδα με το γιοτ' μαζί (δισ)
Τρα λα λα λα λα με το γιοτ' μαζί.

Καιει ο φούρνος καιει, καιει και λαμπαδίζει (δισ)
Για να ψήσει με τα κλίκια να τα φαι η νύφ'
Με την πεθερά
Τρα λα λα λα λα με την πεθερά.

Κόκκινος πετεινός

(Χασάπικο)

Κόκκινος πετεινός λαλεί
μες την Αγία Παρασκευή
Μέσ' την Αγία Παρασκευή
κόρη κοιμάται μοναχή.

Κοιμάται κι' ονειρεύεται
έβλεπε πως παντρεύεται
Έβλεπε πως παντρεύεται
παίρνει νερό και νίβεται.

Ματούδια μου περδικλωτά
μη σε γελάσουν τα φλουριά
Μη σε γελάσουν τα φλουριά
κι' πάρτε γέρο με παιδιά .

Τον ύμνο της Σχολής μας στα Ελληνικά τον λέγαμε σε επίσημες γιορτές .

Τα φώτα της γεωπονίας

Χαίρε κλεινή Γεωπονία θεά ωραία των τεχνών,
Στηρίζουσα εσύ και μόνη τας τύχας όλων των Εθνών .
*

Ρεφρέν
Τα φώτα της Γεωπονίας είθε παντού να σκορπιστούν
Παντού εις όλη την Ελλάδα οι γεωργοί να φωτιστούν .
*

Τιμή εις τον Διευθυντή μας που για τον Εθνικό σκοπό
Μορφώνει νέους της υπαίθρου για της πατρίδας το καλό.
*

Ρεφρέν
Τα φώτα της Γεωπονίας.....κ.λ.π.

Τιμή εις τους καθηγητές μας όπου συμφώνως συντελούν
με ευχαρίστηση μεγάλη οι γνώσεις να διαδοθούν .

Ρεφρέν
Τα φώτα της Γεωπονίας.....κ.λ.π.

Το τραγούδι του χωρισμού το λέγαμε κάθε φορά στο τέλος του
σχολικού έτους όταν φεύγαμε για τα σπίτια μας .

1946. Μία εκδρομή της τάξης μας στη μαγνητική τοποθεσία της Ν. Μηχανιώνας με τον διευθυντή μας όρθιο αριστερά Θεόδωρο Λίτσα και την κυρία House (έκτη στη σειρά).

1946 .Στην εκδρομή της Ν. Μηχανιώνας η πρώτη τάξη μετά τον πόλεμο. Μεταφέρθηκαν τραπέζια καρέκλες φαγητά, αναψυκτικά, φρούτα γλυκά κλπ και όλα τα σκεύη από το εστιατόριό μας για να γίνει ένα τέλειο γεύμα πολυτελείας Αμερικανικού τύπου .(Πρώτος από αριστερά είμαι εγώ, ο Νίκος Χατζημάρκος Δούπλας Κωνσταντίνος και Αντρέας Καραμανλής).

Το τραγούδι του χωρισμού

Μήπως πρέπει να φύγουμε χωρίς ελπίδα πια
πως θα ξανανταμώσουμε και πάλι μια φορά .

Παλιό κι' ωραίο παρελθόν που ζήσαμε μαζί
θα μείνει ως παράδειγμα στην όλη μας ζωή.

Ρεφρέν
Όχι δεν χωριζόμαστε για πάντοτε παιδιά .
μα θα ξανανταμώσουμε και πάλι μια φορά

Και τώρα ας ενώσουμε τα χέρια όλοι μαζί
κι' αλυσίδες πλέξουμε αγάπης περισσή

Ρεφρέν
Και ο θεός αδιάκοπα μας βλέπει από ψηλά
θα μας ενώσει κάποτε όλους μαζί ξανά .

1947. ΑΓΣ με τους συμμαθητές Κώστα Πουλαράκη εγώ ,και Χρήστος Γρηγοριάδης με τα νεογέννητα αρνάκια που τα φροντίζαμε στο τάϊσμα

Οι πολλαπλές εκπαιδεύσεις μας δίνανε την ευκαιρία να μαθαίνουμε πολλά και διάφορα πράγματα που ήταν τόσο απαραίτητα για τη καθημερινή ζωή ενός γεωργού και το σύστημα εκμάθησης ήταν τόσο καλά οργανωμένο που ό, τι μάθαινε ένας μαθητής ήταν λίγο δύσκολο να το ξεχάσει μετά στη ζωή του .

Η σχολή είχε και καλό αθλητισμό πάνω στα Αμερικανικά πρότυπα. Παίζαμε από το Base ball. Basket ball Volley ball, Tennis και το ποδόσφαιρο που ήταν και το πιο αγαπημένο μας παιχνίδι και μπορώ να πω ότι είχαμε μία πολύ καλή ομάδα που μπορούσαμε να αντιμετωπίσουμε τις καλύτερες της Θεσσαλονίκης πάντοτε με επιτυχία. Ο Τερματοφύλακός μας Κιρκόρ Τσακεριάν που μετανάστευσε στη δεκαετία του 60 στην Αργεντινή έγινε και διεθνής παίκτης εκεί για αρκετά χρόνια .

1946. Αριστερά είναι η ομάδα της ΑΓΣ και δεξιά του Αμερ. Κολεγίου Ανατόλια . Τρίτος από αριστερά είμαι εγώ και πρώτος ο προπονητής Τσακεριάν Αγκόπ και τερματοφύλακας Ο Κιρκόρ Τσακεριάν .

*1946. Η ποδοσφαιρική ομάδα της ΑΓΣ με πρώτο τον προπονητή Αγκόπ Τσακεριάν
δεύτερος είμαι εγώ και τρίτος πάλι ο αδελφός Χοφνατάν Τσακεριάν ,άριστος κνηγός*

1947.Μπροστά ο διευθυντής Θεόδ. Λίτσας σε μία παρέλαση της 25^{ης} Μαρτίου

Ο κύριος Θεόδωρος Λίτσας ήταν ο Διευθυντής εκπαίδευσης και βασικό στέλεχος του προσωπικού της σχολής. Αυτός οργάνωνε τελετές, γιορτές, ψυχαγωγία, αθλητισμό και γενικά ήταν η κινητήριος δύναμη για τον κύριο και κυρία House . Μιλούσε άπταιστα αγγλικά, τουρκικά, γαλλικά και γερμανικά .(Ήταν δε παντρεμένος με Γερμανίδα) .

Κατά το διάστημα της κατοχής στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή εγκαταστάθηκε η Γερμανική Διοίκηση Στρατού Μακεδονίας.

Αποχωρώντας ήταν να ανατινάξουν όλες τις εγκαταστάσεις αλλά χάρη στην επέμβαση του κυρίου Λίτσα που είχε καλές σχέσεις με τον Διοικητή ανατίναξαν μόνο την βιβλιοθήκη όπου είχαν εγκαταστήσει τους ασυρμάτους και τα συστήματα επικοινωνίας.

Μέσα δε στους ανοιχτούς χώρους έχτισαν πολλές παράγκες που έμεναν οι στρατιώτες .Οι εγκαταστάσεις αυτές μετά την απελευθέρωση χρησιμοποιήθηκαν από τον αγγλικό στρατό, μετά από τους αμερικανούς παρατηρητές του δημοψηφίσματος για την επάνοδο του βασιλέα και των εκλογών του 1946 και στη συνέχεια τα χρησιμοποίησαν οι πρόσκοποι και οι αγρότες που έκαναν ειδικές εκπαιδεύσεις στα σύγχρονα μηχανήματα καλλιέργειας .

Ξένοι που αγάπησαν την Ελλάδα και τους Έλληνες

Από την ιστορία έμαθα ότι πολλοί ήταν οι ξένοι που αγάπησαν την Ελλάδα και τους Έλληνες και θυσίασαν τα υπάρχοντά τους αλλά και τη ζωή τους βοηθώντας την Ελλάδα και το λαό του να απελευθερωθεί από τον τουρκικό ζυγό. Δεν θα τους ονομάσω γιατί ίσως να ξεχάσω κανέναν και τον αδικήσω αλλά είναι πολλοί αυτοί και έχουν μείνει στην ιστορία του ελληνικού έθνους που μας τους δίδαξαν από το πρώτα χρόνια που πήγαμε στο σχολείο.

Θα ήταν μεγάλη παράληψη στη συγγραφή αυτή του βιβλίου να μη προσθέσω στους παλαιότερους φιλέλληνες και αυτούς που γνώρισα και έζησα μαζί τους κι εγώ κατά την διάρκεια των σχολικών μου χρόνων στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή με πρώτο τον μεγάλο ιδρυτή της τον **Dr. John Henry House** που το 1904 έβαλε τα θεμέλια του σπιτιού του σε ένα άγονο μέρος 200 στρεμμάτων έξω από την Θεσσαλονίκη και άρχισε να διδάσκει σε τέσσερα παιδιά πώς να καλλιεργούνε τη γη τους συστηματικά . Αυτός και η γυναίκα του τη **Susan** έζησαν ,γέρασαν και πέθαναν στην Ελλάδα για την Ελλάδα.

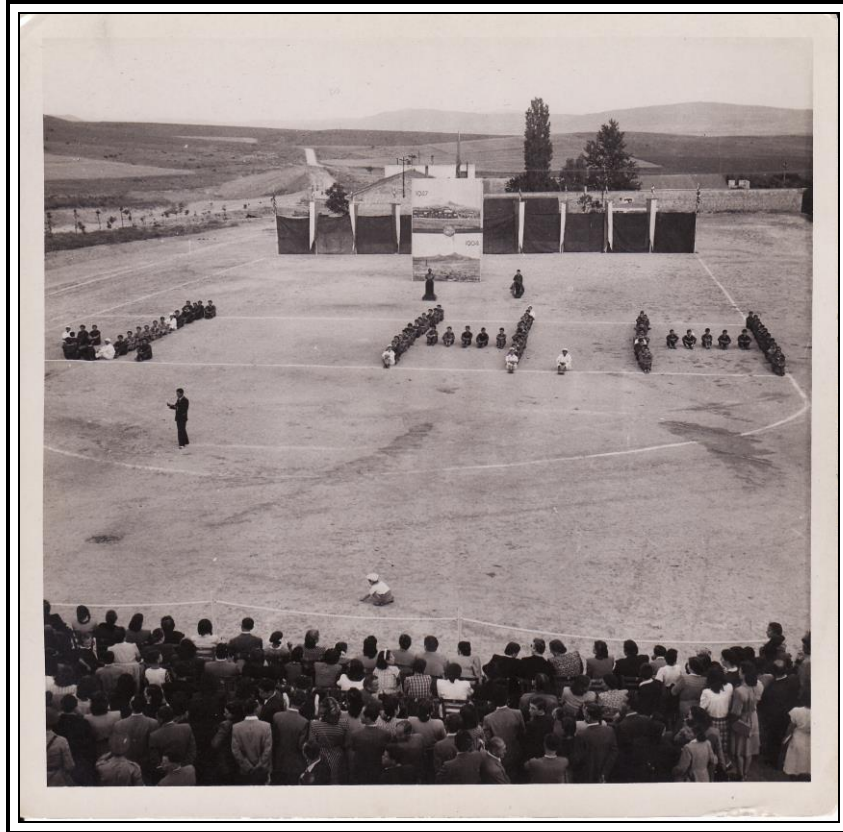

1947. Μία τελετή προς τιμή του ιδρυτή της σχολής .Τοπίο 1904 άδειο και τοπίο 1947 με αμέτρητα κτίρια και εγκαταστάσεις. .Είμαι ο δεύτερος με την μαύρη φόρμα.

Οι τελετές και οι επιδείξεις ήταν πολύ καλά οργανωμένες πάνω στα αμερικανικά πρότυπα πάντα με επιτυχία. Παίρνανε μέρος και τα κορίτσια της Οικοκυρικής Σχολής Κουάκερ που διηύθυναν ο κύριος και η κυρία Λοκ

Θυμάμαι στη τελετή αυτή απάγγειλα το πιστεύω του γεωργού στα Αγγλικά.

Επίσης τον Νίκο και εμένα μας ανάθεσαν να παίξουμε μία αγγλική κωμωδία ντυμένες γυναίκες κουτσομπόλες εγώ ως Mrs O'Tool και ο Νίκος ως Mrs Mc Pherson που παρακολουθούσαμε έναν που κρατούσε ένα μπουκάλι και έλεγε «Στις έξι η ώρα στις έξι η ώρα και νομίζαμε ότι θα αυτοκτονήσει . Όταν έγινε έξι η ώρα ήπιε το περιεχόμενο και πέταξε το μπουκάλι το οποίο κύλησε προς στα πόδια μας . Πήραμε το μπουκάλι και η ετικέτα έγραφε (Ρετσινόλαδο) Οι επισκέπτες που ήταν και αρκετοί Άγγλοι και Αμερικάνοι γελούσαν περισσότερο που αυτά που λέγαμε δεν ταιριάζανε με αυτά που έπρεπε να πούμε αλλά με τα αγγλικά μας γελάσανε όλοι

1947. Στο ποδοσφαιρικό γήπεδο της σχολής που γίνονται οι εκδηλώσεις οι μαθητές σχημάτισαν τα αρχικά γράμματα του ιδρυτή J.H.H John Henry House. Γονείς συγγενείς φίλοι και προσκεκλημένοι από την Θεσσαλονίκη παρακολουθούν τις επιδείξεις. Πίσω είναι τα κτήματα της Σχολής και περί τα 3 χιλ. είναι το χωριό Σέδες

Μετά τις επιδείξεις πανηγυρίζουμε την επιτυχία μας σηκώνοντας το κ. Λίτσα και Bruce Lansdale ο οποίος ήταν κατ επιλογήν αντικαταστάτης του διευθυντού Charles House

1947. Αριστερά είναι ο διευθυντής της οικοκυρικής σχολής των Κουάκερ Mr. Sydney Lock στη μέση ο Mr. Charlse House και η κυρία Ελένη Βλάχου κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της Ευαγγελικής εκκλησίας που γινόταν κάθε Κυριακή βράδυ. Οι εικονιζόμενοι είναι οι ιδρυτές της σχολής John Henry και Susan House .

Τόσο ο ιδρυτής της ΑΓΣ (John Henry House) και οι συνεχιστές του αλλά και οι ιδρυτές της Οικοκυρικής Σχολής της (Αυστραλέζας Joice NanKivell Lock και του συζύγου της Sydney Lock) εκτιμήθηκαν από το ελληνικό κράτος ,από τις τοπικές αρχές αλλά και από χιλιάδες παιδιά και γονείς που ωφελήθηκαν από το έργο τους στην ελληνική παιδεία

Οι τελευταίοι επειδή ήταν άτεκνοι υιοθέτησαν ένα κοριτσάκι από την Ουρανούπολη (Προσφόρι)Χαλκιδικής της οικογενείας Μαραγκού και της δώσανε το όνομα Sydney. Το μόρφωσαν στην οικοκυρική σχολή τους και αργότερα εγκαταστάθηκε στην Αγγλία, παντρεύτηκε εκεί και απέκτησε τρία παιδιά . Το 2000 μας επισκέφθηκε και είχαμε μια συνάντηση μετά από 52 χρόνια . Έκτοτε έχουμε επαφή με το ίντερνετ.

1948. Στο νεκροταφείο της Αμερ. Γεωργ. Σχολής οι μαθητές μαθήτριες προσωπικό και οι διευθυντές των δύο σχολών τελούμε μνημόσυνο για τον ιδρυτή της σχολής ο John.H. House αριστερά η κυρία Τζόυς Λοκ, η κυρία Χάους. Ο κύριος Χάους (γιος) και ο Σίδνεϊ Λοκ και ο ιερέας της σχολής.

Οι άνθρωποι αυτοί έζησαν και αφιέρωσαν όλη τους τη ζωή βοηθώντας τα ελληνόπουλα και γενικά την Ελλάδα. Ειδικά η εφημερίδα της Μελβούρνης «Νέος Κόσμος» στις 16/10/2006 αφιέρωσε ένα μικρό απόσπασμα από την βιογραφία της Joyce Lock.

Εγώ θα βάλω ένα αφιέρωμα από το περιοδικό «ΣΠΟΡΕΑΣ» της σχολής μου από το τεύχος Νο 23 του Φθινοπώρου 1982 όταν πια άφησε την τελευταία της πνοή στο αγαπημένο κάστρο της στην Ουρανούπολη που ήταν και σπίτι της.

Η κ. ΤΖΟΥΣ ΛΟΧ νεκρή στην ηλικία των 94 χρονών

Την νύχτα της Πέμπτης, 7 Οκτωβρίου 1982, η κυρία Τζούς Λοχ, στενή φίλη της Σχολής από την δεκαετία του 20, πέθανε στον ύπνο της στην Ουρανούπολη. Έτσι έκλεισε ένας κύκλος ζωής που κάλυψε 94 χρόνια και άρχισε στην Αυστραλία για να τελειώσει με μια ορθόδοξη κηδεία κοντά στον Βυζαντινό πύργο της Ουρανούπολης όπου και πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής της. Η κυρία Λοχ η οποία μαζί με τον σύζυγό της Σίνδεϋ ήλθε στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή το 1922, άρχισε την καριέρα της εδώ με ένα πρόγραμμα Κουακέρων που είχε σκοπό την επανεγκατάσταση προσφύγων από την Μικρά Ασία. Η κυρία Λοχ και ο σύζυγός της γύρισαν στην Σχολή το 1945 μετά από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο σε μια περίοδο μεγάλης απόγνωσης και μετακίνησης πληθυσμών. Η κυρία Λοχ ωργάνωσε την πρώτη οικοκυρική Σχολή στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή με τους Εγγλέζους Κουακέρους και σχεδόν ολομόναχη ανέστησε την λαϊκή τέχνη των χαλιών. Στην Ουρανούπολη κατάφερε να κάνει τους επανεγκατεστημένους πρόσφυγες να ξαναρχίσουν να υφαίνουν χαλιά, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα την δημιουργία των περίφημων χαλιών του «Πύργου», που φτιάχνονται αποκλειστικά στην Ουρανούπολη.

Η κυρία και ο κύριος Λοχ έζησαν τα περισσότερα χρόνια τους στην Ελλάδα στον Βυζαντινό πύργο της Ουρανούπολης ο οποίος βρίσκεται κοντά στα σύνορα του Αγίου Όρους. Τον πύργο αυτό τον ξανάκαναν κατοικήσιμο. Μετά τον θάνατο του συζύγου της Σίνδεϋ, το 1954, η κυρία Λοχ συνέχισε τη ζωή της στον πύργο αυτό, μια ζωή ευεργέτριας στους κατοίκους του χωριού για τους οποίους ήταν και μάνα και γιατρός και αδελφή και βοηθός, βρίσκοντας παράλληλα καιρό να γράψει και τα βιβλία της.

Σαν ένα μνημείο στην κυρία Λοχ οργανώθηκε μια επιτροπή που θα ανασυλλώσει και θα διατηρήσει τον πύργο σαν ένα μουσείο και βιβλιοθήκη αφιε-

ΤΖΟΥΣ ΛΟΧ 1893 – 1982

ρωμένη στην τοπική χειροτεχνία. Το έργο αυτό έχει και την υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού της Ελλάδας, της Ελληνικής Αρχαιολογικής Εταιρείας, του Νομάρχη της Χαλκιδικής και

του κοινοτικού συμβουλίου της Ουρανούπολης. Χρηματικά ποσά μπορούν να σταλούν στην Σχολή για το Κληροδότημα Τζούς Λοχ.

Ο Πύργος της Ουρανούπολης (Προσφόρι) της Χαλκιδικής όπου έζησε η Αυστραλέζα συγγραφέας κυρία Joyce με τον σκοτσέζο συζυγό της Sydney Lock μέχρι το θάνατό της την Πέμπτη 7 Οκτωβρίου 1982

Τα κορίτσια της οικοκυρικής σχολής των Quakers ήταν καμάρι της κυρίας Joyce Lock και της συζύγου της Sidney

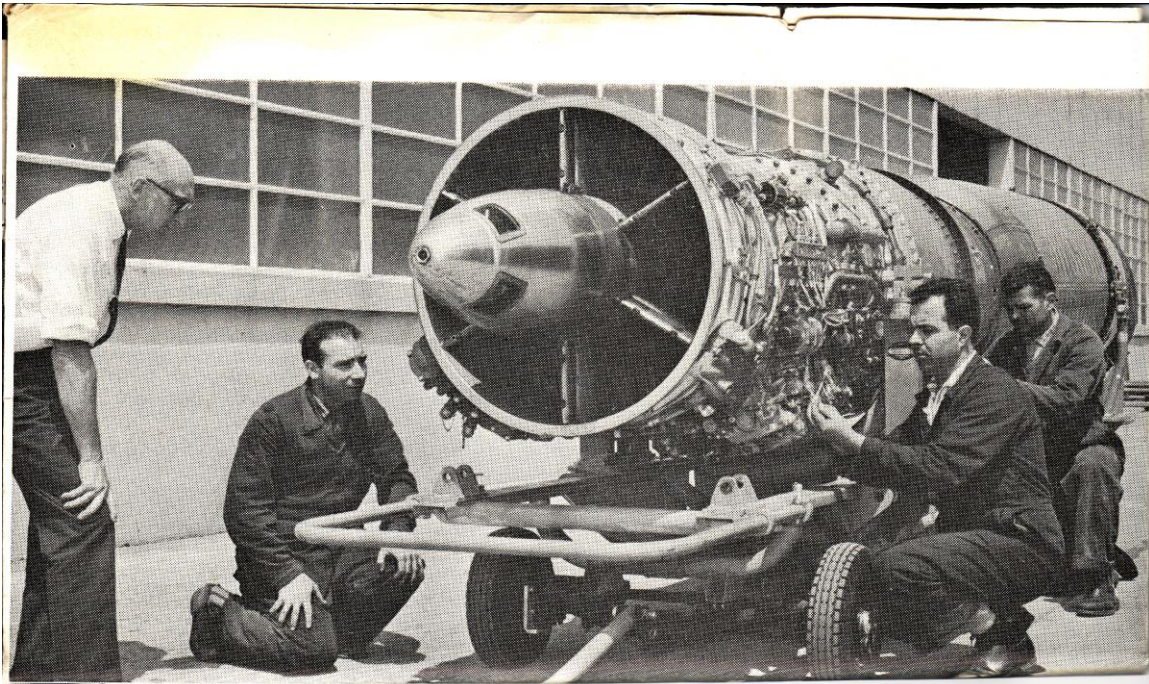
Εδώ και επάνω τα κορίτσια εκτελούν αρχαίους ελληνικούς χορούς

Τέλος της μαθητικής μου περιόδου

Τον Ιούνιο του 1948 ήταν για μένα το τέλος της μαθητικής μου περιόδου στην ΑΓΣ και αποφάσισα να μη φοιτήσω το τέταρτο χρόνο, που θα ήταν και ο τελευταίος χρόνος αλλά να καταταχθώ ως εθελοντής στη σχολή μηχανικών του Τεχνικού Σώματος Στρατού στην Αθήνα .

Όπως προείπα η δευτεροβάθμια αυτή εκπαίδευση ήταν αποκλειστικά γεωπονικής και γεωργοτεχνικής φύσεως και δεν είχε την ίδια γυμνασιακή ύλη διδασκαλίας και η τετραετή φοίτηση δεν ήταν αναγνωρίσιμη από το κράτος για ανώτερες σπουδές στην Ελλάδα παρά μόνο στην Αμερική (ΗΠΑ).μόνο με υποτροφία

Έτσι αντί να γίνω γεωπόνος έγινα μηχανικός. Όταν δε μετανάστευσα στην Αυστραλία ειδικεύτηκα και ως μηχανικός αεροπλάνων στα εργοστάσια κατασκευής πολεμικών

1964. Εδώ είναι ένας κινητήρας Jet των Μιράζ 111-0 που κατασκευαζότανε στη Μελβούρνη στο εργοστάσιο (CAC) Commonwealth Aircraft Corporation και το σκάφος στο κρατικό εργοστάσιο (GAF) Government Aircraft Factory που ήταν δίπλα. Εδώ εκτελούμε τη τελική επιθεώρηση πριν τοποθετηθεί ο κινητήρας στο σκάφος. Απο αριστερά είναι ο διευθυντής Ted Taggard, ο εξ Αιγύπτου ελληνικής καταγωγής Λευτέρης Λάιος, ο γράφων, Τάσος Κολοκοτρώνης εκ Νέας Μαγνησίας Θεσσαλονίκης Ελλάς και ο Πίτερ Μίχελικ από τη Σερβία. Εδώ εργάστηκα 10 χρόνια

αεροσκαφών Commonwealth Aircraft Corporation (CAC) στους κινητήρες και στο κρατικό Government Aircraft Factory (GAF) στα σκάφη για περίπου δέκα χρόνια. Στη συνέχεια εργάστηκα στη εταιρία TAA για δύο χρόνια και 18 στην ANSETT AIRLINES από όπου απέκτησα και την ειδικότητα του ειδικού εφαρμοστή και ιδιώτευσα το 1983.

Έκτοτε, τις ελεύθερες ώρες. Πήγα και τελείωσα το ελληνικό γυμνάσιο, έκανα το VCE in English **Victoria Certificate of Education** και δύο χρόνια Basic Electronics και computers και ασχολήθηκα με έργα λαϊκής τέχνης την ζωγραφική μικροτεχνική, ποίηση και με το γράψιμο 9 βιβλίων της αυτοβιογραφίας μου και αυτό που είναι δέκατο.

Φθηνά και δωρεάν ταξίδια

Στο διάστημα κατά το οποίο εργαζόμουν στην εταιρεία ANSETT είχα τη τύχη και το προνόμιο να κάνω εγώ με τη γυναίκα μου πολλά ταξίδια ανά το κόσμο με πολύ μειωμένα εισιτήρια έτσι οι επισκέψεις στη Ελλάδα ήταν συχνές. Εκτός βέβαια που βλέπαμε τους συγγενείς μας και η επαφή μου με τους συμμαθητές, καθηγητές και εκπαιδευτές ήταν συχνές και ευχάριστες Αναμφισβήτητα μπορώ να πω ότι τα καλύτερα μαθητικά μου χρόνια τα έζησα στην *Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης*.

Θα παραθέσω μερικές φωτογραφίες από τις συναντήσεις «Reunions» των μαθητών που έγιναν εκεί στη σχολή αλλά και μερικές από τις επισκέψεις που είχα εδώ από συμμαθητές και συμμαθήτριες από διάφορα μέρη του κόσμου και που ακόμα μετά από 60 και πλέον χρόνια γνωριμίας διατηρούμε τις επαφές μας με τηλέφωνο, γράμματα και το ίντερνετ.

Επίσης πολλοί μαθητές που δεν μπορούσαν να σταδιοδρομήσουν στο επάγγελμα της γεωργίας προτίμησαν την μετανάστευση σε διάφορα μέρη του κόσμου .Στις ΗΠΑ έφυγαν με υποτροφία καμιά δεκαριά μαθητές να σπουδάσουν και όταν τελείωσαν τις σπουδές τους δεν γύρισαν πίσω στην Ελλάδα .

Μερικοί ήρθαν εδώ στην Αυστραλία όπως εγώ. Εδώ γνώρισα μερικούς που αποφοίτησαν μετά από τα δικά μου χρόνια και είναι:

Ο Βασίλης Παπαιωάννου, Αντώνης Ξανθόπουλος ,Θεόδωρος Μαυριανός, Καρανικόλας Κώστας, Νίκος Κόντογλου, Στράτος Ευστρατιάδης Γεώργος Αγγελόπουλος και ένας της δικής μου τάξης του 1945 Ισαάκ Λευτεράκης που τον συνάντησα τυχαία στο Μπρίσμπακ .το 1955 πηγαίνοντας για το ζαχαροκάλαμο .

1994. Ένα στιγμιότυπο από τις γιορταστικές εκδηλώσεις για τα 90 χρόνια από την ίδρυση της σχολής . Εδώ είναι μία ομάδα από μαθητές της ΑΓΣ και μαθήτριες της οικοκυρική σχολής του 1945 που παρακολουθούν και άλλοι που πήραν μέρος στις εκδηλώσεις .Από αριστ. διακρίνονται Παπανικολάου Δημ. Τερζής Εμμ Καίτη, Ρίζος, Σμαρώ. Κολοκοτρώνης Τάσος (εγώ) Κούλα ο Διευθυντής της σχολής Bruce Lansdale και ο Θανάσης.

Οι γιορταστικές εκδηλώσεις για τα 90 χρόνια της σχολής έγιναν βράδυ λόγω της ζέστης και συμμετείχαν 200 περίπου μαθητές και πλήθος κόσμου με καλεσμένους επίσημους από διάφορες πρεσβείες και δημοτικές αρχές. Έγιναν ομιλίες και δόθηκαν διάφορες παραστάσεις με διάφορα τραγούδια και χορούς και το γεγονός γιορτάστηκε στο τέλος με ποτά αναψυκτικά και εδέσματα. Ήταν μία ευκαιρία να συναντήσουμε συμμαθητές μας καθηγητές και εκπαιδευτές που είχαμε να τους δούμε από το 1949. Η συνάντηση αυτή αναζωογόνησε τις μνήμες μας και νιώσαμε για λίγες ώρες πάλι νέοι σαν παιδιά.

*1994. Τρεις παλιοί συμμαθητές . Δημ. Παπανικολάου, Τάσος Κολοκοτρώνης και Χατζημάρκος Νίκος
Συνάντηση για την επέτειο των εορτασμών των 90 χρόνων από την ίδρυση της Αμερικανικής Γεωργικής σχολής*

Ο Παπανικολάου είχε καλή και δυνατή φωνή και ήταν αρχηγός της χορωδίας μας τόσο στα εκκλησιαστικά αλλά και τα χορευτικά τραγούδια και γενικά στην ωδική. Ήταν ένας από τους καλούς μαθητές, ήσυχος και συμπαθητικός με καταγωγή τον Πολύγυρο Χαλκιδικής

1985. Reunion. Συνάντηση με μερικούς συμμαθητές και καλούς φίλους . Πάνω σειρά είναι Διαμαντόπουλος Ιωάννης. Αντωνιάδης Στυλ .Τερζής Εμμ. Κουλαουζίδης Αρχιμήδης, Καραματίδης Κων. Τάσος Κολοκοτρώνης (εγώ). Αθανάσιος Δάφτσιος και Θυλικός Μάρκος.

1985. Εδώ οι ίδιοι συμμαθητές με τις συζύγους σε ένα εξοχικό κέντρο του Σέδες

1985. Σε ένα κέντρο διασκέδασης στο Σέδες της Θεσσαλονίκης με τους συμμαθητές. Στο βάθος αριστερά είναι ο Νίκος με τον Δάφτσο

1994 Οι συμμαθητές με τις συζύγους μπροστά στα σκαλοπάτια του κυρίως κτιρίου Princeton Hall με διδακτήρια κοιτώνες Χολ, μαγειρεία, γραφεία αποθήκες κλπ. Εδώ για τις εκδηλώσεις των 90 χρόνων από την ίδρυση της σχολής. Καθιστός πρώτος πίσω δεξιά η αδελφή μου η Βασούλα

1981. Από την επίσκεψή μου στη σχολή με τον συμμαθητή μου Αρχιμήδη Κουλαουζίδη. Προσωπάρχης και διευθυντής εκπαίδευσης. Ο Διευθυντής της σχολής Mr. Bruce Lansdale και ο ίδιος μπροστά στο Princeton Hall .

1989. Από την επίσκεψη του Mr. Bruce Lansdale στην Αυστραλία για το κληρικό-λαϊκό συνέδριο που έγινε στο Σίδνεϊ. Εδώ στο αεροδρόμιο Μελβούρνης πριν αναχωρήσει για την Ελλάδα .Αριστ. εγώ, στη μέση ο Bruce και ο απόφοιτος της σχολής του 1960 και γνωστός εδώ γεωπόνος Βασίλης Παπαϊωάννου.

1982 Ridley California Εδώ από αρ η Αντριέν και Χοφνατάν Τσακεριάν, συμμαθητής μου και η σύζυγός μου Χριστίνα κι εγώ

27-10-1988.Εδώ αριστερά είναι ο συμμαθητής μου Γιάννης Στοίδης από τις Μουριές και μόνιμος κάτοικος στη Βιρτζίνια των ΗΠΑ και Πρόεδρος της αποθεματικής τράπεζας εκεί και σχεδιαστής των χαρτονομισμάτων \$ 10 της Αυστραλίας και υπεύθυνος των εκτοπόσεων στα χαρτονομισματοκοπέο του Craigieburne, Vic. Μας επισκέφθηκε αρκετές φορές. Στη μέση είναι η σύζυγος μου Χριστίνα κι εγώ.

1990. Μια άλλη επισκέπτρια ήταν της Κίτσας Παπαδοπούλου, αριστερά. Μαθήτριά της οικοκυρικής σχολής των Κουάκερ, στη μέση εγώ και σύζυγος μου Χριστίνα.

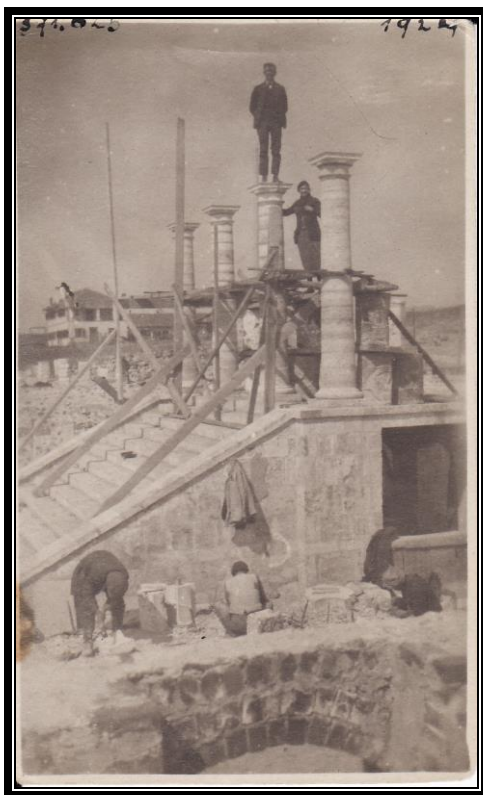
Συμπληρωματικό Άλμπουμ. Θα ήθελα να συμπληρώσω μερικές ακόμα φωτογραφίες με το σκεπτικό της παροιμίας που λέει «Μία φωτογραφία λέει χίλιες ιστορίες». Μερικές φωτογραφίες εδώ είναι πολύ παλιές και σπάνιες.

Όπως προείπα από την αρχή του πολέμου 1940 μέχρι το 1945 δεν πήγα σχολείο όπως και χιλιάδες άλλα παιδιά. Όταν τελείωσε ο Δεύτερος παγκόσμιος Πόλεμος εγώ και άλλα 54 παιδιά από διάφορα μέρη της Ελλάδας αποτελέσαμε την πρώτη μεταπολεμική τάξη της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής..

Ένα μέρος πολύ εντυπωσιακό και σπάνιο στην Ελλάδα και με σπάνιους ανθρώπους να την διευθύνουν. Τα απομεινάρια της γερμανικής κατοχής ήταν ακόμα φανερά με τις στρατιωτικές παράγκες και με ανατιναγμένο μέρος του κτιρίου James Hall που κατά το διάστημα της κατοχής οι Γερμανοί το χρησιμοποιούσαν σαν κέντρο επικοινωνίας.

Πριν επιστρέψει ακόμα ο κύριος και η κυρία Χάους από την εξορία που τους επέβαλαν οι Γερμανοί, το πρώτο μέλημα του κ.. Λίτσα ήταν να καθαρίσουμε τα τούβλα τα τσιμέντα, γυαλιά και όλα τα καταστραμμένα καλώδια.. Να καθαρίσουμε τα βιβλία τις φωτογραφίες και να τα ταξινομήσουμε σε κατηγορίες .

Όλα τα παιδιά ψάχναμε για μολύβια, στυλό, μπλοκ και ό, τι μας ενδιέφερε τότε αλλά υπήρχαν και πολλές φωτογραφίες μέσα στα συντρίμμια και ο καθ' ένας έπαιρνε και καμιά που του άρεσε ,όταν δεν ήταν καταστραμμένη. Όπως όλοι πήρα κι εγώ δύο που μου έκαναν εντύπωση και μου άρεσαν και τις ξαναβρήκα μετά από πολλά χρόνια.

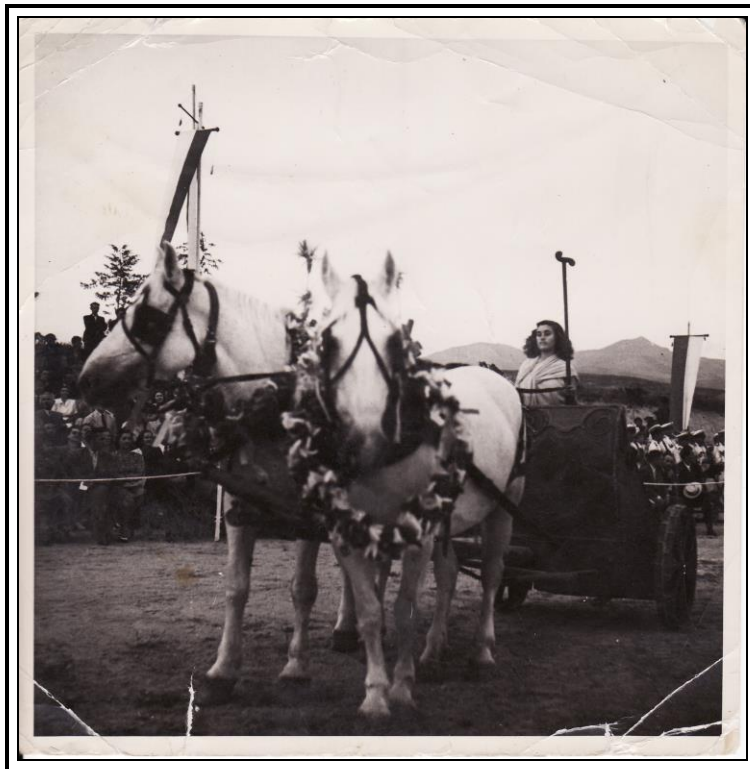
1924. Το χτίσιμο του Princeton Hall. Επάνω στην Κολόνα εικονίζεται ο κύριος Τσόουν Χένρυ Χάους με τους εργάτες να σφυρηλατούν τις ελαφρόπετρες στο σχήμα που απαιτείται και για την κατάλληλη θέση.

Περίπου 1930 το Princeton Hall τελειωμένο με ελάχιστα δέντρα γύρω. Εδώ οι μαθητές εξέρχονται από το Assembly Hall που είναι στο βόρειο τμήμα του κτιρίου. Επάνω από το Χολ ήταν ο κοιτώνας και στη σοφίτα η ελληνική ορθόδοξη εκκλησία .

Περίπου 1935. Ανάμεσα από τις κολόνες του Princeton Hall διακρίνεται η πισίνα και ο λαχανόκηπος με τα κτήρια. Στο βάθος διακρίνεται η Σχολή Πολέμου Θεσσαλονίκης με τον Θερμαϊκό κόλπο στο βάθος.

1948. Η μαθήτρια της οικοκυρικής σχολής Αθηνά Κουρτή από τη Νέα Τρίγλια στο ρόλο της θεάς Δήμητρας (Θεά της γεωργίας) Τώρα κάτοικος Μεμβούρνης κυρία Γκάλακαχερ.

1946. Εκδρομή της πρώτης τάξης στην παραλία της Νέας Μηχανιώνας με πρώτη την κυρία Χάους, Περικλής, Κωνστινούδης, ο ίδιος, Νικ. Χατζημάρκος κ,λ.π. Από δεξιά ο Σπύρος Σαμανίδης και Γιάννης Στούκος.

Νέα Μηχανιώνα με τον Νίκο Χατζημάρκο τον και Τον Κώστα Πουλαράκη Σε μία εκδρομή με την ΑΓΣ Θεσσαλονίκης το 1946. Κάτω στη παραλία οι ψαρόβαρκα γρι-γρι με τα φανάρια (λουξ) για το νυχτερινό ψάρεμα

Στην Μηχανιώνα κάθε χρόνο το δεκαπενταύγουστο πηγαίναμε οικογενειακώς αλλά δίχως τους πατεράδες μας γιατί γιόρταζε η εκκλησία της Παναγίας, οι προσευχές των μαμάδων ήταν αρκετές και μέναμε σε ξενοδοχείο (χιλιάδων αστέρων) στην άμμο η στα παρακείμενα χωράφια τρεις μέρες γιατί τότε δεν υπήρχαν ξενοδοχεία και απολαμβάναμε το μεγάλο πανηγύρι και τη ζεστή θάλασσα. Δεν υπήρχαν και δρόμοι για λεωφορεία και πηγαίναμε με τα караβάκια που ήταν κάτι το σπάνιο το ίδιο κάναμε και για το Μπαξέ Τσιφλίκι γιατί και τα νερά της θάλασσας ήταν καθαρά δεν είχαν πετρελαιοειδή και άλλα μυρωδικά.

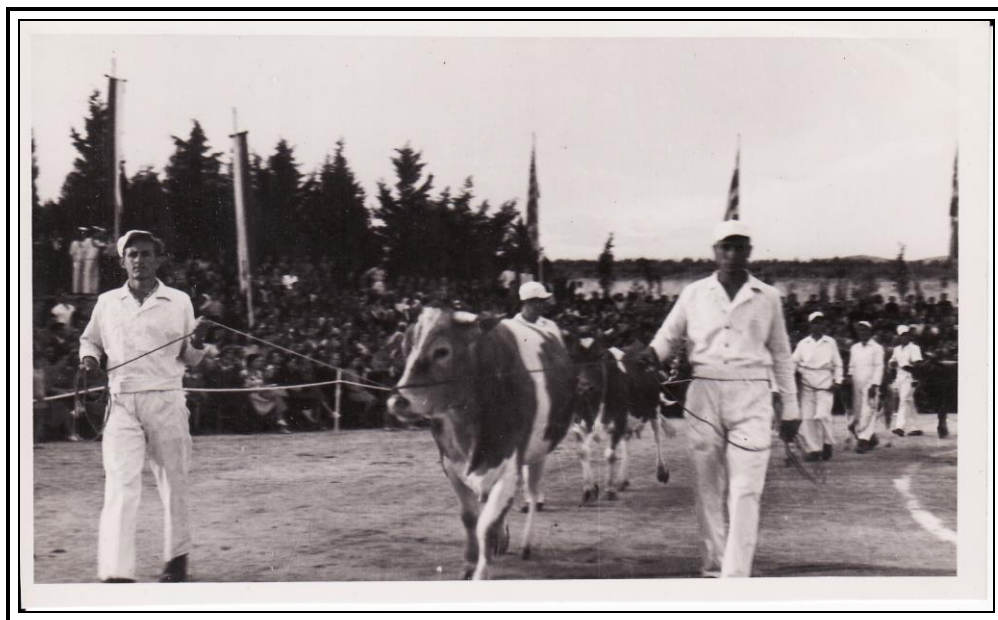
1946. Πίσω μας οι αμυγδαλιές, η πισίνα και δεξιά το Πρίνσετον Χολ που ήταν το κυρίως κτίριο (ο Παρθενώνας). Από δεξιά ο Πουλαράκης Κωνσταντίνος, Γρηγοριάδης Χρήστος, ο γράφων, Τάσος Κολοκοτρώνης και Κουλαουζίδης Αρχιμήδης με τα αγαπημένα μας αρνάκια.

Ο Κώστας Πουλαράκης και ο Χρήστος Γρηγοριάδης απεβίωσαν πριν από πολλά χρόνια. Όταν ήταν νέοι. Ο πατέρας του Χρήστου εκτελέστηκε από τα ανταρτικά αποσπάσματα του ΕΛΑΣ επί κατοχής και ήταν ορφανός. Ήταν δε άριστος μαθητής και καλός ψάλτης.. Μετά τη φοίτησή του πήγε στην Αθήνα και ασχολήθηκε με το εμπόριο ξυλείας και ήταν επιτυχημένος επιχειρηματίας που βοηθούσε και τη σχολή οικονομικά.

Ο Αρχιμήδης (δεξιά) και εγώ που τα γράφω αυτά έχουμε περάσει τα 80 και ακόμα περπατάμε (δόξα το θεό)

Ο Αρχιμήδης ήταν ένας από τους άριστους μαθητές. Όταν τελείωσε η σχολή τον έστειλε στην Αμερική με υποτροφία και σπούδασε γεωπονική και οικονομικά και όταν επέστρεψε πήρα τη θέση του προσωπάρχη και άλλα καθήκοντα.

Κάθε φορά που πήγαινα στην Ελλάδα τον επισκεπτόμουν και τα λέγαμε. Ακόμα έχουμε επαφή μέσω της θυγατέρας του που έχει το ίντερνετ

1947. Η παρέλαση του ταύρου με τους μαθητές Θανάση Πανταζή και Αντόνη Σινάκο.

1947. Η παρέλαση των μαθητών με τα χειρονακτικά εργαλεία του γεωργού.

1946 -1947.Οι μαθητές της πρώτης και της δεύτερης τάξης πριν από την παρέλαση. Στη κάτω σειρά είμαι ο έβδομος και στη δεύτερη πρώτος ο κ. Λίτσας αριστερά του ο Χοφνατάν Τσακεριάν.

1947.Εδώ μία μεικτή φωτογραφία της πρώτης και της δεύτερης τάξης της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής με τις μαθήτριες της οικοκυρικής σχολής των Κουάκερ πριν από την παρέλαση και άλλες επιδείξεις.

1947. Μαθητές, μαθήτριες, καθηγητές και το προσωπικό με τις οικογένειές τους στο νεκροταφείο της σχολής καταθέτουν στέφανο στη μνήμη του ιδρυτή της σχολής δόκτορα John Henry House.

1948. Ο συμμαθητής και καλός μου φίλος Γιάννης Στοΐδης από τις Μουριές του Κιλκίς. Ήταν καλός μαθητής σπούδασε στις ΗΠΑ και ήταν πρόεδρος της αποθεματικής τράπεζας στη Βιρτζίνια. Συνέβαλλε δε στο σχεδιασμό και κατασκευή των χαρτονομισμάτων της Αυστραλίας. Ο πατέρας του εκτελέστηκε από τους αντάρτες του ΕΛΑΣ επί κατοχής και ήταν αντάρτης.

1947. Οι φίλοι και συμμαθητές μου. Λιακόπουλος Αθανάσιος από το Κούτσιο της Νεμέας, Αντωνιάδης Στολιανός από το Λαγκαδά και ο Νίκος Χατζημάρκος από τη Νέα Μαγνησία με τη φόρμα της δουλειάς.

Αρκετές φωτογραφίες στο βιβλίο αυτό είναι τραβηγμένες με τη δική μου φωτογραφική μηχανή. Κατά τη περίοδο του πολέμου αλλά και μετά η απόκτηση μια φωτογραφικής μηχανής ήταν πολυτέλεια, αλλά επειδή ήμουν μανιώδης και αγαπούσα τη φωτογραφική τέχνη κατόρθωσα να αποκτήσω μία επί κατοχής όταν πουλούσα τσιγάρα, σταφίδες και ξερά σύκα στους Γερμανούς στρατιώτες με αντάλλαγμα, και για την εποχή εκείνη ήταν ένα πολυέξοδο χόμπι.. Μπορεί μερικές να μην είναι καθαρές αλλά έχουν συμβολική αξία.

1947. Στη φωτογραφία αυτή εικονίζονται οι συμμαθητές και φίλοι Όρθιοι ο. Φώτης Διαμαντόπουλος από τη Νέα Μαγνησία, Γιάννης Στοΐδης Μουριές Περικλής Κωνστινούδης Αριδαία και Αρχιμήδης Κουλαουζίδης από τον Καταχά Κατερίνης.

Το 1948 μας επισκέφτηκε από τις ΗΠΑ ένας καθηγητής της γεωργίας ο κ. Waterbridge και ενδιαφέρθηκε να δει και να μάθει από κοντά τη ζωή των αγροτών της Ελλάδας..

Του έγινε πρόταση από τον κ. Λίτσα να επισκεφθεί το αγρόκτημα του Θανάση Χατζημάρκου που ήταν ένα από τα πιο καλά την εποχή εκείνη στη Νέα Μαγνησία Της Θεσσαλονίκης

Έτσι ο γιος του Θανάση που φοιτούσε εκεί κι εγώ τον συνοδεύσαμε πρώτα στο χωριό για να δει τα προσφυγικά μας σπίτια και μετά τον λαχανόκηπό του που κάλυπτε περί τα τριάντα στρέμματα με οπωρώνα από ροδάκινα, καΐσιές, συκιές αλλά και καλλιέργειες από φράουλα, ντομάτες, μελιτζάνες, πιπεριές και πολλά άλλα λαχανικά .

Μαζί του δε είχε και τον καθηγητή γεωργίας κύριο Ανδρέου για να του εξηγήει στα Αγγλικά γιατί τα δικά μας ήταν ακόμα φτωχά για να του εξηγήσουμε αυτά που θέλαμε,

Η Νέα Μαγνησία, Διαβατάς, και Λαχανόκηποι που αποτελούν μία κοινότητα είναι ένα από τα πιο εύφορα μέρη της περιοχής της Θεσσαλονίκης που οι κάτοικοι ήρθαν πρόσφυγες από την Μικρά Ασία το 1922 και εγκαταστάθηκαν στην περιοχή αυτή. Σχεδόν όλοι τους ήταν γεωργοί αλλά έμαθαν και την κηπουρική από τους ντόπιους που ήρθαν εκεί από το Μελισσοχώρι (Μπάλτσα) του Λαγκαδά και από τους πρόσφυγες εκ Προύσας που στα μέρη τους καλλιεργούσαν λαχανικά και τρέφανε κουκούλια για μετάξι που οι περισσότεροι είχαν γύρω από τα κτήματά του μουριές γι αυτό το σκοπό αλλά και σαν ανεμοφράκτες από το βαρδάρη.

1947 Μπροστά στο προσφυγικό σπίτι του Θανάση Χατζημάρκου στη Νέα Μαγνησία. Αριστ. Ο γράφων Τάσος Κολοκοτρώνης, πίσω ο κ. Ανδρέου, ο Νίκος Χατζημάρκος, ο καθηγητής Mr. Bridgewater και η μητέρα του Νίκου, κυρία Ανθή Χατζημάρκου.

1947 Το αγροτόσπιτο του Θανάση Χατζημάρκου στη Νέα Μαγνησία. Θεσσαλονίκης Αριστερά. Η Σοφία Χατζημάρκου, πίσω ο αδελφός Νίκος, ο κ. Bridgewater, η μικρή αδελφή Αμαλία και πίσω εγώ Τα κορίτσια πάντα φορούσαν μία μαντίλα για να προστατεύουν το δέρμα του προσώπου από τον ήλιο και πάντα φορούσαν γάντια όταν δούλευαν

1953. Στο αγρόκτημα του Αθανασίου Χατζημάρκου . Ο κνρ Θανάσης απασχολούσε πολλούς εργάτες και εργάτριες στο κτήμα του με πρωτοπόρους τα παιδιά του που δουλεύανε πολύ σκληρά . Υπήρχε αρμονική συνύπαρξη και αγάπη μεταξύ όλων . Λόγω της μεγάλης μας φιλίας συχνά πήγαινα στο κτήμα τους είτε να δουλέψω ή και για παρέα . Στη φωτογραφία είμαι δεξιά γυμνός λόγω ζέστης με την Αμαλία και τους εργάτες.

Οι γονείς μου δεν είχαν μεγάλο κτήμα επειδή είχαν καφενείο αλλά και τα πέντε στρέμματα που είχαμε τα καλλιεργούσαμε με διάφορα λαχανικά, πότε ντομάτες πότε πατάτες ή φασόλια αλλά κυρίως είχαμε για επιχείρηση το καφενείο που ήταν αρκετά αποδοτικό και ζούσαμε καλά

Στις αρχές του 1946 στη σχολή μας ήρθε από το Denver Public School, Denver Colorado μία δασκάλα των καλών τεχνών (Art teacher) η δεσποινίδα Marion Miller με σκοπό να διδάξει ζωγραφική, γλυπτική κλπ στους μαθητές της σχολής.

Τα μαθήματα ήταν εκτός προγράμματος και όχι υποχρεωτικά. Ενδιαφέρον έδειξαν μόνο τρία ή τέσσερα παιδιά και στο τέλος μόνο δύο .Εγώ και ο Νίκος Χατζημάρκος που μας άρεσε να μάθουμε την τέχνη της ζωγραφικής και ό,τι άλλο καλλιτεχνικό έργο δίδασκε...

Πηγαίναμε ορισμένες ώρες και μας έδειχνε πώς να χρησιμοποιούμε τις βούρτσες και τα χρώματα., επίσης πώς να κάνουμε σκίτσα από τοπία, σπίτια και άλλα πράγματα. Τα μαθήματά της ήταν πολύ καλά και ωφέλιμα τα οποία φανήκανε χρήσιμα στη ζωή και των δύο μας . Βέβαια με τον Νίκο χωρίσαμε όταν εγώ μετανάστευσα το 1954 στην Αυστραλία και αυτός μετά ένα χρόνο στην Αμερική .Εκτοτε συνεχίσαμε να έχουμε επαφή και να ασχολούμεθα με έργα τέχνης σαν χόμπι

2007. Εδώ ο Νίκος Χατζημάρκος ασχολείται με έργα τέχνης που απεικονίζουν νησιώτικα σπίτια, επίσης ασχολείται με την ζωγραφική και με άλλα έργα τέχνης για να περνάει την ώρα του .Τα έργα του τα δωρίζει στους φίλους και σε φιλανθρωπικά ιδρύματα ..Σίγουρα τόσο εγώ όσο και ο Νίκος η καλλιέργεια του ταλέντου μας έγινε στη ΑΓΣ με την ενθάρρυνση της αμερικανίδας καθηγήτριας καλών τεχνών Μ. Μίλερ και της οφείλουμε πολλά. (εδώ ο Νίκος στο Λονγκ Μπιτς Λος Άντζελες)

2004.Μελβούρνη Αυστραλία. Εδώ στο μικρό μου εργαστήριο ζωγραφίζω και κάνω μικρά μοντέλα κυρίως που απεικονίζουν εργαλεία σπίτια και μεταφορικά μέσα της παλιά εποχής που δεν χρησιμοποιούνται πλέον. Στη φωτογραφία κάνω μακέτα της εκκλησία του χωριού μου ο Άγιος Αθανάσιος με τα παλιά νεκροταφεία.

Εδώ μερικά από τα μικροτεχνήματα (μακέτες) από αγροτικά και αστικά μεταφορικά μέσα. Για τα έργα αυτά έχω γράψει σχετικό βιβλίο με τίτλο. «Οι Αναμνήσεις μου σε Έργα Λαϊκής Τέχνη» δεξ στο www.anagnostis.info και για το βιβλίο «Εγώ ο πόλεμος και το σχολείο» και το ΙΩΝΙΑ στα περιεχόμενα ή CONTENTS

Στην Αυστραλία κατοικώ μόνιμα από το 1954 και όπως προ-είπα μέχρι τώρα μ έχουν επισκεφτεί αρκετοί φίλοι, συγγενείς, συμμαθητές και συμμαθήτριες μου από την ΑΓΣ .Όπως κι εγώ αυτούς. Κάθε φορά που πήγαινα στην Ελλάδα την πρώτη επίσκεψη την έκανα την έκανα στην αγαπημένη μου σχολή να δω τους φίλους ,συμμαθητές, καθηγητές και ιδιαίτερα τον αγαπητό διευθυντή κ. Μπρους και την σύζυγό του Ταντ. Που είχαν αναλάβει να συνεχίσουν το μεγάλο και βαρύ έργο των προκατόχων του Χένρυ και Τσαρλς Χάους .

Ο κ. Μπρους ξέρω ότι ήρθε στην Ελλάδα σαν νήπιο και τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε εκεί αλλά τα γυμνασιακά και πανεπιστημιακά του χρόνια τα πέρασε στην Αμερική με την προοπτική ώστε μετά την ιδιώτευση του κ. Χάους να αναλάβει την διεύθυνση της σχολής..

Θυμάμαι καλά που το 1947-1948 ήρθε σαν δόκιμος και μαθητευόμενος για να προσαρμοστεί στη μέθοδο της διοίκησης και της εκπαίδευσης των μαθητών στα πρακτικά και θεωρητικά μαθήματα αλλά και σε άλλες δραστηριότητες . Ήταν τόσο αγαπητός και δημοφιλής από τους μαθητές που τον βλέπαμε σαν είδωλο και φίλο μας, διότι αρκετοί από εμάς είχαμε μικρή διαφορά ηλικίας μαζί του.

Μας άρεσαν τα Ελληνικά του που ήταν άπταιστα αλλά με αμερικανική προφορά . Η νεανική του λεβεντιά με τα ξανθά μαλλιά του και το φαρδύ χαμόγελό και το κάπνισμα της πίπας τον έκανε μοναδικό .

Στη σελίδα 82 οι μαθητές δείχνουν τον ενθουσιασμό τους στα δύο πιο αγαπητά πρόσωπα που λατρεύανε και τους σηκώνουν ψηλά στους ώμους των. Τον κ. Θεόδωρο Λίτσα και Μπρους Λάνσδεηλ.

Αυτό όμως που δεν θα ξεχάσω είναι το γράμμα που πήρα μια μέρα από τον κ. Μπρους στις 15 Δεκεμβρίου του 1988 που μου έγραφε ότι ήταν προσκεκλημένος από τον Σεβασμιότατο Αρχιεπίσκοπο Αυστραλίας κ. κ. Στυλιανό για το κληρικολαϊκό συνέδριο που θα γινόταν στο Σίδνεϊ και είχε προγραμματίσει να βρίσκεται εκεί στις 14 Ιανουαρίου του 1989 και μετά στις 21 του ιδίου μηνός στην Μελβούρνη για μία εβδομάδα να κάνει μία διάλεξη αλλά να συναντήσει εμένα και άλλους πρώην μαθητές αλλά να δει και την Μελβούρνη και να αναχωρήσει για την Ελλάδα στις 30 Ιανουαρίου.

Η χαρά μου αλλά και της συζύγου μου Χριστίνας ήταν απεριγράπτη που θα είχαμε για λίγες μέρες στη Μελβούρνη τον αγαπητό κ. Μπρους και Ταντ που θα ήταν και η μοναδική ευκαιρία να τους γνωρίσουμε καλύτερα να μιλήσουμε για τη σχολή και να τους ξεναγήσουμε στα αξιοθέατα της Μελβούρνης .

Συγχρόνως βέβαια ειδοποιήθηκε και ο Βασίλης Παπαϊωάννου που ήταν απόφοιτος της σχολής του 1966 και είχε τον κ. Μπρους για διευθυντή του και τον γνώριζε καλά . Έτσι οι δύο μας κανονίσαμε τις ελεύθερες ώρες που είχαν να τους παίρνουμε από το ξενοδοχείο τους και να τους δείχνουμε τα ωραία μέρη της Μελβούρνης που είναι και σπάνια. Τις ημέρες που έμειναν στην Μελβούρνη ο κ. Μπρους υπό την αιγίδα της Αρχιεπισκοπής έδωσε διάλεξη για την νεολαία αλλά και για τους μετανάστες που ως επί το πλείστον προέρχονταν από αγροτικές περιοχές της Ελλάδας με θέμα:

« Γιατί αγαπώ την Ελλάδα».

Η διάλεξη έγινε στο μεγαλοπρεπές Χολ του ελληνικού σχολείου του Brunswick το οποίο ίδρυσε η σύζυγός μου Χριστίνα το 1957 και εργάστηκε εκεί ως διευθύντρια περί τα τριάντα χρόνια σαν δασκάλα των ελληνικών για τα παιδιά των μεταναστών και στα παιδιά αυτών που γεννήθηκαν εδώ στην Αυστραλία .

Η διάλεξη είχε απόλυτη επιτυχία και την παρακολούθησαν περί τα τριακόσια άτομα που οι μισοί ήταν νέοι και πολλοί από αυτούς ήταν γεννημένοι εδώ.

Τον προλόγισε ο Αρχιεπίσκοπος με τα καλλίτερα λόγια γι αυτόν και τη σχολή . Ο κ. Μπρους με μεγάλη ευκολία και επαγγελματισμό την ομιλία του την έκανε συγχρόνως και στις δύο γλώσσες (Ελληνικά Αγγλικά) αναφερόμενος για το έργο και την αποστολή της Αμερικανικής Γεωργικής Σχολής από τους προκατόχους του . Στη συνέχεια αναφέρθηκε και για τη δική του αποστολή να συνεχίσει το έργο τους, να το διαφυλάξει και να το διευρύνει για το καλό των αγροτών.

Περιέγραφε τον Έλληνα χωρικό με το πιο χαρακτηριστικό τρόπο που έκανε όλους να γελάνε με τον τρόπο που τα έλεγε. Κατά διαστήματα για να προσελκύσει την προσοχή των ακροατών και να τους διασκεδάσει με τη διάλεξη έλεγε και κανένα παραμύθι του Ναστρεντίν Χότζα και όλοι ξεσπούσαν σε ασταμάτητα γέλια και ιδιαίτερα ο επίσκοπος Δέρβης Ιεζεκεήλ αλλά και ο Αρχιεπίσκοπος και άλλοι ιερείς. .

Όλα αυτά μπόρεσα να τα βιντεοσκοπήσω δίχως να χάσω και την παραμικρή λεπτομέρεια. Το μόνο που δεν μπόρεσα ήταν να πάρω και μερικές φωτογραφίες, αλλά πήρα μερικές κατά την αναχώρησή τους στο αεροδρόμιο της Μελβούρνης (Tullamarine) που τους συνοδεύσαμε μέχρι που να πετάξουν για την Ελλάδα.

29 Ιανουαρίου 1989. Στο αεροδρόμιο της Μελβούρνης Tullamarine λίγο πριν την αναχώρησή του ζεύγους Bruce and Tad Lansdale για την Ελλάδα.

Από αριστερά (ο γράφων) Τάσος Κολοκοτρώνης, Bruce Lansdale. Χριστίνα Κολοκοτρώνη και (Tad) Elizabeth Lansdale.

Γράφοντας αυτό το βιβλίο Ο Μπρους Λανσδέηλ θα συμπληρώσει ένα χρόνο στο τέλος Ιανουαρίου 2010 από τότε που άφησε τα εγκόσμια και είναι θαμμένος με τους άλλους διευθυντές και στελέχη της σχολής στο νεκροταφείο της σχολής .

29 Ιανουαρίου 1989 στο αεροδρόμιο της Μελβούρνης Ταλαμαριν. Αριστερά (ο γράφων) Τάσος Κολοκοτρώνης, ο κ. Μπρους Λάνσδεηλ, και ο απόφοιτος της σχολής 1966 Βασίλης Παπαϊωάννου.

Κατά την ομιλία του αρκετοί νέοι έκαναν ερωτήσεις στην Αγγλική και οι απαντήσεις του ήταν εξαιρετικά κατατοπιστικές και με ακρίβεια για όλα τα θέματα σαν μία εγκάρδια συζήτηση . Μετά το τέλος της διάλεξης προσφέρθηκαν γλυκά καφές και αναψυκτικά .

Ο κ. Μπρους αλλά και η σύζυγός του συζήτησαν με τον κόσμο για το ταξίδι τους ,για τη σχολή και για άλλα θέματα και έτσι έμαθαν για την Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης που οι περισσότεροι δεν ήξεραν αν υπήρχε . Ακόμα μερικοί ύστερα από 20 χρόνια ακόμα με ρωτάνε για τον Μπρους και για τα ωραία αστεία του

Θα ήταν βέβαια μεγάλη παράληψη εάν δεν έκανα αναφορά και για το καλά οργανωμένο BBQ που έκανε ο συμμαθητής Βασίλης Παπαϊωάννου προς τιμήν του ζεύγους Λάνσδέηλ στο σπίτι του . Πήγαμε με την Χριστίνα τους πήραμε από το ωραίο τους ξενοδοχείο και πήγαμε στο σπίτι του Βασίλη που είναι σε εξωτερικό προάστιο της Μελβούρνης. Συμπτωματικά στο ίδιο ξενοδοχείο έμεινε και ο Γιάννης Στοϊδής όπου πήγα και τον πήρα

Στην πίσω αυλή του σπιτιού με τον ωραίο κήπο, τα λουλούδια και τα οπωροφόρα δέντρα περί τα τριάντα άτομα και τη ζεστή μέρα του Ιανουαρίου (εδώ στην Αυστραλία) κάναμε ένα γλέντι με ωραία μουσική, ψητά, σαλάτες, μεζεδάκια και ποτά που έμεινε αξέχαστη. Ο Βασίλης με τη γυναίκα του την Jakie που είναι Αυστραλή αλλά **Μεταμορφωμένη σε Ελληνίδα** μας ψυχαγόησαν με τον καλύτερο τρόπο αλά Ελληνικά . Έκτοτε με τον Βασίλη έχουμε επαφές, φιλία και κουβεντιάζουμε για τα μαθητικά μας χρόνια στη σχολή.. Επίσης δε και με το ζεύγος Λάνσδέηλ έχουμε ακόμα επικοινωνία με γράμματα και ίντερνετ .

Η Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης

Η ΑΓΣ στα κρίσιμα χρόνια της εφηβείας μου και της μαθητικής μου ζωής εκεί με δίδαξε πολλαπλά και χρήσιμα πράγματα που κανένα άλλο σχολείο δεν δίδασκε τότε και ίσως ακόμα να μην υπάρχει τέτοιο στην Ελλάδα.

Οι επιδράσεις στη μετέπειτα ζωή μου, στο στρατό στη μετανάστευση μου στην Αυστραλία και στην οικογενειακή μου ζωή ήταν στενά συνδεδεμένη με αυτήν. Ό, τι έκανα στη ζωή μου οι βάσεις ήταν βαλμένες από τα διδάγματα που πήρα στην ΑΓΣ.. Όπως:

Ως Μαθητής.

Η τήρηση των κανόνων λειτουργίας της σχολής.

Σεβασμό στους δασκάλους, στους εκπαιδευτικούς και προσωπικό.

Σεβασμό στους συμμαθητές με ειρηνική συμβίωση.

Πειθαρχία, πρωτοβουλία και εργατικότητα.

Αγάπη προς τη γεωργία τα ζώα και το περιβάλλον .

Τάσος Κολοκοτρώνης

Ευχαριστήριο

(Στους εκπαιδευτικούς επιζώντας και μη)

Με την ευκαιρία της συγγραφής αυτού του βιβλίου ,θα ήθελα να ευχαριστήσω δημοσίως και από τα βάθη της ψυχής μου όλους τους δασκάλους και δασκάλες της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που κάτω από δύσκολες συνθήκες πριν από τον πόλεμο αλλά και κατά το διάρκεια αυτού που κατά δύναμη μπόρεσαν να με μάθουν ο ,τι ήταν απαραίτητο ώστε να μπορώ να γράφω να διαβάσω και να μιλάω την πιο υπέροχη γλώσσα των γλωσσών. Την Ελληνική.

Επίσης θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαίτερα την Αμερικανική Γεωργική Σχολή της Θεσσαλονίκης. Τον ιδρυτή Τζων Χένρι και Σούσαν Χάους, τον γιο και διευθυντή μου Τσάρλι και τη σύζυγο Ανν και το ζεύγος και φίλους μου Μπρους και Ταντ Λάνσδεηλ που υπηρέτησαν σαν διευθυντές της σχολής και που με μεγάλη αφοσίωση αφιέρωσαν όλη τους την ζωή προσφέροντας τις γνώσεις τους και εμπειρίες στα ελληνόπουλα και γενικά στην Ελλάδα.

Επίσης «ευχαριστώ» στον διευθυντή εκπαίδευσης κ. Θεόδωρο Λίτσα και στους καθηγητές μου Χατζή. Βουδούρογλου, Δήμου. Πιπίνο Γαζή. Ανν Χάους, Σαφακόπουλο και άλλους και στον δάσκαλο χορού Μεταλλινό και μουσικής κ. Άψη.

Επίσης ένα μεγάλο «Ευχαριστώ» σε όλους τους άξιους εκπαιδευτές των πρακτικών τμημάτων .Σπυρόπουλο, Παρτίδη, Αργύρη & Θανάση. Λιάσκο & Αργύρη. Μανόλη, Γιάννη τους πόντιους ξυλουργούς και άλλους τεχνικούς

Όλοι προσφέρανε ανεκτίμητης αξίας εκπαίδευση που ακόμα μετά από 60 χρόνια είναι μέρος της καθημερινής ζωής μου και εκφράζω τις θερμές μου ευχαριστίες στους αξέχαστους και άξιους αυτούς ανθρώπους.

Τέλος να ευχαριστήσω με σεβασμό όλους τους συμμαθητές και συμμαθήτριές μου που όλα αυτά τα χρόνια που ζω στην ξενιτιά κρατήσανε μαζί μου την αδιάκοπη φιλία και αγάπη.

Τάσος Κολοκοτρώνης

Μελβούρνη

Αυστραλία

‘Ένα Αναθυμητικό σεργιάνι στη μετά-πολεμική εποχή

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ

(Ο Μυλωνάς)

Λίγο έξω από την Θεσσαλονίκη στο χωριό μου Αραπλή, τώρα Νέα Μαγνησία, η Ιωνία υπήρχε ένας νερόμυλος με δύο πέτρες που προμηθευότανε το νερό(όταν υπήρχε) από το Γαλλικό ποταμό και εξυπηρετούσε τα παλιά χρόνια τις γύρω αγροτικές περιοχές, Σίνδο Καλοχώρι, Νεοχωρούδα. Αγχίαλο Μελισοχώρι κλπ. Παρ’ όλο που δούλευε 24 ώρες την ημέρα δεν προλάβαινε να εξυπηρετήσει τους γεωργούς να αλέσουν τα σιτάρια τους και περίμεναν μέρες για να έρθει η σειρά τους .Το πρόβλημα αυτό σκέφθηκε να το λύσει ένας έξυπνος πλούσιος επιχειρηματίας από την Θεσσαλονίκη.

Ο επιχειρηματίας αυτός ήταν ο Νίκος Καβαλιέρος. Θυμάμαι καλά όταν πρωτοήρθε στο καφενείο μας λίγο καιρό πριν από τον πόλεμο. Μίλησε στον πατέρα μου για το σχέδιό του και ήθελε να γνωρίσει τον πρόεδρο και τον γραμματέα του χωριού για να τους προτείνει να κάνει ένα σύγχρονο μηχανοκίνητο αλευρόμυλο με τέσσαρες πέτρες σε κατάλληλο μέρος του χωριού για να εξυπηρετεί τους χωρικούς αλλά και τις γύρω περιοχές. Την ιδέα του την ασπάστηκαν αμέσως και όταν μαθεύτηκε το νέο στο χωριό χάρηκαν και τον άνθρωπο αυτόν τον θεωρούσαν για σωτήρα τους.

Ο κυρ Νίκος ήταν ψηλός ωραίος και γεροδεμένος άνδρας με γαλανά μάτια πολύ καλός στη ψυχή σε χαρακτήρα και φιλόανθρωπος .Πριν χτίσει τον αλευρόμυλο ερχόταν με την γυναίκα του την κυρία Στέλλα με τα δύο μικρά παιδιά του την κόρη του Αννούλα και τον γιο του Ράλλη και τρώγανε στο μαγαζί μας. Η γυναίκα του είχε κάνει φιλίες και με την μητέρα μου αλλά είχαν κουμπαριάσει και με την οικογένεια του Γ. Ραχμανίδη και ήταν πολύ συμπαθέστατη κυρία.

Η πρότασή του βέβαια έγινε αποδεκτή από τους κατοίκους με πανηγυρισμούς .Κάθε φορά που ερχότανε στο μαγαζί κερνούσε όλους ότι θέλανε .Η επιλογή του τόπου που θα έκανε τον μύλο έγινε με προσοχή και διάλεξε να είναι επάνω στον κεντρικό δρόμο και στην Εθνική οδό σε σταυροδρόμι και κοντά στην σιδηροδρομική γραμμή .Έτσι στις αρχές του 1939 ο αλευρόμυλος ήταν έτοιμος και η εγκαινίαση του έγινε με μεγαλοπρέπεια και με τη συμμετοχή όλου του χωριού.

Ο μύλος αυτός εκτός από τα πιτυρούχα είχε και το πλεονέκτημα να βγάζει και αλεύρι μπουράτο που ήταν αρκετά προτιμητέο τότε από τους πλουσίους για το άσπρο ψωμί.

Όταν κηρύχτηκε ο Ελληνοϊταλικός πόλεμος προμήθευε αλεύρι στο στρατό και κατά το διάστημα της κατοχής οι Γερμανοί τον μεταχειρίστηκαν για τον δικό τους στρατό .Αυτοί είχαν προτεραιότητα στο άλεσμα.

Όσο για τους πολίτες ,αυτοί έπρεπε να έχουν ειδική άδεια αλέσματος από τον πρόεδρο και ορισμένη ποσότητα και το άλεσμα ήταν με παρακράτημα 10%

Όταν τελείωσε ο πόλεμος και ανάλαβαν για λίγο την εξουσία το ΕΑΜ και ΕΛΑΣ ξαφνικά ο κυρ Νίκος εξαφανίστηκε και για αρκετές μέρες τον έψαχνε η γυναίκα του αλλά και πολύς κόσμος που τον αγαπούσε, Αλλά μάταια . Οι υποψίες βέβαια πήγαν για πολιτικό έγκλημα αλλά δεν ήξερε ο κόσμος από ποιους .

Εκατοντάδες άτομα έψαχναν τις γύρω περιοχές και μία μέρα, μετά από μία εβδομάδα εντόπισαν μέσα στο Γαλλικό ποταμό το πτώμα του άτυχου κυρ Νίκου που είχε δολοφονηθεί από κάποιους .Η είδηση συγκλόνησε την μικρή κοινωνία του χωριού αλλά και τον ευρύτερο κύκλο της οικογενείας Καβαλιέρου. Τον έκλαψε η οικογένειά του και όλο το χωριό για τον άδικο χαμό του .

Κυκλοφόρησε η φήμη πως κάποιοι «Υπερπατριώτες» είχαν βάλει στο μάτι τους τον αλευρόμυλο και τα λεφτά του .Οι αίτιοι για την δολοφονία αυτή δεν συνελήφθηκαν ποτέ να αντιμετωπίσουν τη δικαιοσύνη αλλά οι υποψίες που είχαν πολλοί για τους ενόχους ήταν φανερή, αλλά δεν ζουν πια . Η γυναίκα του η κυρία Στέλλα έμεινε στο χωριό και συνέχισε το έργο του με τον ίδιο ζήλο. Η Οικογένεια νοίκιαζε το σπίτι του Σπύρου Προδρόμου .

Έτσι τελείωσε ο πόλεμος στη χώρα μας αλλά και η ζωή του κυρ Νίκου Καβαλιέρου.

Ο ΚΟΝΙΑΛΗΣ

Ο Κόνιαλης ήταν ένα πρόσφυγας από το Ικόνιο της Μικράς Ασίας ο οποίος και αυτός όπως και πολλοί πρόσφυγες εγκαταστάθηκαν στη Νέα Μαγνησία .Παντρεύτηκε για να μπορέσει να πάρει αγροτικό κλήρο και ένα σπίτι του Εποικισμού.

Όταν έγιναν οι παραχωρήσεις αυτές του δόθηκε ο κλήρος δίπλα από το χωράφι του Θανάση Χατζημάρκου ή (Αράπ Ατανάς) γιατί ήταν λίγο μελαψός και του πεθερού του Γιαννακό Ζαμπούνογλου ή (Σεϊτάν Γιαννακό) γιατί ήταν έξυπνος σαν διάβολος. Γεωργός όπως και όλοι στο χωριό καλλιεργούσε το χωράφι του και έμενε εκεί με τη γυναίκα του διότι εκεί ήθελε να κτισθεί το προσφυγικό του σπίτι και ήταν λίγο απομονωμένος από τους άλλους κάτοικους του χωριού .Δεν έκανε παιδιά και για το λόγο αυτό υιοθέτησε ένα ορφανό αγόρι αρκετά μεγάλο το οποίο δεν είχε γονείς και έμενε στα Προυσσαλίδικα κοντά στο παντοπωλείο του Λεωνίδα Ιωαννίδη .

Τον Κώστα τον γνώριζα από το σχολείο ήταν καλό και ήσυχο παιδί και λίγο μεγαλύτερος μου. Συχνά τον έβλεπα όταν πήγαινα στο κτήμα του φίλου μου του Νίκου Χατζημάρκου και κάπου κάπου κάναμε παρέα και παίζαμε εκεί
Όταν τελείωσε ο πόλεμος και η κατοχή ένα φοβερό νέο μαθεύτηκε στο χωριό .Ο Κόνιαλης η γυναίκα του και ο γιος τους δολοφονήθηκαν κατά τον πιο βάνανσο τρόπο μέσα στο σπίτι τους κτυπημένοι όλοι στο κεφάλι με ρόπαλα.

Το φοβερό αυτό έγκλημα το ανακάλυψε πρώτος ο Νίκος Χατζημάρκος με την εργάτριά τους την Βασιλεία Μπογιατζή που είχαν πάει εκεί για δουλειά και είδαν την πόρτα ανοιχτή δίχως να είναι κανένας μέσα η έξω .

Όταν μπήκαν μέσα είδαν και τους τρεις νεκρούς με αίματα στους τοίχους, τρέξαν πίσω στο χωριό και ειδοποίησαν τον πατέρα του και στη συνέχεια την πολιτοφυλακή που ήταν τότε η εξουσία και τους πήραν στη Θεσσαλονίκη για νεκροψία και μερικά άτομα για ανακρίσεις.

Πολύς κόσμος έτρεξε να δει το μέρος του εγκλήματος και γώ επίσης πήγα με τον Νίκο μαζί και βλέπαμε τα δωμάτια που ήταν ματωμένα και τα πράγματα μέσα στο σπίτι σκορπισμένα και υπολογίσαμε ότι, παρ όλο που τους είχαν αιφνιδιάσει στο ύπνο θα έγινε μεγάλη πάλη μεταξύ των φονιάδων ως που να τους αποτελειώσουν

Το ζήτημα αυτό έκλεισε έτσι δίχως να βρεθούν οι ένοχοι και ποτέ δεν μαθεύτηκε αν ήταν πολιτικό η απλώς ληστεία για χρήματα ,πάντως υπολογίζεται ότι οι δράστες θα πρέπει να ήταν τουλάχιστον τρία άτομα και γνωστοί

Το περιστατικό αυτό είναι ένα από τα θλιβερά γεγονότα που συνέβησαν στο χωριό μας το Νοέμβριο του 1944 .

Ο ΑΡΗΣ

Ο Άρης ήταν ένα νέο και ωραίο παλικάρι από την Θεσσαλονίκη, περίπου 20 ετών .Κατά το διάστημα της κατοχής είτε από ανάγκη είτε από πολιτική πεποίθηση κατατάχθηκε στα Τάγματα Ασφαλείας που είχαν οργανώσει τα Γερμανικά κατοχικά στρατεύματα στην πατρίδα μας. Ο νεαρός Άρης από νωρίς είχε γνωρίσει την συμπατριώτισσα μας Πολυξένη Χουμέτη την οποία αγάπησε και αρραβωνιάστηκε με σκοπό να την παντρευτεί.

Ήταν συνεργάτης των γερμανών αλλά δεν είχε πειράξει κανέναν κάτοικο και δεν είχε δράση μέσα στο χωριό ήταν ήσυχος και καλός και είχε με αρκετούς καλές φιλίες .Η οικογένεια του Χουμέτη ήταν αξιοπρεπής και είχε την εκτίμηση όλων των κατοίκων. Ιδιαίτερα με τον νεώτερο αδελφό της Πολυξένης τον Στέφο ήμασταν και συμμαθητές και καλοί φίλοι και παίζαμε μαζί πολλές φορές πήγαινα και στο μπαξέ τους που ήταν πολύ κοντά στα σπίτια του χωριού για παρέα .

Κατά την αποχώρηση των Γερμανικών στρατευμάτων ο Άρης σε μία συμπλοκή με τα τμήματα της αντίστασης στη Θεσσαλονίκη τραυματίστηκε στα δύο του μάτια από σφαίρα και έχασε την όραση του, τον συλλάβανε και τον φέρανε στο χωριό την Νέα Μαγνησία .

Την απόφαση που πήρανε στην συνέχεια ήτανε να τον δικάσουνε και να τον περάσουν από Λαϊκό Δικαστήριο στο χωριό μας και μάλιστα στο περίβολο του Δημοτικού Σχολείου μας που την περίοδο εκείνη έμεναν τα στρατεύματα του ΕΛΑΣ, που οι περισσότεροι ήταν Ρώσοι και Σέρβοι αντάρτες. Αυτοί ανάλαβαν να κάνουν το δικαστήριο και διατάζανε να συγκεντρωθούν όλοι οι κάτοικοι του χωριού στο προαύλιο του σχολείου και να αποφασίσουν αν πρέπει να δικαστεί σε θάνατο .

Ο κόσμος ειδοποιήθηκε με τον τηλεβόα που το ανακοίνωσε ο τελάλης Ιρίμιαλης να έρθουν υποχρεωτικά όλοι για να κάνουν το λαϊκό δικαστήριο και αφού ήταν υποχρεωτικά ο κόσμος πήγε εκεί και όταν έγιναν αρκετές ομιλίες από τους αξιωματούχους και «δικαστές» οι κατηγοροί ζήτησαν από τον λαό να σηκώσουν τα χέρια και να φωνάξουν «εις θάνατο».

Το δικαστήριο γινόταν έξω και πάνω σε ένα βοδόκαρο .Είχαν τον Άρη επάνω στο κάρο ο οποίος είχε τα μάτια του δεμένα με επιδέσμους λόγο του τραύματος και δίπλα του η Πολυξένη να τον πιάνει από το μπράτσο για να μη πέσει, και γύρω γύρω οι στρατιώτες να φυλάγουν τον τυφλό κατάδικο και σίγουρα τον μελλοθάνατο Άρη . Αφού του απαγγέλθηκαν όλες οι κατηγορίες αποφάσισαν να εκτελεστεί δια τουφεκισμού.

Θυμάμαι που είχαν το θάρρος αρκετοί να φέρνουν αντίρρηση και να λένε ότι ήδη ήταν τιμωρημένος από το θεό που έμεινε τυφλός και δεν έπρεπε να τον τιμωρήσουν άλλο, αλλά. τελικά όταν φωνάζανε αυτοί «εκτέλεση ,εκτέλεση», ήταν και τελεσιδικη απόφαση και ο κόσμος που υποχρεώθηκε να πάει εκεί αγανάκτησε. Θυμάμαι που μόλις βγήκε η απόφαση να εκτελεστεί προσπάθησε ο Άρης να πηδήξει από το κάρο κάτω και έπεσε στο έδαφος με την αρραβωνιαστικιά του.

Επειδή ήμουν πολύ περίεργο παιδί ήμουν πάντα κοντά να βλέπω ο, τι συνέβαινε .Τον άρπαζαν από τα χέρια της κοπέλας δύο Ρώσοι αντάρτες και ένας Σέρβος, τον σπρώξανε στο τοίχο του σχολείου και τον πυροβόλησαν αρκετές φορές μπροστά στα μάτια εκατοντάδων χωριανών και τον άφησαν εκεί για αρκετή ώρα .Το πιο αισχρό δε ήταν που έβαλαν και μία επιγραφή επάνω στο κεφάλι του που έγραψε ένας ΕΛΑΣίτης «Έτσι τιμωρούνται οι προδότες».

Όλα όσα είχαν διαδραματιστεί την ημέρα εκείνη έχουν μείνει στη μνήμη μου γραμμένα καλά .Την ιστορία αυτή την γράφω για να εκφράσω τον αποτροπιασμό μου για τα θλιβερά αυτά γεγονότα που σημάδεψαν την ιστορία του χωριού αλλά και την ψυχή πολλών ανθρώπων όπως και τη δική μου . Ας ελπίζουμε ότι τέτοια πράγματα δεν θα συμβούν στο μέλλον.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ

Ο Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος ήταν στο τέλος της λήξης του και τα γερμανικά στρατεύματα είχαν αρχίσει να υποχωρούν προξενώντας πολλές καταστροφές στις στρατιωτικές τους εγκαταστάσεις, γέφυρες, εργοστάσια, κτίρια, σιδηροδρομικές γραμμές και οτιδήποτε νόμιζαν ότι είχε κάποια στρατιωτική αξία.

Η Θεσσαλονίκη ήταν η τελευταία πόλη που άρχισαν να εκκενώνουν. Μία μονάδα με μερικά τανκς που προστάτευαν μία αμαξοστοιχία με εκρηκτικά και τους στρατιώτες που ανατίναζαν ήταν οι τελευταίοι που έφευγαν. Όταν φτάσανε μπροστά στο καφενείο μας το τραίνο σταμάτησε να πάρει τους αξιωματικούς και στρατιώτες που έμεναν απέναντι από

το μαγαζί μας στο σπίτι του Γεώργου Σαρρή και υπηρετούσαν στον σιδ.σταθμό του χωριού.

Φορτώσανε τα πράγματα τους σε ένα βαγόνι και επέστρεψαν πίσω να χαιρετίσουν τον πατέρα μου που τον γνώριζαν και ήταν πελάτες του, τελευταίος έμεινα ο Καρλ Σχλίτζερ που χαιρετώντας του είπε «Πωλ, δεν νομίζω να πάμε ζωντανοί στη Γερμανία, αν δεν μας σκοτώσουν οι Έλληνες παρτιζάνοι μέχρι να περάσουμε τα σύνορα σίγουρα θα μας καθαρίσουν οι αντάρτες του Τίτο»

Ο πατέρας μου με κίνδυνο βέβαια το πως θα αντιδρούσε ο Καρλ του είπε να μείνει και να μη πάει στο τραίνο το οποίο άρχισε σιγά σιγά να προχωρεί γιατί κόντευαν να φτάσουν στο τραίνο αυτοί που ανατινάζανε τις γραμμές και τα τηλεγραφόξυλα και τα σινιάλα. Ήπια το ουζάκι που του κέρασε ο μπαμπάς στα γρήγορα και αφού χαιρετηθήκανε πήδηξε στο τελευταίο βαγόνι και κλαίγοντας ο Καρλ τον χαιρέτησε.

Το συνεργείο με τα εκρηκτικά που ανατινάζαν τις γραμμές κάθε πέντε μέτρα πλησίαζε προς το καφενείο, οι περισσότεροι κάτοικοι είχαν φύγει μακριά από τις γραμμές ενώ η μητέρα μου κι εγώ ήμασταν στη Βέροια. Ο πατέρας μου προτίμησε να μείνει στο σπίτι και μαγαζί και την τελευταία στιγμή μπήκε στο δωμάτιο που ήταν μακριά από τις γραμμές.

Όταν έφτασαν να ανατινάξουν μπροστά από το μαγαζί που απέχει περίπου δέκα μέτρα ένα μεγάλο κομμάτι από τις γραμμές χτύπησε τον τοίχο της κουζίνας και άνοιξε μια μεγάλη τρύπα κάνοντας αρκετή ζημιά. Όταν απομακρύνθηκαν πια από εκεί βγήκε ο πατέρας μου να δει τη ζημιά ,την ώρα εκείνη περιπολούσε ακόμα το τανκ στην Εθνική οδό που είναι παράλληλα και κοντά.

Όταν τον είδαν έβαλαν πυρά εναντίον του με το πολυβόλο έτρεξε γρήγορα και για καλή του τύχη δεν τον βρήκε καμία σφαίρα αλλά μία μουριά δεν είχε την ίδια τύχη ,ένα μεγάλο βλήμα την έκοψε σαν πράσο λίγα εκατοστά από τη ρίζα του. Όλα αυτά μου τα διηγήθηκε ο πατέρας μου όταν επέστρεψα αμέσως από την Βέροια.

Ενώ οι Γερμανοί αποχωρώντας καταστρέφανε ο, τι ανήκε σ' αυτούς και στο Ελληνικό δημόσιο από πίσω τους εκατοντάδες και χιλιάδες άνδρες γυναίκες και παιδιά ρίχτηκαν στη λεηλασία και άρπαζαν ο, τι εύρισκαν μπροστά τους και τα κουβαλούσαν στα σπίτια τους με άλογα κάρα και στην πλάτη τους.

Με βεβαιότητα μπορώ να πω ότι το χωριό μας η Νέα Μαγνησία-Διαβατάς και Λαχανόκηποι ήταν ο κεντρικότερος σιδηροδρομικός κόμβος του Γερμανικού στρατού και της Μεσογείου με τις περισσότερες αποθήκες εφοδιασμού σε τρόφιμα και πολεμικό υλικό. Στην αρπαγή πραγμάτων είχα κι εγώ κάποια μικρή συμμετοχή με τον αδελφικό μου φίλο Νίκο Χατζημάρκο τότε σαν δεκαπεντάχρονα παιδιά με προτίμηση περισσότερο στα πυρομαχικά και εκρηκτικά υλικά.

Έτσι όταν μάθαμε ότι στον σταθμό των Λαχανόκηπων οι Γερμανοί άφησαν μία αμαξοστοιχία άθικτη με πυρομαχικά πήγαμε με τα τσουβαλάκια μας να αδειάσουμε μερικές οβίδες και να πάρουμε από μέσα τα μαπαρούτια τους.

Διαλέξαμε τα τελευταία βαγόνια που ήταν ανοιχτού τύπου και οι οβίδες ήταν μικρού μεγέθους και ενώ βγάσαμε εμείς από τους κάλυκες αυτά που θέλαμε στο άλλο βαγόνι ήταν άλλα τρία η τέσσερα παιδιά λίγο μικρότερα απ' εμάς και φίλοι μας που προσπαθούσαν να σπάσουν κάτι μεγάλα κιβώτια με ένα τσεκούρι για να δουν τι υπήρχε μέσα.

Τους κάναμε την παρατήρηση να μη χτυπούν με το τσεκούρι γιατί ήταν επικίνδυνο αλλά δεν μας άκουσαν, έτσι φοβηθήκαμε πήραμε ότι πήραμε και φύγαμε μακριά προς το κτήριο του σταθμού που ήταν λεηλατημένο και έξω ήταν ο σταθμάρχης με τον δεκαεννέαχρονο γιο του που ήρθε από τη Θεσσαλονίκη να δει τα χάλια του σταθμού του.

Τους μιλήσαμε λίγο και μετά αποφασίσαμε να πάμε στα σπίτια μας, φεύγοντας ανεβήκαμε στο υδραγωγείο του σταθμού που ήταν άδειο και αφαιρέσαμε την αλυσίδα του πλωτήρα που έδειχνε τη στάθμη του νερού, στη συνέχεια βγάλαμε κάτι ρουλεμάν από κάτι τροχούς και με ένα μικρό σιδηροδρομικό καροτσάκι φορτωμένο με τη μικρή μας λεία πήραμε το κατευόδιο για το σπίτι.

Φεύγοντας περάσαμε πάλι κοντά από τα παιδιά που ήταν ακόμα πάνω στο βαγόνι. Όταν απομακρυνθήκαμε καμιά εκατοσταριά μέτρα περίπου έγινε μια τρομερή έκρηξη. Το ωστικό κύμα που ήρθε πιο μπροστά από τα βλήματα και τις πέτρες μας έριξε και τους δύο μέσα στο χαντάκι δίπλα από την σιδ. γραμμή.

Για αρκετά λεπτά ούτε ακούσαμε ούτε και βλέπαμε. Όταν πια συνήλθαμε λίγο και είδαμε ότι δεν γίνεται άλλη έκρηξη σηκωθήκαμε παρατήσαμε όλα και τροχάδην φτάσαμε κοντά στα σπίτια μας και κάναμε ότι δεν είδαμε και δεν ξέραμε τίποτα ενώ οι τελευταίοι που είδαμε τα παιδιά ήμασταν εγώ και ο Νίκος και ένας απ' αυτούς ήταν ο Βαγγέλης Προδρόμου (του Τασκαφά ο γιος) Όλοι οι γονείς και κάτοικοι της περιοχής βγήκαν στους δρόμους και ψάχνανε να βρουν τα παιδιά τους.

Η έκρηξη ακούστηκε μέχρι και την Θεσσαλονίκη ένδεκα χιλιόμετρα μακριά.

Αμέσως η πολιτοφυλακή, στρατιώτες του ΕΛΑΣ και πλήθος κόσμου έτρεξαν στο σημείο της έκρηξης αλλά δεν βρήκαν κανένα από τα παιδιά εκτός από το αρβυλάκι του Βαγγέλη με μέρος του ποδιού του μέσα, μπροστά δε από το σταθμό ο σταθμάρχης στεκόταν μπροστά από το σκοτωμένο παιδί του που ένα βλήμα αφαίρεσε σχεδόν το μισό του κεφάλι και φώναζε.

Το πτώμα του νεαρού το έφεραν στο κτήριο της πολιτοφυλακής με ένα κάρο, που ήταν κοντά στο καφενείο μας, πήγαμε και είδαμε το πτώμα του νέου που πριν από λίγη ώρα τον είχαμε δει ζωντανό που μας είχε πει ότι τελείωσε το γυμνάσιο κλπ. Ο δυστυχής πατέρας είχε χάσει τα λογικά του και τραγουδούσε με λόγια που δεν τον καταλάβαινε κανείς. Αυτά ήταν μερικά από τα τραγικά θύματα λίγες μέρες μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ

Η παιδική περιουσία για μένα, όπως την αισθάνομαι εγώ είναι ασφαλώς τα παιδικά παιχνίδια. αυτά αγαπάει περισσότερο και τα προστατεύει με κάθε τρόπο κάθε παιδί, να μη τα χάσει η του τα κλέψουνε, τα λατρεύει και τα υπερασπίζεται .

Μεγαλώνοντας σε ένα περιβάλλον με φτωχούς πρόσφυγες γονείς που δεν είχαν την ευχέρεια να μας αγοράζουν παιχνιδάκια και σε περίοδο του Ελληνοϊταλικού πολέμου και της Γερμανικής κατοχής τα παιχνίδια μου τόσο εγώ ο Νίκος όπως και τα άλλα παιδιά τα φτιάχναμε οι ίδιοι μας από ότι υλικό βρίσκαμε και ήμασταν ευχαριστημένοι, υπερήφανοι διότι τα κάναμε μόνοι μας, ο κάθε ένας με την ικανότητά του, υπήρχε η δημιουργικότητα ο ανταγωνισμός και η άμιλλα και η σύσφιγξη φιλίας που δημιουργούσε καλό χαρακτήρα και σεβασμό στους άλλους.

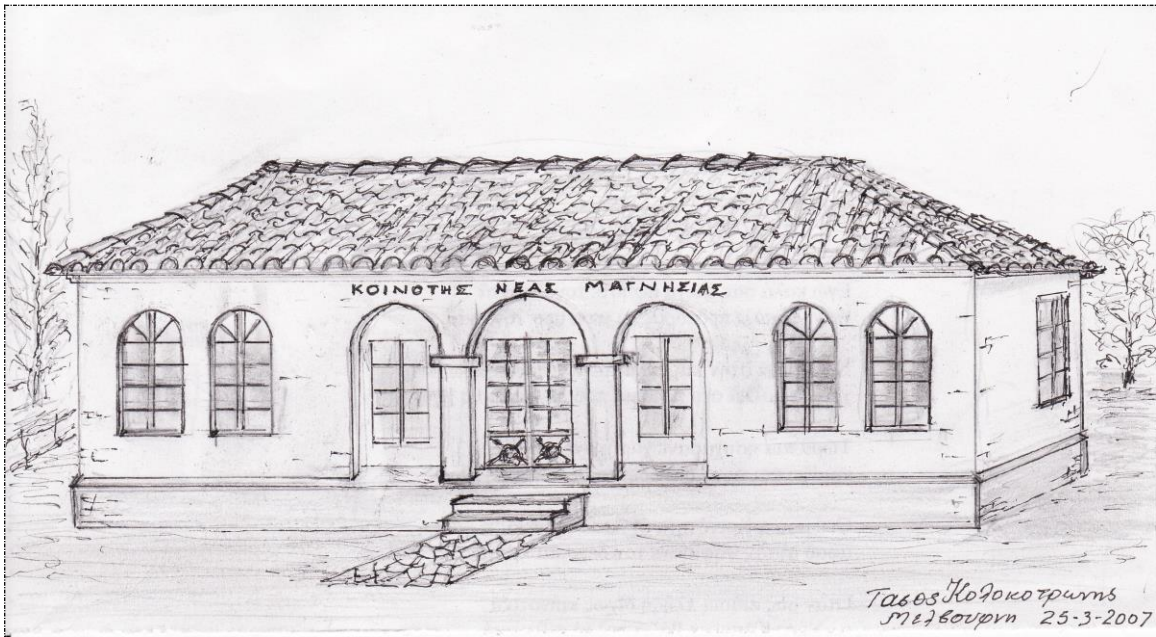
Με την αποχώρηση των Γερμανών για αρκετό καιρό υπήρχε τόση μεγάλη αναρχία και αταξία που ο κάθε ένας έκανε ο, τι ήθελε. Ο στρατός του ΕΛΑΣ δεν μπορούσε να επιβάλλει την τάξη δεν υπήρχε αστυνομία και η πολιτοφυλακή ήταν σαν ανύπαρκτη. Στις περιοχές μεταξύ της Θεσσαλονίκης-Διαβατά Νέα Μαγνησία και Λαχανόκηποι οι Γερμανοί, όπως προανέφερα, το 1941-42 αφού απαλλοτρίωσαν χιλιάδες κηπουρικά στρέμματα κατασκεύασαν τις μεγαλύτερες σιδηροδρομικές εγκαταστάσεις με εργοστάσια συντήρησης των ατμομηχανών, βαγονιών και άλλων εξαρτημάτων και πολλά διώροφα κτίρια για το τεχνικό προσωπικό. (μερικά βαγόνια ακόμα είναι εκεί)

Επίσης στον πλησιέστερο χώρο εκεί που είναι σήμερα οι φυλακές των Διαβατών υπήρχαν δεκάδες τεράστιες υπόγειες αποθήκες πυρομαχικών όλων των ειδών, ενώ στους Λαχανόκηπους είχαν περί τις δέκα υπόγειες αποθήκες τροφίμων που και τα δύο μέρη δεν πρόλαβαν ή δεν ήθελαν να τις καταστρέψουν. Οι αποθήκες τροφίμων είχαν όλων των ειδών όσπρια, αλεύρα, γαλέτες και διάφορες κονσέρβες και μία άλλη είχε χιλιάδες βαρέλια με ελαιόλαδο Α' κατηγορίας. Μία μεγάλη αμαξοστοιχία με πυρομαχικά και μία άλλη με μερικά βαγόνια που πάνω σε ένα βαγόνι άφησαν άθικτη μία μεγάλη κινητή σε τέσσερες τροχούς γεννήτρια σχεδόν καινούρια και σε άλλα διάφορα μηχανήματα.

Είναι λίγο δύσκολο να το περιγράψω αλλά φαντασθείτε μία περιοχή περίπου δώδεκα χιλιομέτρων κατά μήκος της παλιάς εθνικής οδού και των δύο σιδ. γραμμών Γευγελή και Αλεξανδρούπολης και περίπου δώδεκα χιλιάδες άτομα άντρες γυναίκες και παιδιά να λεηλατούν ο, τι τους άρεσε. Αυτοί που ήταν πιο κοντά στα μηχανοστάσια αρκέστηκαν να κλέβουν εργαλεία μέταλλα, οικοδομικά υλικά, επιπλώσεις γραφείων ,κάρβουνα και άλλα ενώ στους Λαχανόκηπους οι χωριανοί μας επιδόθηκαν στην αρπαγή και περισυλλογή τροφίμων και ειδικά του ελαιόλαδου σε εικοσιτετράωρη βάση .Πολλοί ήταν αυτοί που δεν αγόρασαν λάδι για τα επόμενα δέκα χρόνια.

Την δε γεννήτρια με διαταγή της τοπικής διοίκησης του ΕΑΜ την κατεβάσανε οι χωριανοί από το βαγόνι, αφού έκαναν ειδική ράμπα, και με μεγάλη δυσκολία την μετέφεραν στην πλατεία της Κοινότητας και την εγκατέστησαν βγάζοντας του σιδερένιους τροχούς σε τσιμεντένιες βάσεις μέσα στο διπλανό οικόπεδο του Πέτρου

Κουρτσόγλου και με κλεμμένα τούβλα το έχτισαν γύρω γύρω. Η δε αυλή της Κοινότητα η ξυλεία από κατεδαφισμένες παράγκες ήταν σαν βουνό. Αυτά τα υλικά ήταν για να αποτελειώσουν το κτήριο της Κοινότητα που έμεινε ημιτελές λόγω του πολέμου. Ευτυχώς το τελείωσαν δύο Ιταλοί αιχμάλωτοι που έτυχε να είναι καλοί μαραγκοί, πηγαινα τακτικά και τους έκανα παρέα.

Αυτό είναι ένα σκίτσο του κοινοτικού γραφείου που το είχε αρχίσει ο πρόεδρος Δημήτριος Σκέντζος το 1939 και το τελείωσε ο πρόεδρος επί ΕΑΜ (για λίγο διάστημα) Εμμανουήλ Μαραγκός με τους αιχμάλωτους Ιταλούς στρατιώτες και από γερμανικές παράγκες που κατεδαφίσαμε στους Λαχανόκηπους. Στο ίδιο μέρος τώρα είναι το παλιό Δημαρχείο Ιωνίας

Πριν μεταφερθεί το γραφείο εδώ και μέχρι το τέλος του Ελληνο-ιταλικού πολέμου ήταν στο κτήριο του Αθανασίου Χατζημάρκου. Με την κατοχή 1941 και μέχρι το 1946 στεγάστηκε στο μπροστινό μέρος του καφενείου του Πρόδρομου Κολοκοτρώνη με γραμματέα τον Δημήτριο Παπασωτηρίου με βοηθό τον Νίκο Καρατζίνη και εμένα.

Η λεηλασία των πυρομαχικών γινόταν ως επί το πλείστον από παιδιά μικρά και μεγάλα διότι ήταν ένα καινούριο παιχνίδι, επικίνδυνο αλλά ενθουσίαζε τα παιδιά να κάνουν πυροτεχνήματα να δοκιμάζουν ότι παράξενο βρίσκανε και να κάνουν ανατινάξεις. Όπως έγγραφα προηγουμένως και εγώ σαν παιδί τότε δεν έμεινα έξω από τις περιπέτειες αυτές. Με τον στενό μου φίλο Νίκο Χατζημάρκο δεν μας ενδιέφεραν τίποτα εκτός από πυρομαχικά και εκρηκτικά υλικά. Παρ όλη την αυστηρότητα που είχαμε από τους γονείς μας κατορθώσαμε να περισυλλέξουμε αρκετό υλικό που μπορούσαμε να ανατινάξουμε αρκετές γέφυρες και κτίρια και όλα αυτά τα είχαμε κρύψει δίχως να δώσουμε καμία υποψία σε ένα μεγάλο υπόγειο καταφύγιο που είχε κατασκευάσει ο πατέρας του Νίκου για τον Ελληνοϊταλικό πόλεμο που έκτοτε δεν χρησιμοποιήθηκε και ήταν στην αυλή του σπιτιού τους. Κανονικά όλα αυτά ήταν λάφυρα και ανήκαν στο Ελληνικό Δημόσιο.

Μία μέρα ο Πατέρας του έστειλε τον Νίκο με ένα υπάλληλο, τον Ανδρέα, να ξεριζώσουν τις γέρικες καϊσιές από τον οπωρώνα τους που θα έπαιρνε καμιά δεκαριά μέρες και ήταν δύσκολη δουλειά. Σκεφτήκαμε ότι με δυναμίτες θα κάναμε την δουλειά μόνο σε λίγες ώρες. Δίχως να πούμε σε κανέναν πήραμε αρκετές δυναμίτες καψούλια και φυτίλι και σε λίγες ώρες όχι μόνο τις ξεριζώσαμε αλλά κόψαμε και τα κλαδιά σε μικρά κομμάτια για το τζάκι και το φούρνο.

Όλες αυτές οι παρανομίες συνεχίστηκαν για αρκετό διάστημα ιδιαίτερα θυμάμαι την ηλεκτροφωτιστική μηχανή που την πήραν οι χωρικοί μας και την εγκατέστησαν όπως ήθελαν και όπου ήθελαν. Όταν όμως έμαθαν οι αρχές των ΣΕΚ ότι η μηχανή κλάπηκε ήρθαν οι επίσημοι να την διεκδικήσουν ως κτήμα του κράτους.

Οι χωρικοί που μέχρι τότε δεν είχαν ηλεκτροφωτισμό και ήλπιζαν ότι σύντομα θα έχουν και θα κάνει τη ζωή τους πιο άνετη εξαγριώθηκαν και τους ξυλοκόπησαν μέχρι αναισθησίας. Την άλλη μέρα ήρθε ένας λόχος στρατού του ΕΛΑΣ συνέλαβε τους αίτιους και προστάτευσε το ειδικό συνεργείο που ήρθε με ελκυστήρα να πάρει την μηχανή και να το μεταφέρει για το μηχανοστάσιο του ΣΕΚ στη Θεσσαλονίκη

Ήταν τότε που ήρθε και η εξόριστη κυβέρνηση από την Αίγυπτο και έκαναν τις συμφωνίες να κυβερνήσουν μαζί και να βάλουν κάποια τάξη. Το πρώτο πράγμα που σκεφτήκαμε με τον Νίκο ήταν τι να κάνουμε με την **«περιουσία μας τα εκρηκτικά»** για να μη μας τα πάρουν.

Σκεφτήκαμε να τα παραχώσουμε κάπου στο χωράφι που ήταν κοντά στο χωριό αλλά η ιδέα δεν ήταν καλή. Η δεύτερη ιδέα ήταν να τα πάμε στο άλλο χωράφι που ήτα αρκετά μακριά στη περιοχή Ανά Τσαγίρ που ήταν κοντά στις όχθες του Γαλλικού ποταμού και να τα ανατινάξουμε. Έτσι όταν βρήκαμε την κατάλληλη ευκαιρία τα φορτώσαμε στο κάρο κάπου 200 κιλά διαφόρων ειδών από εκρηκτικά και τα πήγαμε σε ένα μέρος του ποταμού που ήταν κατάλληλο και που θα μπορούσε το άλογο να τρέξει μόλις θα ανεβαίναμε στο κάρο. Αφού τα τοποθετήσαμε κοντά στο νερό, με το τσιγάρο βάλαμε φωτιά στο βραδύκαυστο φυτίλι που ήταν περίπου ένα μέτρο.

Μόλις πήρε φωτιά τρέξαμε στο κάρο, και γρήγορα ανεβήκαμε.. Ο Αντρέας ο Γκαγκας μαστίγωσε τον Ντορή και απομακρυνθήκαμε κάπου 300 μέτρα. Η έκρηξη που ακολούθησε ήταν τρομερή. Ο ουρανός σκοτεινίασε από την άμμο και για αρκετά λεπτά έβρεχε άμμο με νερό του ποταμού. Όταν πήγαμε να δούμε τι έγινε στο μέρος εκείνο είδαμε μία τεράστια τρύπα και το λιγοστό νερό που είχε το ποτάμι να ρέει αντίθετα.

Το χωριό αναστατώθηκε πάλι όπως και με την προηγούμενη μεγάλη έκρηξη που σκοτώθηκαν τέσσερα παιδιά. Οι γονείς πάλι βγήκαν στους δρόμους να βρουν τα παιδιά τους. Για μας έμαθαν ότι πήγαμε στο χωράφι αλλά δήθεν για δουλειά και δεν ανησύχησαν αλλά αργότερα έμαθαν ότι εμείς κάναμε την ανατίναξη. Έτσι για μία ακόμη φορά γλιτώσαμε από κυρώσεις διότι δεν υπήρχε Αρχή, ίσως και από πιθανό θάνατο από τα πολεμικά παιχνίδια που άφησαν οι Γερμανοί. φεύγοντας από την Ελλάδα.

Ήμασταν πολύ ζωνηρά παιδιά και πολύ τζαναμπέτηδες και πολύ τυχεροί

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

*Ο τόπος που γεννήθηκα, η Νέα Μαγνησία
ήταν χωριό παράδεισος μ' όλη τή σημασία.*

*Το κίσαν για τους πρόσφυγες απ' την Μικρά Ασία
ήταν αυτοί που γλύτωσαν των Τούρκων την μανία.*

*Γιά χρόνια υποφέρανε μα με σκληρή δουλειά
λειβάδια ξεχερσώσανε γυναίκες και παιδιά .*

*Απ' το μηδέν αρχίσανε νοικοκυριά ανοίξαν
παιδιά κι' εγγόνια απέκτησαν τον πόνο τους τον πνίξαν .*

*Όλοι μαζί δουλεύανε με ζήλο και μεράκι
τρώγαν φρέσκα λαχανικά πίναν πηγής νεράκι .*

*Ο τόπος ήταν εύφορος κι' όλοι καλλιεργούσαν
ωραία ζαρζαβατικά στην αγορά πουλούσαν .*

*Είχανε κάρα κι' άλογα μοσχάρια κι' αγελάδες
μ' αγάπη φρόντιζαν γι' αυτά σ' όλα ήταν προστάτες .*

*Το βράδυ μετά την δουλειά γυρίζαν στο σπιτάκι
στον καφενέ κατέληγαν για ούζο και κρασάκι .*

*Ο καφενές του Πρόδρομου που ήταν σα βουλή
πάνανε κουβεντιάζανε πέρναν και συμβουλή .*

*Αργά , πριν απ τις δώδεκα φεύγαν να ξαποστάσουν
την άλλη μέρα απ' την αρχή δουλειά ξανε να πιάσουν*

*Τις Κυριακές δεν ξέχναγαν να πάν στην εκκλησιά
μιά προσευχή να κάνουνε νάχουν καλή σοδιά*

*Καλά τα χρόνια πέρναγαν μέχρι και το σαράντα
μα στι 28 τ' Οκτώβρη ήρθαν στραβά τα πάντα*

*Τον πόλεμο μας κήρυξαν ξάφνου οι Ιταλοί
κ' οι μήνες π' ακολούθησαν δεν ήτανε καλοί*

Έξι μήνες δεν πέρασαν ήρθανε οι Ναζί

την χώρα μας σκλαβώσανε και τον λαό μαζί

*Τέσσερα χρόνια κατοχή πάνα και δυστυχία
όλοι τους πολεμήσαμε με πείσμα και μανία .*

*Ήρθε καιρός που τέλειωσε η δόλια κατοχή
κι'όλοι λέγαν ανέτειλε μιά νεα εποχή .*

*Δεν πέρασε πολύς καιρός και για μικρή αιτία
αλληλοσκοτωθήκαμε για μιά πενταετία .*

*Όλος ο κόσμος θάλεγε!..... «Οι Έλληνες οι βλάκες
φαγώνονται σαν τα σκυλιά, είναι όλοι μαλάκες» .*

*Όταν πιά καταλάβαμε,δεν είμασταν εντάξη
μπήκαν στη μέση οι δυνατοί μας έβαλαν σε τάξη*

*Μετά αυτό το πατηρά που είχε αίσιο τέλος
κάποια χαρά πιά ένιωσε ο νέος και ο γέρος .*

*Όλοι ριχτήκαν στην δουλειά κι' άλλοι φεύγαν για έξω
τη ξενιτιά προτίμησα μονά ζυγά να παίξω*

*Η χώρα που θα πήγαινα ήταν η Βραζηλία
μα η τύχη έτσι τόφερε να' ρθώ στην Αυστραλία*

*Δοξάζω πάντα το θεό που' ρθα σ' αυτή τη χώρα
μούδωσε ό,τι ήθελα μέχρι αυτή την ώρα .*

*Υγεία οικογένεια δυό κόρες κι' εξ εγγόνια
γράφοντας το ποίημα και τρία δισεγγόνια
χώρα ευλογημένη να' ναι καλά αιώνια .*

Τάσος Κολοκοτρώνης Μελβούρνη 7 Ιανουαρίου 1994

Το χωριό μου

*Τ' αγαπημένο μου χωριό η Νέα μαγνησία
Μέρα και νύχτα μ' έρχεται μέσα στη φαντασία*

*Θυμάμαι το παλιό χωριό πριν φύγω για τα ξένα
Που όλα τα σπίτια ήτανε μόνα τους ένα ένα*

*Με τις μεγάλες τις αυλές μέσα σε ένα στρέμμα
Με φούρνους, στάβλους, ζωντανά και δέντρα φυτεμένα*

*Μεσ' το χωριό μας είχαμε τουλούμπες και πηγάδια
Βρύσες με καθαρό νερό σπίτι και αγελάδια*

*Λαχανικά απ' τον μπαζέ φρέσκα και τρυφερά
Ροδάκινα βερίκοκα και σύκα ζουμερά*

*Τα σπίτια τα γκρεμίσανε για πολυκατοικίες
Δεν έχουνε φρουτόδενδρα με τις δενδροστοιχίες*

*Το κρυσταλλένιο το νερό στέρευσε δεν υπάρχει
Κι όλα τα ζώα του χωριού κανένας πια δεν τάχει*

*Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη*

Η ΑΡΑΧΝΗ

Ιούνιος του 1943 η Γερμανική κατοχή κρατάει καλά και η κατάσταση με την πείνα είναι λίγο καλύτερη από το 1941. Οι κηπουροί στο χωριό μας , την Νέα Μαγνησία ασχολούνται με τα λαχανικά τους που τα περισσότερα τα αγοράζουν οι Γερμανοί για τον στρατό τους όσο όσο και ορισμένα με τις ρίζες και με τα χόματα... .

Το καφενείο του πατέρα μου από όπου λειτουργούσε και το κοινοτικό γραφείο ήταν σαν εμπορικό κέντρο. Οι γερμανοί ερχόντουσαν και έδιναν τις παραγγελίες τους στον γραμματέα η στον πρόεδρο και αυτοί με την σειρά τους έβρισκαν τον παραγωγό να τους προμηθεύσει τα λαχανικά .Αυτή η δουλειά βέβαια γινόταν απο την πρώτη μέρα της κατοχής ..

Για πρώτη φορά οι παραγωγοί και ιδιαίτερα οι κηπουροί είχανε δει τόσα χρήματα στα χέρια τους που δεν ήξεραν που να τα ξοδέψουν γιατί δεν υπήρχαν οι μεσάζοντες εμπορομανάβηδες

Όταν οι Ιταλοί κήρυξαν τον πόλεμο κατά της πατρίδας μας το σχολείο μας το πήρε ο Ελληνικός Στρατός για τις ανάγκες του και όταν ήρθαν οι Γερμανοί το πήραν κι αυτοί για τις ανάγκες τους έτσι εγώ και όλα τα παιδιά μείναμε δίχως σχολείο ., τα παιδιά που είχαν γονείς με λαχανόκηπους πήγαν να βοηθήσουν τους γονείς τους κι εγώ τον πατέρα μου στο καφενείο, στο χωράφι μας, αλλά και στο κοινοτικό γραφείο που εγκαταστάθηκε στο μπροστινό μέρος του καφενείου.

Ο αείμνηστος γραμματέας Δημ. Παπασωτηρίου μου έδωσε την ευκαιρία να μάθω γραφομηχανή, να εκδίδω δελτία ταυτοτήτων , και πολλές άλλες δουλειές του γραφείου και να μαθαίνω και λίγα γράμματα μαζί του που μου τα είχε στερήσει ο πόλεμος.

Ήμουν τότε 12 χρόνων και κάπως επηρεασμένος από τον πόλεμο και την αβεβαιότητα αλλά και χαρούμενος που δούλευα στο γραφείο σαν μαθητευόμενος.

Βοηθούσα τους χωριανούς μου με τις άδειες αλωνισμού, αλέσματος, ταξιδιών, αλλά και για την πώληση των λαχανικών τους στους Γερμανούς αφού γρήγορα είχα μάθει τα απαραίτητα γερμανικά να κάνω και τον διερμηνέα.

Ο Ιούνιος του 1943 μου έμεινε στη μνήμη μου για καλά. Τότε που ήρθε ένας αξιωματικός και παρήγγειλε να πάρουν μεγάλη ποσότητα πατάτας. Ο μόνος που μπορούσε να προμηθεύσει το ποσό αυτό ήταν ο Θανάσης Χατζημάρκος που είχε πολλά στρέμματα κοντά στις αμμουδερές όχθες του Γαλλικού ποταμού στην τοποθεσία Ανά Τσαγίρ. Στην επιχείρηση αυτή της συγκομιδής πατάτας σκέφθηκα να πάρω μέρος κι εγώ διότι ο γιος του Νίκος ήταν πολύ στενός μου φίλος αλλά και διότι θα μου έδινε ο μπαμπάς του γενναίο χαρτζιλίκι και αρκετές πατάτες για το σπίτι μας .

Ξεκινήσαμε με τη σούστα και τον ντορή με δύο μεγάλους. Τον Γιάνκο Μουρμούρη και Κυριάκο τον κουτσό υπάλληλός τους που θα έσκαβαν τις πατάτες και τα τέσσερα παιδιά του κυρ Θανάση, Νίκο, Σοφία, Γιάννη και Αμαλία .Ξεκινήσαμε πρωί πριν βγει ο ήλιος για να προλάβουμε τη ζέστη αλλά και το χωράφι ήταν κάπου πέντε χιλιόμετρα μακριά από το χωριό. Μέχρι τις δέκα το πρωί είχαμε μαζέψει αρκετές πατάτες στοιβαγμένες σε διάφορα σημεία οι οποίες έπρεπε να διαλεχτούν και να τοποθετηθούν στα σακιά. Τη δουλειά αυτή την ανέλαβα εγώ.

Έκατσα σταυροπόδι στα χώματα και ενώ δούλευα αισθάνθηκα ένα τσίμπημα κοντά στον δεξιό μου αστράγαλο .Νόμισα ότι ήταν κανένα χόρτο αγριάδας και δεν έδωσα σημασία .Όταν όμως ένοιωσα και άλλα τσιμπήματα σήκωσα το πόδι μου και είδα μια μαύρη αράχνη την οποία την είχα πλακωμένη .Την σκότωσα με μία πατάτα και είπα στον εργάτη που έβγαζε τις πατάτες ότι με τσίμπησε μία αράχνη Μου λέει .

« Ε και τι έγινε, μη φοβάσαι κάτω από κάθε ρίζα είναι καμιά δεκαριά » Μετά από τρία λεπτά περίπου πρόλαβα και τους είπα ότι ζαλίζομαι δεν βλέπω καλά και νιώθω πολύ κουρασμένος και αμέσως έχασα όλες μου τις αισθήσεις .

Ο φίλος μου Νίκος μου είπε μετά ότι, «Όλοι πανικοβληθήκανε .Ζέψαμε τον ντορή στο κάρο σε βάλαμε πάνω και τροχάδην σε πήγαμε σπίτι που έμενε και ο θείος σου ο γιατρός αλλά ήσουν αναίσθητος. Η μαμά σου έβαλε τις φωνές και τα κλάματα και ο μπαμπά σου με τον γιατρό προσπαθούσαν με κάθε μέσο να σε συνεφέρουν αλλά ήσουν σε κωματώδη κατάσταση σκέφτηκαν όμως γρήγορα και έτρεξαν αμέσως να φέρουν τον Γερμανό γιατρό των σταθμαρχών που υπηρετούσαν και έμεναν στο διώροφο σπίτι του Γεώργιου Σαρρή.

Ο γιατρός ήρθε αμέσως, έφυγε γρήγορα και γύρισε τρέχοντας με κάτι φάρμακα και έμεινε αρκετή ώρα μαζί σου στο δωμάτιο. Είχε μαζευτεί όλο το χωριό . Μετά κατά το απόγευμα μας είπαν ότι άνοιξες τα μάτια σου και μίλησες και όλος ο κόσμος χάρηκε και νομίζω ότι ο Γερμανός γιατρός σε έσωσε»

Όταν άρχισα να συνέρχομαι θυμήθηκα το χωράφι με τις πατάτες και την αράχνη αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ήταν ο Ταγματάρχης ο γιατρός κοντά μου με τον λοχία Καρλ Σλίτζερ και τον μάγαιρα τον Μάντιν. Από τις πρώτες μέρες της κατοχής ήταν γείτονές μας και πελάτες του καφενείου μας, οικογενειάρχες και καλοί σε όλους μας.

Ο Καρλ μάλιστα είχε βαπτίσει και το κοριτσάκι του κουρέα μας Νίκου Τρουλιανίδη και ήταν κουμπάρος του χωριού.

Θυμάμαι ότι ο Γιατρός, ο θείος μου Γεώργιος και ο Γερμανός γιατρός με τους γονείς μου έκατσαν κοντά μου μέχρι την άλλη μέρα. Το πρωί που ήμουν κάπως καλά και περπατούσα. Ετοίμασε κάτι χαρτιά μας πήρε και βγήκαμε στην Εθνική Οδό που ήταν απέναντι από το σπίτι μας και σταμάτησε ένα φορτηγό γκαζοζέν και είπε στον οδηγό να μας πάρει για να πάμε στην Θεσσαλονίκη στο Θεαγένειο Νοσοκομείο. Κάτσαμε πάνω σε κάτι εμπορεύματα αλλά όχι για πολύ.

Λίγο πιο κάτω οι ταγματσαφάιτες (άλυτες) είχαν στήσει σταθμό ελέγχου που ότι εμπόρευμα περνούσε για τη πόλη το φορολογούσαν. Όταν τους άρεσε το έπαιρναν σε είδος, αν όχι σε χρήμα. Είχαν δει που σταμάτησε ο οδηγός και πήρε επιβάτες και μας έκαναν έλεγχο αν είχαμε άδεια ταξιδιού.

Ο πατέρας μου του εξήγησε ότι ήμουν πολύ άρρωστος και ότι ο Γερμανός γιατρός μας στέλνει στο νοσοκομείο και τους έδειξε τα χαρτιά. Τα είδε ένας που δεν μπόρεσε να τα διαβάσει και με αναίδεια και αυστηρό τρόπο είπε «Κατεβείτε κάτω αμέσως και να πάτε να του πείτε να τα γράψει Ελληνικά και καθαρά. Σιγά σιγά περπατήσαμε πίσω στο καφενείο-σπίτι. Πριν φτάσουμε όμως μας είδε από το μπαλκόνι του σπιτιού που καθόταν, κατέβηκε και ήρθε να ρωτήσει γιατί γυρίσαμε πίσω. Όταν του είπε ο μπαμπάς μου γιατί.

Ποίος είδε το θεό και δεν φοβήθηκε. Μπήκε μέσα θυμωμένος, φόρεσε τη ζώνη του με το πιστόλι πήρε και δύο άλλους κατώτερους αξιωματικούς και πήγε να γνωρίσει από κοντά τα «παλικάρια» τους που δρούσαν εκεί και κλέβανε τους χωριάτες παράνομα. Το τι έγινε δεν το είδαμε γιατί μας είπε να περιμένουμε στο σπίτι αλλά όπως μας είπαν άλλοι χωριανοί, όλους που ήταν καμιά δεκαριά, κράτησαν όλα τα κλεψιμαίικα τους και τα δύο αλογόκαρα τους και τους έδιωξαν από το χωριό. Διαταγή, να μη ξαναπατήσουν πόδι στην Νέα Μαγνησία και Διαβατά.

Κατά το μεσημέρι ο γιατρός με πήγε στο νοσοκομείο με το δικό του αυτοκίνητο έδωσε τις σχετικές εντολές στους γιατρούς εκεί και μετά από δύο εβδομάδες θεραπεία επέστρεψα σπίτι αλλά έκτοτε φοβάμαι όλες τις αράχνες. Πάσχω από αραχνοφοβία.

Οι Γερμανοί ήταν κατακτητές μας και σαν στρατός κατοχής με διαταγές των ανωτέρων τους κάνανε πολλά κακά στη χώρα μας αλλά σαν μεμονωμένα άτομα υπήρχαν και καλοί όπως ο ταγματάρχης ο γιατρός που με έσωσε ίσως από βέβαιο θάνατο.

Έχω γράψει δέκα βιβλία μ' αυτό. Όλα βιογραφικά που όλα μαζί συγκεντρώνουν περί τις 1400 σελίδες με φωτογραφίες και δεν τα έχω γράψει όλα όσα ήθελα να γράψω. Δεν διεκδικώ το τίτλο του ιστορικού ούτε και του λογοτέχνη. Απλά γράφω όπως τα θυμάμαι κατ' ευθεία στον υπολογιστή μου και αν υπάρχουν λάθη ζητάω συγγνώμη. Αυτό το βιβλίο είναι και του Νίκο και το έγραψα χάριν φιλίας και θα το τελειώσω με μερικά ποιήματα του γιατί είναι γραμμένα από τη ζωή του

Τάσος Κολοκοτρώνης

Ένας Γέρος

*Κάποτε ένας μπαστουνάτος γέρος
Μου είπε να μου μάθει γράμματα
Να μου εξηγήσει τι εστί ο έρωσ
Και πως τα βλέπει τώρα τα γεράματα.*

*

*Άρχισε για τη ζωή του να μιλά και να μου λει
Πως τα χρόνια τα παλιά τα περασμένα
Ήσαν όλα γνήσια καλά κι ευτυχισμένα*

*

*Που είναι βρε παιδί μου οι άνθρωποι εκείνοι
Πεθάνανε και πάνε Ω....τι κρίμα
Που απο αγνή αγάπη αυτός κι εκείνη
Περιφρονούσανε το κάθε τι κι αυτό το χρέμα*

*

*Και λέγοντας αυτά στα μάτια με κοιτούσε
Που είχε στο πρόσωπο κάτι αυλάκια χαραγμένα
Έτσι με ένα παράπονα πικρό ο γέρος μου μιλούσε
Πως είχε νιάτα κάποτε κι αυτός όπως κι εμένα*

*

*Είχα, μου είπε, τότε κάποια αγαπήσει
Ο έρωτας αυτός για μας δεν έχει τέλος ούτε άκρια
Η μοίρα θέλησε το ταίρι μου να σβήσει
Κι απ' τις ρυτίδες κυλήσανε δύο δάκρια.*

*

*Έτσι θολά και με τα με τα δακρυσμένα
Μου μίλησε για κάτι ακριβό που έχασε
Τα άλλοτε μαύρα του μαλλιά γίνηκαν τώρα χιονισμένα
Θάταν αληθινή αγάπη που δεν την ξέχασε.*

*

*Αυτός παιδί μου λει είναι ο παλιός ο έρωσ
Κι ας είμαι τώρα ο μπαστουνάτος γέρος
Κι αν αυτή που αγάπησα τη ζωή της έχει χάσει
Είναι κι ένας άλλος που γι αυτήν έχει γεράσει*

*

*Νίκος Χατζημάρκος 7-8- 1952
Νέα μαγνησία Θεσσαλονίκης*

Τα χρόνια μας

*Τα χρόνια της ζωής περνούν
Ο, τι κι αν κάνεις πίσω δεν γυρίζουν
Όλοι που ήσαν νέοι κάποτε γερνούν
Και ο ένα τον άλλον τώρα δεν γνωρίζουν*

*

*Που είναι αλήθεια εκείνα τα χρόνια της νεότης
Που ήσουν χαρούμενος και γελαστός
Αν έκανε που ήσουν λίγο γόης
Σε λέγανε πως ήσουν χλιαρός βραστός*

*

*Που είναι εκείνα τα χρόνια τα καλά
Είναι και τ' άλλα κατοχή και του πολέμου
Είναι αλήθεια πολλοί που τράβηξαν πολλά
Και μη χειρότερα συχνά το έλεγαν Χριστέ μου*

*

*Τα χρόνια εκείνα τώρα έχουνε γεράσει
Μαζί μ' εκείνα γεράσαμε και εμείς
Ήταν αιώνας της ζωής και έχει περάσει
Όπως σε λίγα χρόνια δεν θα μείνει από μας κανείς*

*

*Γι αυτό άνθρωπε ζήσε όσο καλά μπορείς
Κάνε όσο μπορείς λιγότερες βλακειές
Αν θέλεις με τη ψυχή σου να χαρείς
Απόφυγε να κάνεις αδικίες.*

*Νίκος Χατζημάρκος 4-1-2000
Michigan USA*

Ο ΑΣΩΤΟΣ

*Κρύοι άνεμοι η γη παγωμένη
Πουλιά που πετούν να πάνε αλλού
Φωλιές γκρεμισμένες καρδιά λαβωμένη
Είσαι μονάχος γυρίζεις παντού.*

*

*Τα πόδια σου σέρνουν τα χώματα ξένα
Θέλεις χιλιάδες χρόνια πίσω ν αρθούν
Νοσταλγίες πατρίδα αγάπη εσένα
Φτερά κουρασμένα γαλήνη πουθενά*

*

*Καρδιά παγωμένη μαλλιά χιονισμένα
Φτωχό σπουργίτη δίχως φωλιά
Τα χείλη σου τρέμουν παιδιά φοβισμένα
Μάτια δακρύζουν χωρίς μιλιά.*

*

*Κλείνουν τα μάτια νύχτες σκοτάδια
Όλα κοιμούνται πάντα στη γη
Όνειρα είναι ανθρώπινα χάρδια
Το φως ο ήλιος ως που να βγει.*

*

*Άλλη μία μέρα εδώ στα ξένα
Σε συλλογιέμαι κάθε φορά
Ας ήταν να ήμουν μαζί με σένα
Για να μου δώσεις λίγη χαρά.*

*

*Ταξίδια κάνω όταν κοιμάμαι
Όνειρα βλέπω κάθε βραδιά
Είμαι μονάχος και σε θυμάμαι
Είσαι το αίμα μες την καρδιά*

*

*Νοσταλγίες μαράζια κορμιά κουρασμένα
Πουλιά που φεύγουν ξαναγυρίζουν
Ρυτίδες στα πρόσωπα κι αυτά γερασμένα
Το βούρκο στα μάτια με κόπο δακρύζουν.*

*

*Χρόνια πολλά έχουν περάσει
Έρχονται κι άλλα δίχως σκοπό
Κάποτε νέος κι έχεις γεράσει
Και πόνους έχεις ένα σωρό.*

*

*Ελπίδες που ζούνε μαζί μας στα ξένα
Θέλουν να δούνε πατρίδα εσένα*

Νίκος Χατζημάρκος 4-7-1970 North Stockton Michigan USA

Η Ζωή

*Τα χρόνια της ζωής έχουν περάσει
Πρόσωπα ωχρά ρυτιδωμένα
Όσοι ήταν κάποτε νέοι έχουν γεράσει
Και τώρα νοσταλγούν της ζωής τα περασμένα.*

*

*Τα χρόνια πέταξαν και πάνε
Ημέρες, μήνες, χρόνια πια δεν θα γυρίσουν
Η ώρα του καθ ενός θάρθει όπως και νάναι
Όταν οι δρόμοι της ζωής θα κλείσουν.*

*

*Άσπρα μαλλιά κοιλιά μεγάλη
Πόνους έχεις σ' όλα τα άκρα
Μυαλό κουρκούτι μες το κεφάλι
Κι όλοι σε βλέπουν μόνο φαλάκρα.*

*

*Προβλήματα μες τη ζωή έχεις πολλά
Χωρίς ποτέ εσύ αυτά να λύσεις
Αν είναι δύσκολα άσχημα και άλλα καλά
Άνθρωπος είσαι που πολεμάς να ζήσεις*

*

*Ζήσε άνθρωπε όσο καλά μπορείς
Στον άλλο κόσμο τίποτα δεν θα πάρεις
Όλα τα πλούτη που έχεις να χαρείς
Θα μείνουν ΕΔΩ όταν μονάχος ξεμπαρκάρεις*

*Νίκος Χατζημάρκος
Νίκος Χατζημάρκος 1988 ΗΠΑ*

Το πεπρωμένο

*Νέος φιλόσοφος μας είπε μια φορά
Συμπεράσματα απ τα αρχαία χρόνια βγάζει
Οι άνθρωποι αν ζούσαν με λύπη και χαρά
Τίποτα σ' αυτή τη φύση δεν αλλάζει.*

*

*Όλα στη φύση είναι τέλεια φτιαγμένα
Το ένα διαδέχεται το άλλο
Εξαίρεση δε γίνεται για μένα και για σένα
Έτσι αν νομίζεις έχεις πρόβλημα μεγάλο.*

*

*Είσαι μία σταλαγματιά και τίποτ' άλλο
Θάσε στον κόσμο στη ζωή για μία φορά
Ήταν γραμμένο στη γη για να σε βάλω
Να δοκιμάσεις και συ στη γη λίγη χαρά*

*

*Τα χρόνια έφυγαν και πάνε
Δεν θέλω να σου πω πολλά αλλά εν ολίγοις
Ο, τι να κάνεις όπου να πας όπως και νάναι
Έτσι όπως ήρθες έτσι κάποτε θα φύγεις.*

*

*Ήσουν σταγόνα όχι μεγάλη
Ήρθες μια μέρα δίχως να θέλεις
στη φύση ήσουν όπως κι άλλοι
άλλες σταγόνες ήρθες να φέρεις.*

*

*Σε άγνωστο κόσμο εσύ θα πας
Όπως χιλιάδες χρόνια όλοι τους πάνε
Όσα χρόνια κι αν ζήσεις μη το ξεχνάς
Εκεί το τέλος της ζωής σου θάνε.*

*

*Νίκος Χατζημάρκος 10-1-2000
Μίσιγκαν ΗΠΑ*

2009 Μοντέλο(μακέτα) Το προσφυγικό σπίτι του Θανάση και Ανθής Χατζημάρκου και των παιδιών τους Σοφίας, Νίκου, Γιάννη, Αμαλίας και Βαγγέλη. Το σπίτι αυτό κατεδαφίστηκε για να κτισθεί πολυώροφοι μοντέρνα πολυκατοικία για τα παιδιά του κυρ Θανάση και Ανθής. Το μπροστινό σπίτι (κομμένο και συμπυκνωμένο) ήταν Του Τζιτζου

1948 μπροστά στο σπίτι Του Χατζημάρκου. Η Σοφία, η μητέρα μου Αγγελική η μητέρα του Νίκου Ανθή, η πρώτη ξαδέλφη μου Βαγγελία Δελσιζη, η αδελφή μου Βασούλα και η Αμαλία. Δεξιά το κτίριο του Χατζημάρκου όπου στη δεξιά πλευρά στεγάστηκα το Κοινοτικό Γραφείο της Νέας Μαγνησίας και Διαβατών αριστερά ήταν το Ζαχαροπλαστείο Του Βασίλη Μπαλάσκα και μπροστά το καφενείο του κυρ Θανάση.

Η μητέρα του Νίκου και η μητέρα μου ήταν της ίδιας ηλικίας και ήταν κολλητές φιλενάδες και στο Χαμηγιτιέ αλλά και εδώ συνέχισαν να είναι καλές φίλες. Ίσω γι αυτό και εμείς με τον Νίκο γίναμε καλοί φίλοι

1953. Ήταν η χρονιά που ο Νίκος και εγώ απολυθήκαμε από το στρατό και γυρίσαμε στα σπίτια μας κοντά στους γονείς και αδέρφια μας. Ο εμφύλιος πόλεμος είχε τελειώσει αλλά είχε αφήσει πολλές αγιότρευτες πληγές στις ψυχές του κόσμου με το μέλλον αβέβαιο και ιδιαίτερα στους νέους .

Τόσο ο Νίκος όσο και εγώ ήμασταν εξασφαλισμένοι από απόψεως δουλειάς . Ο Νίκος που είχε αποφοιτήσει από τη Γεωργική Σχολή και ήταν εργασιομανής είχε τα κατάλληλα εφόδια να εφαρμόσει νέες μεθόδους καλλιέργειας στο κτήμα τους και συστηματική κτηνοτροφία με την υποστήριξη όλης της οικογενείας που ήδη ήταν πετυχημένη στο τομέα αυτό αλλά ο αγροτικός τομέας όπως πάντα ήταν αδικημένος και δεν είχε καμία αρωγή από το κράτος το οποίο και αυτό ήταν σε κακά χάλια όπως πάντα

Εγώ βέβαια είχα τα τεχνικά εφόδια να ανοίξω συνεργείο αυτοκινήτων αλλά δεν υπήρχε το κεφάλαιο και οι λίγες οικονομίες που είχα εξαντλήθηκαν για τις αρρώστιες του πατέρα μου που έπασχε από καρκίνο και πέθανε λίγους μήνες πριν απολυθώ και η μητέρα μου από ουρία που έπρεπε να κάνει συχνές θεραπείες στο νοσοκομείο

Για το λόγο αυτό αναγκάστηκα και δούλεψα το καφενείο του πατέρα μου που μου έφερνε ένα εισόδημα για να ζούμε και για έξοδα περίθαλψης αλλά δεν ήταν και αυτή δουλειά με προοπτική προκοπής τότε στο χωριό

Ήδη από το 1949 είχαν ανοίξει τις πόρτες της μετανάστευσης η Αυστραλία, ο Καναδάς, η Βραζιλία, Νέα Ζηλανδία και άλλα αναπτυσσόμενα κράτη και οι νέοι τη μόνη ελπίδα που είχανε ήταν να φύγουν σε ένα από αυτά τα κράτη για μία καλύτερη ζωή

Έτσι στις αρχές του 1954 από το χωριό μας ήδη είχαν φύγει για την Αυστραλία ο Γεώργιος Τοκίσης οικογενειακώς, Ο Νίκος Μόραλης, ο Νίκος Σπανίδης, και η Πολυξένη Χουμέτη ως γεωργοί γιατί εκεί μόνο γεωργούς παίρνανε.

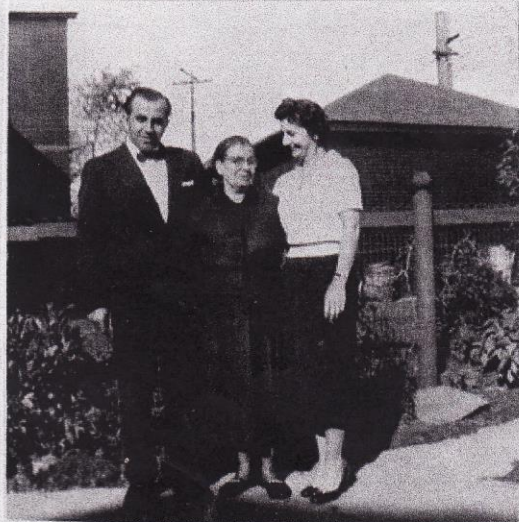
Ο Φώτης Παπαδόπουλος που ήταν τορναδόρος πήγε στη Βραζιλία γιατί εκεί παίρνανε μόνο τεχνητές, Έτσι υπέβαλα αίτηση να πάω στη Βραζιλία και μετά από λίγο καιρό διάλεξα τον Καναδά. Αλλά όταν πήγα να περάσω τις τελικές εξετάσεις ο μικροβιολόγος γιατρός δήθεν βρήκε ότι είχα αμοιβάδες και ήθελε για τρεις μήνες να μου κάνει θεραπεία που ήταν αρκετά ακριβή. Ήμουν σίγουρος ότι δεν είχα τίποτα από τις εξετάσεις του στρατού αλλά ήταν από αυτούς που λαδώνονταν.

Το μυαλό μου δούλεψε γρήγορα. Πήγα αμέσως στο μπαξέ του Νίκου και ζήτησα από τον Νίκο να μου βάλει σε ένα πλατύ μεγάλο καλάθι μερικά από τα καλύτερα ροδάκινα, μερικά σύκα , καΐσια και λίγα φράουλα που ήταν όλα της εποχής

Τα μοστράρισε με τέχνη ο Νίκος πήρα το καλάθι και πήγα στο ιατρείο του που ήτα στη παραλία αλλά κτύπησα τη πόρτα του σπιτιού που ήτα σε πάροδο. Βγήκε η γυναίκα του και μόλις είδα τα φρέσκα και στολισμένα φρούτα έμεινα με ανοιχτά τα μάτια . και της λεω με ένα χαμόγελο γλυκό. « **Κυρία μου σας έφερα από το μπαξέ του χωριό μου λίγα φρούτα**».

----- 1955 DETROIT
Just married ...stepping out of the church
and walk in our life together for ever
Εξω από την Εκκλησία

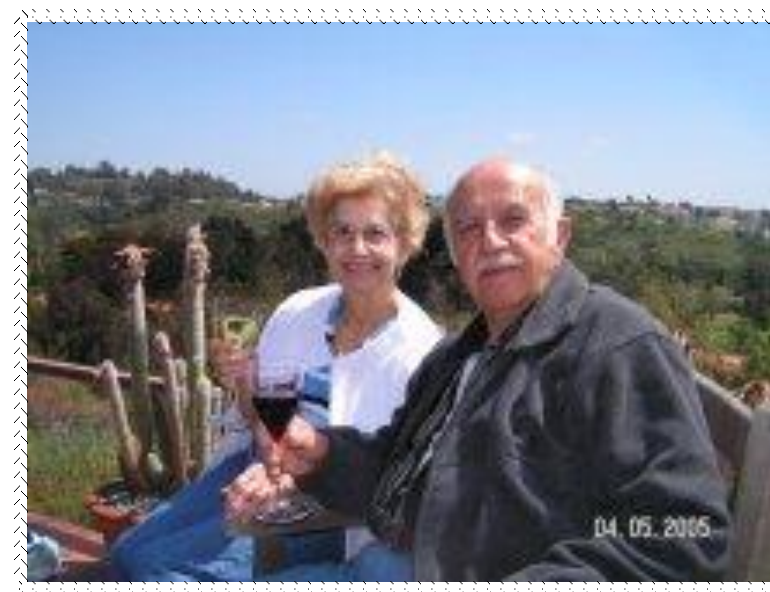

1955. Εδώ ο Νίκος με τη Πεδέρα
και νιοπαντρος με τη Στέφια

1955 Εδώ ο Νίκος και η Στέφια νιοπαντροι στο Ντιτρόιτ του Μίσιγκαν ΗΠΑ

Εδώ Ο Νίκος και η Στέμμα μεσήλικες πλέον αγκαλιά και χαρούμενοι για τη ζωή που τους χάρισε παιδιά. εγγόνια και ευτυχία.

2005. Εδώ μετά πενήντα χρόνια ακόμα χέρι χέρι στη ζωή στις λύπες και στις χαρές

1955. Εδώ η Χριστίνα κι εγώ νιόπαντροι στη Μελβούρνη της Αυστραλίας

2005. Εδώ με τη Χριστίνα στο πλάι μαζί στη ζωή στις λύπες και στις χαρές

Τ Ε Λ Ο Σ
*Χαρισμένο στον Νίκο Χατζημάρκο
Τάσος Κολοκοτρώνης
Μελβούρνη 8 Ιανουαρίου 20010*

